COLETTE

DİŞİ KEDİ



ROMAN

Çeviri: AZRA ERHAT

CAN

2. BASKI

La chatte, Colette
© 1933, 1982, 2007, Librairie Artheme Fayard ve Éditions Grasset
© 1991, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1991
2. basım: Mayıs 2013, İstanbul
Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Aysel Bora

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 12024

ISBN 978-975-510-285-6

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

COLETTE

DİŞİ KEDİ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Azra Erhat



Colette'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Cicim, 1991

COLETTE, 1873 yılında Güney Fransa'da bir taşra kasabasında dünyaya geldi. Ordudan emekli babası ve renkli bir kişiliğe sahip annesinin etkisiyle taşra yaşamının sıkıcılığından uzakta büyüdü. 1893 yılında Henri Gauthier-Villars'la evlendi. Çektikleri para sıkıntısı onu yazar olmaya yöneltti. Boşanmasından sonra Paris'te kabare artistliği ve dansözlük yaptı. Gazeteci Henri de Jouvenel'le evlendi. 1913-1923 yılları arasında tiyatro eleştirileri yazdı. İkinci kocasından da ayrılarak yazar Maurice Goudeket'yle evlendi. Ülkemizde 1945'te *Duygusal Sürgün*, *Dişi Kedi* ve *Cicim* adlı romanlarıyla tanınan Colette, eserlerinde ağırlıklı olarak etik kıskacından kurtarılmış cinselliği, kadın bedenini ve arzularını irdeledi. Kahramanlarının hemen tümü, içgüdüleri ve duygularıyla davranan kişilerdi. Yapıtlarında kolay anlaşılır bir dil ve ustaca yazılmış diyaloglar kullandı. 1945'te, 72 yaşında, Fransa'nın en önemli edebiyat kurumlarından biri olan Académie Goncourt'un ilk kadın üyesi oldu. 1954'te 81 yaşındayken öldüğünde cenazesi büyük bir devlet töreniyle kaldırıldı.

AZRA ERHAT, 1915'te İstanbul'da doğdu. Eski Yunan edebiyatının Sophokles, Aristophanes, Hesiodos gibi yazarlarının yapıtlarının yanı sıra Homeros'un *İlyada* ve *Odysseia* destanlarını da A. Kadir'le birlikte Türkçeleştirdi. *Mavi Anadolu* ve *Mavi Yolculuk* gibi kitaplarında, Anadolu'nun kültür değerlerine öncelik verdi. 1982'de İstanbul'da öldü.

Saat ona doğru aile pokerinin oyuncularında yorgunluk belirtileri görülüyordu. Camille yorgunluğa karşı on dokuz yaşında biri gibi savaşıyor, yani biraz silkinince, tazeleşip kendine geliyordu; sonra kenetlediği ellerinin arkasında esniyor, solgun yüzü, rengi kaçmış çenesi toprak rengine çalan pudrasının altında hafif esmer yanakları ve gözlerinin ucunda iki küçük gözyaşıyla tekrar eski haline dönüyordu.

"Camille, gidip yatmalısın."

"Saat on, anneciğim, saat on. Kim yatar saat onda?"

Bakışıyla bir koltuğun dibine çökmüş nişanlısını yardıma çağırıyordu.

Başka bir ana sesi, "Bırakın şu çocukları," dedi, "kavuşmalarına yedi gün kaldı. Şu anda biraz aptallaşmış olmaları çok doğal."

"Öyle, öyle, ama bir saat fazla bir saat eksik ne fark eder?.. Camille, yatmalısın artık, biz de gidelim."

Camille, "Yedi gün!" diye seslendi. "Evet, bugün pazartesi. Aklımdan çıkıvermiş... Alain, gel, Alain!.."

Sigarasını bahçeye atıp bir yenisini yaktı, masanın üzerine atılmış poker kâğıtlarını topladı, karıştırdı ve fal açmaya koyuldu.

"Bakalım, otomobilimiz, minnacık *Roadster*'ımız[1] törenden önce elimize geçecek mi? Bak, Alain, fal ne güzel açılıyor, yolculukla önemli haber arasında çıkıverdi."

"Kim?"

"Kim olacak, otomobil işte."

Alain boynunu uzatmadan, başını açık balkon kapısına doğru çevirdi. Bahçeden tatlı bir ıspanak ve taze ot kokusu geliyordu. Çim o gün biçilmişti. Kurumuş koca bir ağaca sarılan hanımeli de ilk çiçeklerinin bal kokusunu sunuyordu. İnce bir cam şıngırtısı yaşlı Emile'in titrek ellerinde saat on şurubu ile soğuk suyun geldiğini haber verdi. Camille bardakları doldurmak için yerinden kalktı.

Son olarak nişanlısının önünde durarak buğulanmış bardağı anlamlı bir gülümsemeyle ona uzattı. İçerken de ona bakmaya koyuldu, dudaklarının bardağın ağzını sıkması onu birdenbire heyecanlandırıverdi. Ama delikanlı o kadar yorgundu ki, nişanlısının heyecanına katılamadı, boş bardağı elinden alan beyaz parmakları, kırmızı tırnakları azıcık sıkmakla yetindi.

Camille, "Yarın yemeğe geliyor musunuz?" diye fısıldadı."

"Fala sor."

Genç kız geriledi, bir palyaço ifadesi takındı:

"Çatılmış bıçaklarla, delikli paralarla dalga geçilebilir, sesli sinemayla da, Tanrı Baba'yla da..."

"Camille!"

"Bağışla anneciğim... Ama zaman habercisiyle sakın alay etme. İyi çocuktur o, çevik, yakışıklı siyah haberci, durmadan koşan maça bacak..."

"Nereye koşuyor?"

1. (İng.) İki kişilik küçük otomobil.

"Haber vermeye canım! Düşün ki, yirmi dört saat sonrası, hatta iki gün sonrası için haber getirir. Sağına ve soluna ikişer kâğıt daha koydun mu, gelecek haftayı da söyler."

Hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan da sivri tırnağıyla ağzının iki yanına bulaşan ruj akıntısını siliyordu. Alain onu canı sıkılmadan, fakat hoşgörüsüz dinliyordu. Camille'i yıllardır tanıyordu ve zamane kızı olarak görüyordu. Nasıl otomobil kullandığını bilirdi, fazlaca hızlı, fazlaca iyi, her şeye dikkat ederek ve kapanmak bilmeyen ağzında taksiciler için her zaman okkalı bir küfür bulundurarak. Çocuklar ve yeniyetmeler gibi yüzü kızarmadan yalan söylediğini, akşam yemeğinden sonra Alain ile birlikte barlara gidip dans etmek için, anasını babasını aldatmaktan çekinmediğini bilirdi. Ama bu gibi yerlerde de yalnız portakal suyu içerlerdi, çünkü Alain alkollü içkilerden hoşlanmazdı.

Resmen nişanlanmadan önce, Camille ona güneşte ve gölgede, özenle sildiği dudaklarını, her zaman tül dantelden bir çifte torbacık içinde hapis bulunan kişiliksiz memelerini, kusursuz çoraplar içindeki çok güzel bacaklarını sunmuştu. Gizlice satın aldığı bu çoraplar için, "Mistinguett'inkiler[1] gibi, bilirsin ya!" derdi. "Çoraplarıma dikkat, Alain!" Çorapları, bacakları, en güzel yanları bunlardı..."

Alain şöyle düşünüyordu: "Camille güzel, çünkü hiçbir çizgisi çirkin değil, her yanı doğal esmerlikte, gözlerinin parlaklığı sık sık yıkadığı tertemiz, pırıl pırıl, yeni bir piyano rengindeki saçlarına uyuyor..." Onun fevri ve dağlardan inen bir dere kadar kâh coşkulu kâh durgun olabileceğini bilmez değildi.

1. Asıl adı Jeanne Bourgois olan (1875-1956) ünlü Fransız müzikhol sanatçısı.

Camille şimdi gene otomobilden açmıştı:

"Hayır, baba, hayır! İsviçre'den geçerken, direksiyonu Alain'e bırakmam söz konusu bile olamaz. Fazla dalgındır o –hem aslına bakarsanız, otomobil kullanmaktan da hoşlanmaz– bilirim ben onu!"

Alain içinden, "Beni biliyormuş!" diye tekrarladı. "Belki de bildiğini sanıyor. Ben de ona kaç kez, 'Ben seni bilirim, kızım,' demişimdir. Saha da onu bilir. Ama nerede şu Saha?"

Bakındı, gözleriyle kediyi aradı ve koltuktan önce bir omzunu, sonra öbürünü, sırtını sonunda da kalçalarını kurtararak miskin bir şekilde ayağa kalktı, taraçanın beş basamağını indi.

Bahçelerle çevrili büyük bahçe gecenin içinde beslenmiş, her zaman ürün vermeye zorlanan çiçekli toprağın ağır kokusunu saçmaktaydı. Alain'in doğuşundan bugüne evleri az değişmişti. Camille buraya, "Tek oğullu bir ailenin evi," der, pasta biçimindeki çatıyı, üst katın arduvaza gömülü pencerelerini, zemin katın taraçaya açılan camlı kapılarını çeviren bazı gösterişsiz süsleri beğenmediğini gizlemezdi.

Camille gibi bahçe de, evi sanki hor görür gibiydi. Aralarında kurumuş incecik kara dalları yağmur gibi aşağı dökülen yaşlı karaağacın da bulunduğu ulu ağaçlar, evi komşulardan ve gelip geçenden korurdu. Biraz ötede satılık bir arsada ya da bir lisenin avlusunda şu dört şeritli görkemli caddeden artakalan, yeni Neuilly Mahallesi'nin yok ettiği aynı yüzyıllık karaağaçlar görülebilirdi.

"Neredesin, Alain?"

Camille giriş merdiveninin üstünden onu çağırıyordu; ama Alain'in canı yanıtlamak istemedi, biçilmiş çimenlerin kıyısını ayağıyla yoklayarak daha güvenilir karanlıklara doğru yürüdü. Göğün tepesine ilk ılık günlerin sisiyle büyüyen buğulu bir ay oturmuştu. Bir tek ağaç,

taptaze, pırıl pırıl yapraklarıyla bir kavak, ay ışığını toplayıp bir çağlayan gibi ışıltı damlatıyordu. Bir gümüş yansıma bir ağaç kümesinin arasından çıkarak Alain'in bacakları boyunca bir balık gibi aktı.

"Aa, Saha! Seni arıyorum. Neden sofraya gelmedin bu akşam?"

Dişi kedi, "mırr... mırrr..." diye karşılık verdi.

"Mırrr da ne demek? Neden mırrr? Böyle konuşulur mu?"

Kedi, "mırrrr... mırr..." diye ısrar ediyordu.

Alain kedinin tavşan postundan daha yumuşak, uzun sırtını okşadı, eli, miyavlamaktan açılmış küçücük, serin burun deliklerine değdi. "Kedim... dişi kedim benim."

Kedi yavaşça, "mırrr... mır..." diyordu.

Evden bir kez daha Camille'in sesi geldi ve Saha gece gibi yeşil-siyah, budanmış bir taflan çitinin altında kayboluverdi.

"Alain!.. Gidiyoruz!.."

Eve doğru koştu, Camille onu gülerek karşıladı.

"Saçlarının koştuğunu görüyorum," diye seslendi. "Bu kadar sarışın olmak görülmüş şey değil!"

Alain daha hızlı koştu, beş basamağı bir sıçrayışta çıktı ve Camille'i salonda yalnız buldu.

Kısık sesle, "Ötekiler nerede?" diye sordu.

Camille aynı eda ile, "Vestiyerdeler!" dedi. "Vestiyer ve 'inşaatın' gezilmesi. Genel bir dövünme: 'İlerlemiyor, dünyada bitmeyecek!' yakınmaları. Ama bize vız gelir, değil mi? Hem aklımız varsa, Patrick'in küçük dairesini elden kaçırmayız. Patrick kendisine başka bir tane yapsın. Ben bu işle ilgilenirim istersen..."

"Ama Patrick 'Çeyrek Teker'ini ancak senin gönlün olsun diye bize bırakacak."

"Elbette! İnsan yararlanmalı bundan."

Tavrında, Alain'in bir türlü alışamadığı kadınlara özgü bir yüzsüzlük vardı. Fakat nişanlısının ancak "biz" yerine "insan" deyişine takıldı. Camille de bunu sevecen bir kınama saydı.

"'Biz,' demeye kısa zamanda alışırım," dedi.

Camille nişanlısında kendisini öpmek isteği uyandırmak için, oyun olsun diye, tavan lambasını söndürdü. Bir masanın üzerinde yanık kalan tek lambanın ışığında genç kızın net ve uzun gölgesi arkaya vurdu.

Kollarını kaldırıp iki kulp biçiminde ensesinde birleştiren Camille, bakışlarıyla Alain'i çağırıyordu. Ama delikanlının gözleri gölgeden başka bir şey görmüyordu. "Duvardaki hali ne güzel! Gerektiği kadar uzun, tam istediğim gibi..."

Camille ile gölgesini karşılaştırmak için oturdu. Genç kız gururla gerindi, göğsünü uzattı ve bir çengi gibi arkaya eğildi. Ama gölge bu oyunu ondan iyi biliyordu. Ellerini indirerek gölgesi önde, kendisi arkada yürüdüler. Açık duran balkon kapısına gelince, gölge yana sıçrayıp bahçeye kaçtı ve geçerken, ay damlalarıyla örtülü kavak ağacını iki uzun koluyla kucaklayarak yolun pembemsi çakıltaşları arasında kayboluverdi. Alain, "Yazık!" diye içini çekti. Sonra da Camille'de, Camille'in kusursuz ya da hareketsiz bir görünümünü, örneğin şu gölgesini, bir portresini ya da bazı anlarının, kimi giysilerinin kendisinde bıraktığı canlı anıyı sevme eğiliminden dolayı kendi kendine hafiften içerledi.

"Nen var bu akşam? Gel de, paltomu giymeme yardım et, hiç olmazsa..."

Bu "hiç olmazsa"nın altında gizlenen anlam ve Camille'in vestiyere açılan kapıya gitmek için önünden geçerken omuzlarını kaldırması onu rahatsız etti. "Omuzlarını kaldırmasına hiç gerek yok," diye düşündü. Doğa ve alışkanlıkları bu işi yeterince yapıyor zaten.

Dikkat etmediği zamanlar zaten başı omuzlarına yapışık görünüyor. Omuzları kalkık, evet, hafifçe kalkık."

Vestiyerde Alain'in annesiyle, Camille'in anne ve babasıyla karşılaştılar. Sanki soğuk varmış gibi ayaklarını yere vuruyor, kendir keçenin üstünde kirli kar renginde izler bırakıyorlardı. Pencerenin dış pervazına oturmuş kedi onlara düşmanca değilse de konukseverliğe yakışmayan bir ifadeyle bakıyordu. Alain kedisi kadar sabırlı olmaya karar vererek her zamanki kötümser yorumları sineye çekti.

"Hiç ilerlemiyor ki..."

"Bir haftadır bir şey yapılmamış..."

"Benim fikrimi sorarsanız, iki gözüm, on beş gün değil, bir ay lazım bitmesine... hatta bir ay da yetmez, en az iki ayda bu çocukların yuvası..."

"Yuva" sözünü duyunca, Camille sakin dalaşın ortasına atıldı, hem öyle bir hızla ki, Alain ile Saha ürkerek gözlerini kapadılar.

"Ama, mademki biz buna razıyız! Hatta Patrick'in evinde oturmak hoşumuza bile gidiyor. Patrick'in de canına minnet, çünkü meteliği yok... Affedersin, anneciğim, yani çok parası yok demek istedim... Bavullarımızı aldığımız gibi, hop, ta göklere, dokuzuncu kata uçarız! Değil mi, Alain?"

Alain gözlerini açıp şöyle bir gülümseyiverdi. Açık renk kapını nişanlısının omuzlarına koydu. Karşıdaki aynada Camille'in sitem dolu bakışını gördü, hiç etkilenmedi. "Yalnız kaldığımızda, onu ağzından öpmemişim! Öpmedim işte, ne olacak sanki! Bugün öpücük sayısı dolmamıştır küçük hanımın. On ikiye çeyrek kala öpücüğünü ormandaki patikada aldı, saat iki öpücüğünü kahveden sonra verdim, bahçede saat altı buçuk öpücüğünü kopardı, akşam öpücüğü eksik kaldı. N'apalım? Hesap defterine yazsın hoşnut değilse... Neyim var? Uy-

kusuzluktan deli gibiyim. Budalaca bir hayat sürüyoruz, fazla görüşüyor, iyi görüşemiyoruz. Pazartesi mağazaya giderim ve..."

Ham ipeğin asitli kokusu hayali olarak burnuna geldi. Fakat Mösyö Veuillet'nin gizemli gülümsemesini düşünde görür, yirmi dört yaşında bile korkmadan dinleyemediği sözlerini düşünde duyar gibi oldu: "Hayır, hayır, genç dostum, on yedi bin franklık yeni bir hesap makinesi, yatırılan parayı bir yılda amorti edemez. Bütün mesele de zaten burada. Müteveffa babanızın en eski arkadaşı sıfatıyla ben..." Alain aynadaki öfkeli bakışlarla, kendisini süzen güzel, siyah gözlerle bir daha karşılaşınca, kollarını Camille'in boynuna doladı.

"Haa... Alain!"

"Bırakın, iki gözüm, şu zavallı çocuklar..."

Camille kıpkırmızı oldu ve Alain'den uzaklaştı, sonra nişanlısına yanağını öyle erkekçe ve kardeşçe bir zarafetle uzattı ki, delikanlı nişanlısının omzuna sığınacak gibi oldu. "Yatmak... uyumak... Aman Tanrım, yatıp uyuyabilsem artık..."

Bahçeden kedinin sesi duyuldu:

"Mırrr... mırrr..."

"Duydun mu kediyi? Çiftleşme zamanı olmalı," dedi Camille, hiç çekinmeden. "Saha! Saha!"

Kedi sustu. Alain karşı çıktı.

"Çiftleşme zamanı mı? Nereden çıkardın? Mayıs ayındayız. Hem 'mırrr' diyor."

"Ee ne olacak?"

"Çiftleşme zamanında olsa, 'mırrr' demezdi. Şu anda çağırıyor, acayip bir çağrı, bir uyarı, bu yavrularını bir araya toplamak için çıkardığı bir ses..."

Camille kollarını havaya kaldırarak, "Aman Tanrım! Alain kedisini yorumlamaya başladı mı, sabaha kadar sürer."

Sıçrayarak basamakları indi. O sırada yaşlı Emile titreyen eliyle bir düğme çevirdi ve bahçedeki eski moda iki büyük eflatun lamba yanıverdi.

Alain, Camille ile önde yürüyordu. Demir parmaklığa varınca, kulağının ucundan öptü, genç kızı yaşlandıran, parfüm karışmış mis gibi bir ekmek ve esmer tüylerin kokusunu aldı ve üzerindeki kapının altından nişanlısının çıplak dirseklerini sıktı. Camille annesini, babasını arkaya oturtup direksiyona geçince, Alain neşelendiğini, uyandığını duyumsadı.

"Saha, Saha!"

Kedi neredeyse ayaklarının dibinde karanlıktan çıkıverdi. Alain koşarken, o da koşuyor, dalgalanarak önünden yürüyordu. Alain kediyi görmeden adımlarını seziyordu. Kedi delikanlıdan önce hole daldı, sonra dönüp onu kapının önünde bekledi. Göğsünü kabartmış, kulaklarını indirmiş Alain'in kendisine doğru koşmasını seyrediyor, derine gömülü sarı gözlerinin kuşkucu, gururlu ve kendine güvenen bakışlarıyla onu tahrik ediyordu.

"Saha, Saha!"

Alçak sesle, belli bir şekilde "h"yi iyice vurgulayarak söylendiği zaman, adı kediyi deli ederdi. Kuyruğunu salladı, poker masasının üstüne atladı ve iyice açtığı patileriyle kâğıtları darmadağın etti.

Anne, "Ah bu kedi, bu kedi!" diye söylendi. "Konukseverlikten haberi bile yok. Bak, dostlarımızın gittiğine ne kadar seviniyor!"

Alain çocukça bir kahkaha attı. Ev ve yakın çevresi için sakladığı, karaağaç çitini, siyah demir parmaklığı aşmayan bir kahkaha. Sonra gürültü ile esnedi.

"Aman, ne kadar yorgun görünüyorsun! İnsan mutluyken bu kadar yorgun olur mu? Portakal suyu kalmış, ister misin? İçmeyeceksen, odalarımıza çıkalım... Bırak, Emile ışıkları söndürür."

"Annem benimle sanki hastalıktan yeni kalkmışım ya da tifo olacakmışım gibi konuşuyor..."

"Saha, Saha! Bak kafire! Alain, şu kediye engel olmayacak mısın?.."

Kedi, yıpranmış perde üzerinde yalnızca kendisinin bildiği dikey bir yoldan tavana kadar tırmanmıştı. Bir an gri bir kertenkele gibi, bacakları açık, duvara yapışık kaldı, sonra başı dönüyormuş gibi yaptı ve ufacık, nazlı bir çığlık attı. Alain uysalca tam altına geldi, omuzlarını uzattı ve Saha camdan bir damla yağmur suyu nasıl akarsa duvardan öylece indi. Alain'in omzuna yerleşti, ikisi birlikte yatak odalarına gittiler.

Açık pencerenin önündeki uzun siyah bir sarısalkım, Alain tavan lambasıyla başucu lambasını yakınca, açık sarı renkte uzun bir salkım oluverdi. Alain omzunu eğerek kediyi yatağın üstüne attı ve aşırı yorgunluk yüzünden uyuyamadığı için yatak odasından banyoya boşu boşuna gidip geldi.

Pencereden bahçeye sarktı, düşmanca bir bakışla bitmemiş beyaz "inşaat" yığınını aradı, en büyük sırlarının saklı bulunduğu kutuları, çekmeceleri, açıp kapadı: Bir altın dolar, bir şövalye yüzük, babasının saat zincirine takılı bir akik; bir *heliconia*'nın[1] egzotik diyarlardan gelme kırmızı siyah tohumları; bir sedef tespih; çabucak ve gürültüyle gelip geçen sinirli genç bir sevgiliden kalma, kırılmış ince bir bilezik... Bu dünya malının gerisi ciltli kitaplar, mektuplar, fotoğraflardı...

Alain göz alıcı, ama aşırıcı hırsız kuşların yuvalarında bulunan renkli taşlar gibi parlak ve değersiz olan bu küçük kalıntı parçalarını yokluyordu. "Bunların hepsini

1. (Lat.) Amerika'nın tropik bölgelerinde ve Batı Pasifik'te yetişen otsu bitki.

atmalı mı yoksa burada mı bırakmalı? Değersiz şeyler... Yoksa değerli mi benim için?.." Tek çocuk oluşu onu hiç kimseyle paylaşamadığı, ele geçirmeye uğraşmadığı bu ufak tefek şeylere bağlıyordu.

Aynada yüzünü görüp kendi kendine kızdı. Karşısında duran güzel, sarışın delikanlıya, "Haydi, yat artık! Bitkin durumdasın, ayıp!" dedi. Sonra, "Sarışın olduğum için beni güzel buluyorlar," diye düşündü. "Esmer olsam, yüzüme bile bakmazlar." Biraz atı andıran burnunu, uzun yanaklarını bir kez daha çirkin buldu, ama dişlerini görmek için bir kez daha gülümsedi, son derece gür, sarışın saçlarının doğal dalgasını elleriyle okşadı ve koyu kirpikleri arasında gözlerinin yeşile kaçan gümüşü rengini beğendi. Gülümseyen dudaklarının iki yanında iki gamze yanaklarını çukurlaştırdı, mor halkalı gözleri kaydı. Sabahtan kalma sert, açık renk bir sakal dudağını şişiriyordu. "Ne surat ama! Kendi kendime acıyorum. Yok, tiksiniyorum. Zifaf gecesine uygun bir yüz mü bu?.." Aynanın dibinde Saha, onu uzaktan, bütün ağırbaşlılığıyla izliyordu.

"Geliyorum, geliyorum."

Kedisini ezmemeye dikkat ederek çarşafların serin tarlasına atladı. Chartreux olarak bilinen türden, saf kan, küçük ve kusursuz bir kedinin özellik ve güzelliklerine uygun, alışıldık övgüler yaptı:

"Şişko yanaklı ayıcığım... İnce, ince, incecik kedicigim benim... Mavi güvercinim... İnci renkli iblisim..."

Işık söner sönmez, kedi dostunun göğsünü hafifçe yuğurmaya koyuldu, her basışta bir tek tırnağı ile pijamayı delip Alain'e biraz kaygılı bir haz duyuracak kadar etine dokunuyordu.

Delikanlı, "Yedi gün kaldı, Saha..." diye içini çekti.

Yedi gün yedi gece sonra, aşık ve azgın bir genç kadınla yeni bir evde yeni bir hayat başlayacaktı... Kedinin budanmış şimşir, çam ve bakımlı çim kokan serin-sıcak

tüylerini okşadı. Kedi mırıl mırıl mırıldanıyordu. Bir an nemli burnunu Alain'inkinin altına, burun delikleri ile dudağının arasına değdirerek karanlıkta ona bir kedi öpücüğü verdi. Pek ender bağışladığı hafif, kısa bir öpücüktü bu.

"Ah, Saha, gecelerimiz..."

En yakın caddeden geçen bir otomobilin farları, dönen iki beyaz ışın gibi yaprakları deldi. Odanın duvarından, sarısalkımın ve çayırda yapayalnız duran bir manolya ağacının büyütülmüş gölgeleri geçti. Alain başının üstünde yatan Saha'nın sert bakışlı yüzünün parlayıp söndüğünü gördü.

"Korkutma beni," diye yalvardı.

Uykunun etkisiyle, tükenmeyen tatlı bir çocukluğun ağlarından kurtulamayan zayıf ve kuruntulu biri oluvermişti...

Kedi, lamba sönünce, uykuya dalmış insanların çevresinde dönen imgeler cümbüşünü gözetleyerek bekçilik ederken gözlerini kapadı Alain.

Bol düş görür ve düşlerinin içine kat kat inerdi. Uyanınca, gece serüvenlerini anlatmaz, duygulu ve başıboş bir çocukluğun, birdenbire boy attığı sırada yatakta geçirdiği günlerin genişlettiği bu dünyayı başkalarından kıskanırdı.

Üzerine titrediği bu düşleri sever ve onu bekleyen konaklara dünyada uğramazlık etmezdi. İlk durakta, caddede klakson seslerini henüz duyarken, fır dönen, şekilsizce uzayan tanıdık yüzlere rastladı ve aralarından, sağa sola selam vererek iyi yürekli kalabalığın içinden sıyrılır gibi geçti. Karanlık bir alanda belirginleşerek dolaşan bu şekiller döne döne, şişe şişe Alain'e yaklaşıyor, uyuyandan ışık almış gibi daha da belirginleşiyorlardı. Kocaman tek gözleriyle rahat bir çevrim içinde dönüyorlardı. Fakat görünmez bir duvara çarptıkça, denizin

altından gelen bir dalga onları uzaklara atıyordu. Alain yuvarlak bir canavarın nemli bakışında, tekerlek gibi bir ayın ya da saçları ışından, yolunu şaşırmış bir meleğin gözünde henüz hiçbirinin açığa vurmadığı aynı anlamı, aynı amacı görür ve düşünde, "Yarın bana söyleyecekler," diye güven içinde aklında tutardı bunları.

Bazen patlayarak yok olurlar, hafif ışıklı kırıntılar halinde dağılıverirlerdi. Kimi zaman da yalnızca el, kol, alın, düşüncelerle dolu gözyuvarı, burun ya da çene biçimli yıldız tozu olurlardı, ama tam gizini açacağı anda dönüp karanlık arka yüzünden başka bir şey göstermeyen o patlak göz her zaman görünürdü.

Saha'nın bekçilik yaptığı Alain, her geceki düş denizine daha da dalarak şişkin şekiller ve gözler evrenini aştı, sanki yalnız sulara batmış renklerden oluşan, anlatılmaz çeşitlilikte koyu siyahların yüzdüğü bir bölgeye ulaştı ve orada olgun, iyice biçimlenmiş eksiksiz düşler alanına ayak bastı.

Gürültüyle bir sınıra çarptı. Uzun uzun çınlayan kıpır kıpır bir tef sesine benzeyen bir ses çıktı. Ve düşler kentine vardı; yoldan geçenler, kapılarının önünde duran insanlar, altın taçlar giymiş alan bekçileri ve seyirciler, elinde ince bir bastonla çırılçıplak dolaşan Alain'e bakıyorlardı. Ama o tam bir bilinç ve dikkatle, "Kravatımı şu biçimde bağlayıp biraz da çabuk yürürsem, hele durmadan ıslık çalarsam, belki kimse çıplak olduğumun farkına varmaz," diye düşünüyordu. Bunun üzerine kravatını yürek biçiminde bağladı ve ıslık çaldı. "Bu yaptığım ıslık çalmak değil, kedi gibi mırıldamaktır. Islık dediğin şöyle olur..." Ama gene de mırıldıyordu. "Elimden gelmeyen bir şey değil. Sorun, şu güneşli alanı geçmek, askeri mızıkanın çaldığı bu küçük köşkü dolanmak. Sudan kolay bir iş. Dikkati başka yere çekmek için tehlikeli atlamalar yapar, sonra da gölge alanına inerim..."

Fakat Yunan profili kocaman bir balık gözüyle delinmiş esmer bir seyircinin ateşli bakışıyla donup kaldı... "Gölge alanı... gölge alanı..." Hışırdayan kavak yapraklarına karışmış, zarif, uzun iki gölge kolu "gölge" deyince koşup geldiler ve kısa gecenin bu en belirtisiz saatinde, canlı varlığın sürgün olup inlediği, gözyaşı dökerek savaştığı ve yenildiği, ertesi sabah da belleksiz olarak dirildiği o geçici mezarında dinlenmesi için Alain'i alıp götürdüler.

Alain uyandığında, güneş yükselmişti ve güneş pencereyi dolduruyordu. Saydam bir sarısalkım Saha'nın başı üzerinde sarkıyordu. Saha kendini temizlemekle meşgul mavi ve masum bir gündüz kedisi olmuştu.

"Saha!"

Kedi coşkuyla, "Mırrıng!" diye karşılık verdi.

"Karnın açsa, suç bende mi? Acelen varsa, gidip aşağıdan sütünü isteseydin..."

Dostunun sesini duyunca kedi yumuşadı, beyaz sivri dişlerle süslü kan kırmızısı ağzını göstererek aynı şeyi daha yavaşça tekrarladı. Saf ve derin bir sevgi okunan bakışları karşısında Alain telaşa düştü: "Aman Tanrım, bu kedi... Kediyi ne yapacağım?.. Evlenmek üzere olduğumu unutmuştum... Üstelik de Patrick'in evinde oturmak lazım..."

Başını, gümüş çerçevenin içinde duran Camille'in portresine doğru çevirdi. Resimde nişanlısı zeytinyağına daldırılmış gibi parlıyor, saçlarında bir ayna ışıltısı, siyah mürekkeple çizilmiş ve camdanmış duygusu uyandıran ağzı mürekkep karası bir çizgi ile çevrilmiş ve iki kirpik çiti arasında kocaman gözler.

Alain, "Güzel bir profesyonel işi!" diye söylendi.

Ne Camille'e ne de başka birine benzeyen bu fotoğ-

rafı odası için kendisinin seçtiğini unutmuştu. "Bu göz... Bu gözü gördüm bir yerde..."

Bir kalem alarak, gözü hafifçe küçülttü, fazla beyazını karaladı ve fotoğrafı bozmaktan başka bir şey yapamadı.

Saha, "Muek, muek, muek!.. Maaa!.. Maaa!.." diyerek, camla tül perde arasında tutsak kalan ufak bir kelebeğe saldırdı.

Aslansı çenesi titriyor, açgözlülükle kekeliyordu. Alain kelebeği iki parmağı arasına alıp kediye verdi:

"Atıştırmalık olarak Saha!"

Bahçede bir tarak, çakıltaşlarını yavaşça tarıyordu. Alain tarağı kullanan eli görür gibi oldu, yaşlanan bir kadının eli, kaba ve beyaz bir jandarma eldiveninin altında gevşekçe hareket eden, yumuşak, inatçı bir el...

"Günaydın, anne!" diye bağırdı.

Uzaktan bir ses karşılık verdi. Ne söylediğini dinlemediği bir sesti bu, sevecen, anlamsız ve gerekli bir mırıltı... Koşarak merdivenleri indi, kedi peşinden geliyordu. Gündüz sanki afacan köpek oluverir, gümbürtü ile merdivenleri iner, sert ve büyüden yoksun sıçrayışlarla bahçeye atlardı. Kahvaltı masasının güneş lekeleri arasına Alain için konmuş tabağın yanına oturdu. Bir an susan tarak tekrar çalışmaya başladı.

Alain, Saha'ya süt döktü, içine bir çimdik tuzla, bir çimdik şeker karıştırdı, sonra da önemli bir iş görüyormuş gibi, kendi fincanını doldurdu. Yalnız başına kahvaltı ettiği zaman, dört ile yedi yaş arasında taşkınlık çağının bilinçaltı isteklerinin yönlendirdiği bazı huylardan utanmak zorunda kalmazdı. Ekmeğin bütün "gözlerini" istediği kadar çok yağla tıkayıp kör edebilir ve sütlü kahvenin düzeyi fincanda belli bir altın bezemenin belirlediği tasma sınırını aşınca kaşlarını çatabilirdi. Birinci kalın ekmek diliminden sonra, ikinci ince bir dilim gel-

meli, oysa ikinci sütlü kahve fincanına bir parça şeker daha konmalıydı. Sonra da sarışın, güzel delikanlının içinde saklanan küçücük bir Alain, kahvaltının sona ermesiyle, bal kavanozunun kararmış ve çizgi çizgi olmuş eski kaşığını boydan boya yalamak için sabırsızlıkla fırsat kollardı.

"Camille şu anda ayaktadır, yürüyerek kahvaltı ediyordur. İki bisküvi arasına sıkıştırılmış ince bir dilim jambon ve bir Amerikan elmasını ısırır. Şekersiz bir fincan çayı da oradan oraya taşıyarak bir möblenin üstünde unutuverir."

Gözlerini kaldırıp baktı. Ayrıcalıklı bir çocuk olarak içinde büyüdüğü bu malikaneyi sever, için için tanıdığını sanırdı. Başının üstündeki fazla alttan budanmış yaşlı karaağaçlar yalnız genç yapraklarının ucu ile titreşiyor, küme küme *silene* çiçekleriyle çevrili unutmabeni otlarından yumuşacık pembe bir örtü çimleri süslüyordu. Kurumuş bir ağacın ölü dirseğinden her esişte heyecanlanan uzun yapraklara karışmış mor akasma çiçekleri sarkıyordu. Tek ayağı üzerinde dönen sulama fıskiyelerinden biri yerinde duramayan bir gökkuşağı ile çizgi çizgi olan beyaz tavuskuşu kuyruğunu açarak çimleri dövüyordu.

Alain usulca, "Ne güzel... Ne güzel bir bahçe!" diye söylendi. Evin batı kanadını çirkinleştiren çimento ve kiriş yığınlarını, alçı çuvallarını öfkeyle süzdü. "Ha, bugün pazar da ondan çalışmıyorlar. Benim için her gün pazardır..." Genç ve başına buyruk, üstelik de şımartılmış olmasına karşın, altı günün ticari ahengine göre yaşar ve pazarı hissederdi. Aceleci bir beyaz güvercin pembe salkımların arkasında kımıldayıverdi. "Güvercin değil, annemin beyaz eldivenli eli imiş!" Yer hizasına inen kaba beyaz eldiven bir çiçek yukarı kaldırıyor, bir gecede bitiveren ayrık otlarını koparıyordu. İki yeşil ispinoz kuşu

çakıltaşları üzerine konup kahvaltı artıklarını yemeye geldiler. Saha kızışmadan kuşların hareketlerini gözleriyle izledi. Ama masanın üstündeki bir karaağaç dalından baş aşağı sarkan bir baştankara kuşu kediye meydan okudu. Bacakları sımsıkı kapalı, güzel bir kadınınkini andıran boynu gergin ve başı kalkık bir tavırla oturan Saha, kendini tutmaya çalışıyor, fakat yanakları öfkeyle şişip burun delikleri ıslanıyordu.

Alain ona, "İblis gibi güzelsin! İblisten bile güzelsin!" diye sataştı.

İçinde acımasız bir düşüncenin dolaştığı geniş kafasını okşamak isteyince, öfkesini alamayan kedi birdenbire onu ısırdı. Alain, dişisinin tam şehvet ânında ısırdığı bir erkeğin hırslı heyecanı ile avucundaki inci gibi kan damlasına bakarak, "Kötü... Kötü kedi... Bak, ne yaptın!" diye haykırdı.

Saha alnını eğerek kanı kokladı, korkuyla dostunun yüzüne baktı. Gönlünü almak, neşesini yerine getirmek için ne yapacağını biliyordu: Masa üzerindeki bir bisküviyi iki pençesinin arasına alıp sincaplar gibi tuttu.

Mayıs rüzgârı üzerlerinden geçip çiçek kokuları salan bir gül fidanını eğiyordu. Kedisi, gül fidanı, çifte iskete kuşu ve son mayısböcekleri arasında, Alain, insani zamanın sınırlarını aşan anların, çocukluğa dalmanın endişe ve hayallerinin tadına vardı. Karaağaçlar sanki ölçüsüzce büyüyor, çakıllı yol genişleyip şimdi kaldırılmış bir çardağın kemerleri arasında kayboluyordu sanki. Alain uykusunda bir kuleden aşağıya düşen insan gibi, birdenbire yirmi dört yaşının bilincine vardı.

"Daha bir saat uyumalıydım, saat henüz dokuz buçuk. Bugün pazar. Benim için dün de pazardı. Gereğinden çok pazar var... Ama yarın..."

Saha'ya suç ortağı gibi gülümsedi: "Yarın beyaz gelinliğin son provası yapılacak, Saha. Ben bulunmayaca-

ğım. Bana sürpriz olacakmış... Camille çok esmer olduğu için beyaz onu açar... Ben bu arada arabayı göreceğim. Gerçi bir *roadster* almak Camille'in dediği gibi biraz pintice olacak, ama ne çare! Böyle genç evlilere ancak bu kadar!.."

Kedi, bir balığın su yüzeyine çıkması gibi, havaya dikey bir sıçrayışla siyah çizgili bir kelebeği yakaladı. Onu yedi, öksürdü, bir kanadını tükürdü, gösterişle yalandı. Güneş, Chartreux cinsi kedinin güvercinlerin kursağı gibi mor ve mavimsi renkte tüyleri üzerinde oynaşıyordu.

"Saha!"

Başını çevirip dostuna açıkça gülümsedi.

"Küçük pumacığım! Sevgili kedim! Doruklar güzeli! Nasıl yaşayacaksın, birbirimizden ayrılırsak? İster misin, ikimiz de tarikata girip keşiş olalım? İster misin... Ne bileyim..."

Kedi Alain'i dinliyor, dalgın, sevgi dolu bir bakışla yüzüne bakıyordu. Sonra da dost ses daha çok titremeye başlayınca başını çevirdi.

"Önce bizimle gelirsin. Otomobilden nefret etmezsin sen. Hem o *roadster* yerine bir *cabriolet*[1] alırsak, koltukların arkasında oturacak bir yeri vardır senin için...

Kaşlarını çatıp sustu. Açık havada seslenmeye elverişli, sözcüklerde A ve O harflerini fazlaca belirten gür bir genç kız sesi kulaklarında çınladı. *Roadster*'ın özelliklerini sayan bu ses şöyle diyordu: "Sonra da ön camı indirdin mi, harika olur, Alain. Son hızla giderken insan yanaklarının kulaklarına kadar çekildiğini duyumsar..."

"Kulaklarına kadar çekildiğini düşün, Saha, ne çirkin şey..."

1. (Fr.) Karoserinin üst bölümü açılabilen otomobil.

Dudaklarını sıktı, yüzü kurnaz, inatçı bir çocuğunki gibi uzadı. "Her şey olup bitmedi ki. Ya ben *cabriolet*'yi seçersem? Benim de bu işte söyleyecek bir sözüm vardır herhalde!"

Sarı gül fidanını güzel sesli genç kızmış gibi süzdü. Bir kez daha bahçe yolu genişledi, karaağaçlar yükseldi, ölmüş çardak gene dirilir gibi oldu. Burunları Kafdağı'nda, kibirli iki-üç akraba kadının eteklerine sığınan çocuk Alain, sımsıkı başka bir aileyi ve bu ailenin blokları arasında parlayan iri gözleriyle bukleli saçları, madeni, düşmanca parıltılar saçmakta birbirleriyle yarış eden çok esmer küçük bir kızı gözetliyordu. "Günaydın desene... Neden günaydın demek istemiyorsun?" Geçmişten gelen bir sesti bu; çocukluk, öğrencilik, delikanlılık, can sıkan askerlik, sahte ağırbaşlılık, sahte ticari yetenek yıllarının sakladığı, zayıflamış bir ses. Camille günaydın demek istemiyor, ağzının içinde avurdunu emiyor ve küçük kızlara özgü o kısa reveransı gergin, dimdik durarak yapıyordu. "Bugün buna ayak burkma reveransı diyor. Ama öfkelenince, hâlâ yanağının içini ısırır. Ne garip ki, o anlarda hiç de çirkin değildir."

Gülümsedi ve nişanlısını düşünerek açıkça alevlendi. Camille'in o coşkun duyularıyla, biraz basit, fakat doğal ve sağlıklı olmasından sonuç olarak hoşnuttu. Masum sabaha karşı kâh gururunu okşayıp isteklendiren, kâh korku, hatta telaş uyandırmaya elverişli hayallere daldı. Bu karışık duygudan kurtulunca, güneşi fazla beyaz ve rüzgârı kuru buldu. Kedi ortadan kaybolmuştu, ama Alain kalkar kalkmaz, ayaklarının dibinde belirdi ve uzun, ceylan adımları ile yürüyüp pembemsi yuvarlak çakıllardan sakınarak arkasından geldi. "İnşaata" birlikte gittiler; moloz yığınlarını, bir duvara yerleştirilmiş yeni, camsız bir kapı-pencereyi, banyo gereçlerini ve döşeme çinilerini aynı düşmanca duyguyla gözden geçirdiler.

İkisi de geçmişlerinin ve şimdilerinin uğradığı zararları aynı kırgınlıkla hesaplıyorlardı. Yerinden sökülmüş yaşlı bir porsuk ağacı, baş aşağı atılmış, köklerinin oluşturduğu tacın altında yavaş yavaş can çekişiyordu. Alain, "Asla, asla izin vermemeliydim buna," diye söylendi. "Rezalet! Sen, Saha, bu ağacı yalnız üç yıldır tanırsın, ama ben..."

Porsuk ağacının bıraktığı çukurun dibinde Saha bir köstebeğin izini bulmuş, hayvanın kokusu değilse bile, hayali başını döndürüyordu. Bir dakika kendinden geçerek kuduracak gibi oldu, bir av köpeği gibi toprağı kazdı, bir kertenkele gibi yuvarlandı, bir kurbağa gibi dört bacak üstünde sıçradı, bir yumak toprağı bacakları arasında, tarla faresinin çaldığı yumurtayı yuvarlaması gibi yuvarladı, peşpeşe müthiş hareketlerle çukurun dibinden çıktı ve çimenlerin üstünde soğuk ve gururlu bir edayla soluğunu tutarak oturdu.

Alain kımıldamamıştı bile. Saha'nın cinleri tepesine çıktığında, ciddiyetini korumasını bilirdi. Kedi hayranlığını ve anlayışını doğuştan içinde taşıyordu, bunlar daha sonra onun Saha'yı kolayca anlayabilmesini sağlamıştı. Bir kedi sergisinden dönerken kusursuz güzelliğine, vaktinden önce gelişmiş özsaygısına, bir kafesin arkasında gösterdiği umutsuz alçakgönüllülüğe dayanamayarak satın aldığı bir kediciği Neuilly'deki bahçelerin çimenine bıraktığı günden beri, Saha'yı bir başyapıt gibi incelerdi.

Camille, "Neden bir Ankara kedisi almadınız?" diye sormuştu.

Alain, "O zamanlar bana 'siz' derdi," diye düşündü. "Sergiden yalnız bir kedicik almış değilim, onunla kediliğin soyluluğunu, sınırsız cömertliğini, görgüsünü, seçkin insanlarla olan yakınlığını getirmiştim eve." Utandı ve, "Saha, seçkin dediğim kimseler seni en iyi anlayanlardır," diye içinden özür diledi. Ama insanla hayvan arasındaki akrabalıkları kabul etmek şöyle dursun, görmeye

bile yanaşmayan bir çevrede büyüdüğü için, ilk zamanlar "benzerlikten" değil, "anlayıştan" dem vururdu. Gene de başkalarının otomobillere, yolculuğa, nadir bulunan kitaplara veya bir çift kayağa merak sardıkları çağda Alain, "bir kedicik satın alan delikanlı" olarak kalmıştı. Bu haber daracık dünyasında dillere destan oldu. Petits-Champs Sokağı'nda bulunan "Amparat ve Oğlu" firmasının memurları şaştılar ve Mösyö Veuillet, "hayvancık"la ilgili sorular sordu...

"Seni seçmezden önce, dünyada seçmek diye bir şey olduğunu bilmiyordum, Saha. Zaten sonra da ne seçtim ki?.. Evlenmem herkesi, üstelik de Camille'i memnun ediyor, bazı anlarda ben bile memnunum, ama..."

Oturduğu yeşil sıradan kalkarken, Malmert kurutma makinelerinin kızını, Madam Amparat'nın dediği gibi, "pek bizim çevremizden olmayan bir kızcağızı" almak alçakgönüllülüğünü gösteren Amparatların oğlunun ciddi gülümsemesini takındı. Ama Alain, Malmert çamaşır makinelerinin aralarında Amparat İpekli Mensucat'tan söz ederken, yüksekten atarak, "Amparatlar mı? Onlar ipekli mensucatta sayılmazlar artık, ana ve oğulun firmada ancak hisseleri kalmış, oğlansa işe sahip olacak adam değil..." dediklerini de pekâlâ bilirdi.

Çılgınlığı geçen kedi gümüş kenarlı kulaklarını uzatarak ve efendisine altın sarısı, tatlı bakışlarla bakarak aralarındaki zihinsel alışverişin, telepatik sohbetin gene başlamasını bekliyor gibiydi.

Alain, "Sen de pırıl pırıl, saf bir kedi örneği değilsin, diye devam etti. "Seni ilk baştan çıkaran o kuyruksuz beyaz kediyi hatırlasana, ey çirkinim, ey yağmur altında azıp koşanım, ey yoldan çıkmışım..."

Camille öfkeye kapılarak, "Amma da kötü bir anneymiş kediniz!" demişti. "Götürülen yavrularını aramıyor bile?"

Alain kuşkuyla, "Ama bunlar genç kız lafları," diye düşündü. "Genç kızlar her zaman iyi annedir... Önceden."

Ağır, yuvarlak bir ses dingin havadan aşağıya bir top gibi indi ve Alain tekerleklerin altında ezilen çakıltaşlarının gürültüsünü duyunca suçluymuşcasına ayağa fırladı.

"Camille! Eyvah! Saat on bir buçuk olmuş..."

Pijamasının üstünü kavuşturuyor, kuşağını öylesine sinirli bir elle bağlıyordu ki, kendi kendine çıkıştı: "Aman, ne varmış sanki? Bir hafta sonra daha başka türlüsünü göreceğiz... Saha, gel karşılamaya gidelim."

Ama Saha kaybolmuştu. Camille'in atak adımları çimenleri eziyordu bile. "Aa... Gerçekten güzel bugün..." Kanının hoş bir şekilde kaynamasıyla genzi tıkandı, yanakları kıpkırmızı oldu. Beyazlar giymiş, siyah saçları şakaklarında sanki bir fırça çizgisiyle çizilmiş, boynunda ince kırmızı bir kravat ve dudaklarında aynı renkte kırmızı ruju olan Camille'i seyre daldı. Hafifçe, ustalıkla boyanmış yüzünden gençliği hemen belli olmuyor ve koyu renk pudranın altındaki beyaz yanakları, siyaha yakın iri gözlerinin çevresinde azıcık bej pudranın altındaki kırışıksız gözkapağı ortaya çıkıyordu. Sol elinde taşıdığı yepyeni bir pırlanta yüzük, ışığı binlerce renkli pırıltı halinde yansıtıyordu.

Camille, "Ne? Daha giyinmedin mi? Bu havada..." diye seslendi.

Ama gözleri nişanlısının karmakarışık olmuş gür, sarı saçlarına, pijamasının altından görülen çıplak göğsüne, yüzünü kızartan sıkılganlığa takılmıştı. Genç kızın yüzünde kadınlığın sıcak hoşgörüsü öylesine belirdi ki, Alain bahçede ya da ormanda verilen saat on ikiye çeyrek kala öpücüğünü yanaklarına kondurmayı göze alamadı.

Camille delikanlıyı yardıma çağırırcasına alçak bir sesle, "Öp beni," diye yalvardı.

Pijamasının altında savunmasız kalan Alain sinirli,

beceriksizce bir hareketle, makas ve tarak gürültüsünün geldiği pembe salkımlı fundaları gösterdi. Camille de nişanlısının boynuna sarılmaya cesaret edemedi. Gözlerini yere indirip bir yaprak kopardı, saçlarının parlak tellerini yanağına doğru çekti, fakat kızın burun deliklerinin titremesinden Alain, onun pek az örtülü sarışın bir vücudun yakınlığını havada vahşice aradığını görüyor ve kendi kendine nişanlısının bu vücuttan yeterince korkmadığı sonucuna varıyordu.

Uyanınca, bir çırpıda doğrulmadı. Yabancı oda, uykusuna bir karabasan gibi çöktüğünden, kirpiklerini araladı, kurnazlık ve baskının kendisini uykusunda bile yalnız bırakmadığını, bir çarşaf denizinin kıyısına doğru uzanmış sol kolunun hem yakalamaya, hem de itmeye hazır duruşundan anladı... Fakat solundaki geniş yatak bölümü boştu ve çoktan soğumuştu bile. Karyolanın karşısında üç duvarlı odanın hafif yuvarlak açısı, tuhaf yeşil ışık ve dimdik iki gölgeye benzeyen perdeleri kehribardan bir baston gibi bölen sarı ışık çizgisi olmasaydı, Alain kapalı ağızla mırıldanan bir Zenci şarkısıyla tekrar uykuya dalacaktı.

Başını sakınımla çevirdi, gözlerini araladı ve daracık güneş deresinde yüzdükçe beyaz, gölgeye daldıkça mavi görünen çıplak bir genç kadının, elinde bir tarak, ağzında bir sigarayla şarkı mırıldanarak dolaştığını gördü. "Ne yüzsüzlük!" diye düşündü. "Anadan doğma çıplak! Kendini nerede sanıyor?"

Çoktan aşinası olduğu güzel bacakları tanıdı, fakat biraz aşağıda duran bir göbeğin kısalttığı karın onu hayrete düşürdü. Kişisel özelliklerden yoksun gençlik, kasları gelişmiş kalçaları çirkin olmaktan kurtarıyor, memelerse çıkıntılı kaburga kemiklerinin üstünde pek hafif

duruyordu. "Zayıfladı mı yoksa?" Göğüs kadar geniş olan sırtın iriliği Alain'i rahatsız etti. "Sırtı kaba saba..." Tam o sırada pencerelerin birine yaslanan Camille omuzlarını kaldırıp sırtını kamburlaştırdı. "Bir gündelikçi kadının sırtı..." Ama Camille birden doğruldu, iki adım sıçradı ve boşlukta zarif bir hareket yaparak birini kucaklar gibi oldu. "Hayır, yanıldım, güzelmiş. Ama ne... Ne yüzsüzlük! Beni ölü mü sanıyor? Yoksa çırılçıplak gezinmeyi doğal mı buluyor? Yoo... bunları değişecek..."

Camille yatağa doğru döndüğü için gözlerini kapadı. Bir daha açtığı zaman, genç kadın "görülmez tuvalet masası" adını taktıkları siyah çelikten bir möble üzerindeki kalın, yarısaydam kristalden bir aynanın önüne oturmuştu. Yüzüne pudra sürdü, parmaklarının ucuyla yanağına, çenesine dokundu ve birdenbire başını çevirerek Alain'e dokunan ağır bir bitkinlikle gülümsedi. "Mutlu mu acaba? Neden mutlu? Pek hak etmedim bunu... Ama ne diye çıplak dolaşıyor?"

Seslendi:

"Camille!"

Banyoya kaçacağını, ellerini cinsel organının üzerine kapatacağını, memelerini buruşmuş bir çamaşır parçasıyla örteceğini sanıyordu; öyle olmadı. Camille koşarak geldi, kocasının üzerine eğilerek ona, koltuk altlarına sinmiş sıradan, küçük karnını süsleyen koyu mavi renkte yosunların arasına sığınmış, o esmerlere özgü keskin kokusunu getirdi.

"Canım, iyi uyudun mu?"

Alain, "Çırılçıplaksın!" diye sitem etti.

Camille kocaman gözlerini komik bir ifadeyle yuvarladı:

"Ya sen?"

Beline kadar açık olduğu için Alain ne karşılık vereceğini bilemedi. Camille öyle memnun, öyle hayâsız bir

tavırla önünde dolaşıyordu ki, yatağın üstüne atılmış buruşuk bir pijamayı alıp sertçe üzerine fırlattı.

"Giy şunu, çabuk! Karnım aç benim."

"Buque Ana görev başındadır, her şey yolunda, her şey tıkır tıkır işliyor!"

Camille ortadan kaybolunca Alain kalkıp giyinmek, saçlarını taramak istedi, ama genç kadın kalın, fazlaca uzun yeni bir bornoza sucuk gibi sarılmış olarak çıkageldi; dolu bir tepsiyi neşeyle taşıyordu.

"Bu ne hercümerc çocuklar! Neler yok şu tepside, neler; bir mutfak çanağı, ateşe dayanır bir fincan, şeker bir teneke kutunun kapağının içinde... Bunları bir düzene koymalı... Jambon da pek kuru imiş... Şu renksiz şeftaliler dünkü öğle yemeğinden kalma... Buque Ana'nın elektrik ocağıyla arası pek iyi değil. İyice kullanmasını öğretmeliyim ona... Buzdolabının buz gözlerine de su doldurdum. Ben olmasam... Efendimize sıcacık kahvesini, kaynar sütünü, katı tereyağını kim getirecekti?.. Hayır, o benim çayım, dokunma! Ne arıyorsun?"

"Hiç, hiç..."

Kahve kokusundan dolayı Saha'yı arıyordu.

"Saaç kaç?" diye sordu.

Camille gülerek, "Eh, işte sonunda bir tatlı söz!" diye bağırdı. "Çok erken, kocacığım." Mutfağın saati de sekizi çeyrek geçiyordu.

Sık sık gülüp az konuşarak kahvaltı ettiler. "Alain, yeşil plastik stor perdelerin gitgide artan kokusundan, ortalığı ısıtan güneşin şiddetini anlıyor ve düşüncesini bu dışarıdaki güneşten, yabancı ufuklardan, baş döndürücü dokuz kat yükseklikten, bir zaman için oturacakları şu üç köşeli evin tuhaf mimarisinden ayıramıyordu.

Camille'in söylediklerini elinden geldiği kadar dinliyordu, gece aralarında olup biteni unutmuş gibi yapması, bu geçici yuvayı tanıyormuş gibi davranması ve en

azından sekiz günlük eski gelin patavatsızlığı Alain'i duygulandırıyordu. Giyindiği andan beri Camille'e minnetini göstermenin yollarını aramaktaydı. "Yaptığım ve yapmadığım şeyler için bana kızgın değil, zavallıcık... Neyse, bu sıkıcı şeyler geçti. İlk gece hep mi böyle yarım yamalak bir başarı, yarı felaketle mi sona erer..."

Kollarını içtenlikle boynuna doladı ve onu öptü.

"Ah, ne kadar tatlısın!.."

Camille bu sözleri öyle içli bir heyecanla bağırmıştı ki, utandı, Alain kızın gözlerinin yaş dolduğunu gördü. Ama Camille heyecanını cesaretle gizledi ve tepsiyi kaldırmak bahanesiyle yataktan aşağıya atladı. Pencereye doğru koşarken ayağı uzun sabahlığına takıldı, bir küfür savurdu ve perdenin ipine tutundu. Plastik storlar birden havalandı! Mavimsi ve çöl gibi sınırsızlıklarıyla, henüz taptaze yeşil lekeleriyle, gece mavisi çam çatılarıyla Paris ve dış mahalleleri, bir duvarı beton, öteki ikisi yarıya kadar pencere olan üçgen odayı bir anda dolduruverdiler.

Alain alçak sesle, "Ne güzel!" diye mırıldandı.

Ama biraz yalan söylüyor ve alnı bornozun aşağıya kaydığı genç omzun desteğini arıyordu. "İnsanların yaşayacağı bir ev değil burası," diye düşünüyordu. "Koca ufuklar yatağımıza girivermiş... Ya fırtınalı günlerde ne olacak?.. Bir deniz fenerinin tepesinde albatroslarla baş başa mı kalacağız?"

Camille gene yatağın üstüne oturmuş, kolunu Alain'in boynuna dolamış, bir Paris'in ufuklarına bir yanındaki karmakarışık sarışın başa korkusuzca bakıyordu. Ertesi geceye, gelecek günlere bel bağlar gibi görünen yeni gururu bugünkü olanaklarla yetiniyordu herhalde: Ortak yatağa uzanmak, omzunu ve kalçasını çıplak bir delikanlı vücuduna destek etmek, onun rengine, şekillerine, davranışına alışmak, bakışlarını kuru memecik başları,

imrendiği yamyassı karnı ve kararsız cinsel organının garip motifi üzerinde güvenle dolaştırmak...

Aynı tatsız şeftaliyi ısırdılar ve güzel ıslak dişlerini, yorgun çocuklarınki gibi hafifçe solgun diş etlerini göstererek birbirlerine güldüler.

Camille, "Aman, neydi o dünkü gün!" diye sızlandı. "İnsan birkaç kez evlenen insanların olduğunu düşününce..."

Fakat birden gene gururlandı ve, "Ama çok iyi oldu," diye ekledi. "Hiçbir pürüz yoktu, değil mi?"

Alain gevşekçe, "Evet," dedi.

"Aman sen de... Tıpkı annen gibisin. Yani bahçenizin çimenleri ezilmesin, çakıltaşlı yollarınıza sigara atılmasın da, ne olursa olsun... Öyle değil mi? Oysa düğün Neuilly'de yapılsaydı, daha iyi olurdu tabii. Ama kedi hanımı rahatsız ederdik... Değil mi, yaramaz, söyle?.. Ne diye boyuna çevrene bakınıyorsun?"

Alain, "Hiç," diye yanıtladı içtenlikle. "Görülecek bir şey yok ki, bakayım. Tuvalet masasını gördüm, iskemleyi gördüm, yatağı birlikte denedik..."

"Burada kalmak istemez miydin? Benim hoşuma gidiyor. Düşün ki, üç odaya üç taraça var. Kalınsın mı burada?"

"'Burada kalsak mı?' denir."

"Sen neden 'denir' diyorsun. Evet, dediğimiz gibi, 'Kalınsın mı?'"

"Ama Patrick üç ay sonra yolculuğundan dönecek."

"Ne çıkar dönerse, biz kalacağız der, kapı dışarı edersin..."

"Yapar mısın bunu?"

Camille, "evet" niyetine siyah perçemlerini salladı, kadınca namussuzluğunda rahat ve masum bir görünüşü vardı. Alain ona dik dik bakmak istedi, fakat bakışı altında Camille birden değişip kendisi gibi çekingen, korkak bir tavır takındı, o da hemen dudaklarından öptü.

Camille sessiz bir iştahla onun öpüşüne karşılık verirken, vücudunu yatağın ortasına doğru kaydırıyor, aynı zamanda da bir şeftali çekirdeği tutan serbest eliyle havada boş bir fincan ya da kül tablası arıyordu.

Alain üzerine eğilip eliyle okşadığı karısının gözlerini açmasını bekliyordu.

Camille akıtmak istemediği iki parlak yaş tanesini kirpiklerinin arasında sıkıyordu. Alain bu gururlu çekingenliğine saygı gösterdi. Sabah sıcağının, kokulu ve çevik vücutlarının yardımıyla ellerinden geleni yapmışlardı.

Alain, Camille'in hızlı hızlı soluk aldığını ve ateşli bir uysallık, biraz uygunsuz, ama çok hoş bir işgüzarlık gösterdiğini anımsıyordu... Camille, elde ettiği hiçbir kadına benzemiyordu ona ikinci kez sahip olurken, yalnızca özenli bir davranışı görmeyi hak ettiğini düşünmüştü. Genç kadın kol ve bacakları yumuşak kavisler halinde, elleri yarı kapalı olarak yanında yatıyordu, tavrında ilk kez kediyi andıran bir şey vardı. Alain, "Saha nerede?" diye düşündü.

Bir an bilinçsizce Camille'i Saha sanarak tırnaklarını yavaş yavaş karnının üstünde gezdirerek okşadı... Genç kadın bir hayret çığlığıyla kollarını gerdi, bir eliyle Alain'e bir tokat indirdi. Az daha Alain de aynı şekilde karşılık verecekti. Camille yatağın üstüne oturmuş, havada bir saç demetinin altında gözleri tehdit dolu düşmanca bir bakışla bakıyordu.

"Sende bir sapıklık mı var yoksa?" diye sordu.

Alain bunu hiç beklemiyordu, kahkahayı attı.

Camille, "Gülünecek bir şey yok!" diye bağırdı. "Kadınları gıdıklayan erkeklerin sapık, hatta sadist olduklarını söylediler bana."

Alain iyice gülebilmek için yataktan kalktı, çıplak olduğunu unutmuştu. Camille öyle ansızın sustu ki, Alain döndü ve karısının bir gecelik evliliğin kendisine bağışla-

dığı delikanlıya, dikkatle, hayretle, hazla baktığını gördü.

"On dakika için banyoya gireyim, izin verir misin?"

Odanın en uzun duvarının bir ucunda bulunan aynalı kapıyı açtı.

"Sonra da bir aralık anneme uğrayacağım."

"Peki... Ben de geleyim, ister misin?"

Alain bu öneri yakışık almazmış gibi bir tavır takındı ve o gün ilk kez Camille'in yüzü kızardı.

"İnşaata bakacağım," dedi Alain.

"İnşaata mı?.. Sen inşaatla ilgili değilsin ki... İtiraf et," –Camille kollarını trajedi oynuyormuş gibi göğsüne bağlayarak– "itiraf et ki, rakibimi görmeye gidiyorsun!"

"Saha senin rakibin değildir," dedi Alain fazla uzatmadan.

İçinden de şunu ekledi: "Hem nasıl rakibin olsun? Ancak saflık dışı bir alanda rakibin olabilir senin..."

"Şaka ettim, bu kadar ciddiye almasaydın da olurdu, sevgilim. Çabuk git, öğle yemeğini Leopold Baba'nın lokantasında bekârlar gibi yiyeceğimizi unutma... Pek de öyle sayılmayız ya, neyse... Eve erken döneceksin, değil mi? Çünkü gezmeye de gideceğiz. Duydun mu?.."

Alain'in asıl duyduğu "eve dönmek" sözünün belki de hiç alışamayacağı acayip, yepyeni bir anlama geldiğiydi. Camille'e yan yan baktı. Camille, bir yeni geline özgü yorgunluğu her haliyle belli etmekte, açığa vurmaktaydı. Kocaman açılmış iri gözlerinin altı biraz şişmişti. "Gözün her zaman, günün her saatinde, uykudan kalktığı anda bile bu kadar büyük mü olacak? Gözlerini yarı kapalı tutmasını bilmez misin? Bu kadar açık gözler görmekten başım ağrıyor..."

Camille'le içinden konuşmaktan namussuzca bir zevk, kolayca bir rahatlık duyuyordu. "Her şeyi açık açık söylemekten daha iyi, ne de olsa..." diye düşündü. Dört duvarlı banyoya, sıcak suya, düşünceye elverişli bir yal-

nızlığa kavuşmak için can atıyordu. Fakat büyük duvara açılan aynalı kapıda kendini tepeden tırnağa gördüğü için, kapıyı ağır ağır, kendini seyrede seyrede açtı ve kapatmakta acele etmedi.

Bir saat sonra daireden çıkacakken, yolunu şaşırıp Çeyrek Teker'i çeviren taraçaların birine dalıverdi ve Paris'i mavi bir renge bürüyen, dumanları dağıtan, ufuklarda Sacrė-Cœur Bazilikası'nın kesin çizgilerle ortaya çıkaran doğu rüzgârını sert bir yelpaze darbesi gibi yüzüne yedi. Beton duvarın üzerinde iyi niyetli kimselerin düğüne getirdikleri beyaz güller, ortancalar, tozlarının akıp kirlettiği zambaklarla dolu beş-altı vazo duruyordu. "Hoş değil, ısıtılmış bir yemek gibi," diye düşündü. Gene de inmeden önce, yıpranmış çiçekleri rüzgâr almayacakları bir yere koydu.

Bahçeye, geceyi dışarıda geçirmiş bir delikanlı gibi girdi. Yeni sulanmış toprağın baş döndürücü kokusunu, az bulunur, pahalı çiçekleri besleyen gübrelerin gizemli buharını, esintinin dağıttığı su damlacıklarını uzun bir solukla içine çekti ve o anda avutulmaya gereksinimi olduğunu anladı.

"Saha, Saha!"

Kedi ancak biraz sonra geldi, Alain kötü bir düşün etkisiyle karışmış, sersemlemiş gibi bakan bu bitkin yüzü hemen tanıyamadı.

"Canım Sahacığım..."

Kediyi göğsüne alarak biraz zayıflamış görünen yumuşak vücudunu okşadı ve bakımsız tüylerinin arasından örümcek ağları, çam ve karaağaç dikenleri çıkardı. Kedi çabucak kendine geliyor, yüzünde, saf altın rengi gözlerinde gene her zamanki ifadesi ve kedilik gururu beliriyordu. Alain başparmaklarının altında küçük düzensiz bir yüreğin sert atışlarını ve henüz doğmakta kararsız bir hırıltı seziyordu... Kediyi demir bir masanın üzerine koyup sevdi. Fakat Saha sanki hayatını verecekmiş gibi her zamanki çılgınca hazzıyla başını Alain'in eline sokacağı yerde, bu eli kokladı ve bir adım geriledi.

Alain gözleriyle beyaz güvercini, pembe salkımlı fi-

danların arkasında çiçekleri alev saçan zakkumların arkasında eldivenli eli aradı. Dünkü "törenin" güzel bahçelerini koruyarak yalnız Camille'in evini altüst ettiğine seviniyordu. "O kalabalık burada olsaydı... Hele gelinin eteğini tutan, sanki kâğıttan elbiseler giymiş o dört kızcağız... Durmadan çiçekleri koparırlar, şişko hanımların süsü uğruna nice güllerimiz feda olurdu... Ya Saha?.."

Eve doğru seslendi:

"Saha yedi içti mi bu sabah? Acayip bir hali var... Ben geldim, anne..."

Holün eşiğinde ağır beyaz bir siluet göründü ve uzaktan karşılık verdi:

"Hayır, ne dün akşam yedi ne de bu sabah sütünü içti. Herhalde seni bekliyor. İyi misin, oğlum?"

Alain merdivenin altından saygıyla annesine bakıyordu. Madam Amparat'nın her sabah yaptığı gibi yanağını uzatmadığını fark etti, kavuşturduğu ellerini beline koymuştu. Annesinin bu çekingen halini anladı ve hem utanç hem minnetle karşıladı: "Saha da öpmedi beni..." Bir sürgün gözüyle, Saha'nın süt kabının yanında duran altın yaldız süslemeli fincana, sonra da annesinin vakitsizce ağarmış, kalın, kıvırcık saçlarla çevrili hantallaşmış sevimli yüzüne baktı.

"Gelin kızım memnun mu?" diye sormadım...

Oğlu bu cümleyi yalnış anlayacak diye korktu ve telaşla ekledi:

"... Yani sağlığı iyi mi diye soracaktım."

"Çok iyi, anneciğim... Rambouillet Ormanı'nda yemek yiyeceğiz, deneme yapılacak..."

Kendini toplayarak, "Yani arabayı deneyeceğiz..." dedi.

Saha'yla bahçede yalnız kaldılar, ikisi de yorgunluktan, sessizlikten gevşemiş, uykuya dalacak gibiydiler. Kedi birden uyudu, bir tarafına yatmış, çenesi havada,

açık ağzı ve görünen dişleriyle ölü bir vahşi hayvanı andırıyordu; bir sumak ağacının tüyleri, filbahri çiçeklerinin küçük yaprakları üzerine yağıyor, fakat yanından ayıramadığı dost varlığın verdiği güvenle düşlere dalmış, kıpırdamıyordu. Bitkin hali, morumsu mavi renkteki dudaklarının çekik ve solgun uçları üzgün, uykusuz bir gece geçirdiğinin kanıtıydı.

Sarmaşıklarla örtülü kuru bir ağacın tepesinde bir arı sürüsü, çiçek açmış sarmaşığın üzerinde dümbelek sesini andıran bir sesle pes perdeden vızıldıyordu, her yaz aynı vızıldama bu... "Şuracıkta, sarı gül fidanı ile kedi arasında uyuyabilsem... Camille de ancak akşam yemeğine gelse... ne hoş olurdu... ama kedi... zavallı kedicik..." İnşaat tarafında bir rende ince bir tahtayı rendeliyor, bir demir çekiç metal bir kirişe vuruyordu. Alain de görünmeyen demircilerin çalıştığı bir köyü hayal ederek düşe dalmıştı bile... Lisenin çanı saat on biri çalınca kalktı ve kediyi uyandırmaya kıyamadan kaçtı gitti.

Haziran geldi ve onunla birlikte de daha uzun günler. Gruptan artakalmış bir ışığı ve Paris'in doğusunda doğmakta olan bir başka ışığıyla gizemsiz geceler ufku yükseltti. Fakat haziran; ancak sıcak taşlarla etrafı sıkı sıkıya çevrili otomobilsiz insanlara, omuz omuza yaşayan otomobilsiz insanlara karşı acımasızdır. Çeyrek Teker'in çevresinde hiç yerinde duramayan bir rüzgâr sarı storları kımıldatıyor, üç duvarlı yatak ve oturma odalarına giriyor, binanın sivri cephesine çarpıyor ve taraçalarda kasalar içinde duran beyaz çiçekli çitleri kurutuyordu. Alain ile Camille, günlük gezintilerin de yardımıyla, sıcağın ve şehvetin etkisi altında uslanmış ve uyuşmuş durumda yaşayıp gidiyorlardı.

Alain, "Onu ne diye azgın bir kız sandım?" diye şaşıyordu. Camille arabada daha az küfrediyor, daha cana yakın bir dil kullanıyor ve kısrak burunlu genç Çingene kadınlarının şarkı söyledikleri barlara olan düşkünlüğünü yitiriyordu.

Sık sık yemek yiyip uzun uzun uyuyordu, bakışları tatlılaşan gözlerini büyük büyük açıyor, yaz için bin bir plan yapıp hepsinden vazeçtikten sonra, her gün gezdiği inşaatla ilgileniyordu. Neuilly'de evin bahçesinde saatlerce kaldığı olurdu. Alain Petits-Champs Sokağı'ndaki

"Amparat, Oğlu ve Şirketi" adlı karanlık mağazadan eve geldiğinde onu akşamı uzatmaya hazır sıcak yollarda otomobille gezmeye hazır vaziyette işsiz güçsüz bekler bulurdu.

O zaman yüzü asılır, karısının şarkısever boyacılara, soğuk tavırlı elektrikçilere emirler vermesini dinlerdi. Camille, yukarıdan bir tavırla yeni edindiği tatlılığı kocası gelir gelmez sanki üzerinden atmak gerekirmiş gibi beylik sorular sormaya koyulurdu:

"İşler nasıl? Hâlâ kriz var mı görünürde? Modanın prenslerine puanlı fularlar satıyor musun?"

Camille, saygısızlıkta Emile'i bile esirgemiyor, yaşlı uşağı bir kâhin saflığının izleri okunan hikmetler yumurtlatacak kadar sarsıyordu.

"Ne dersiniz Emile, şu yuvacığımıza? Bu kadar güzel bir ev görmemişsinizdir ömrünüzde."

Yaşlı uşak favorileri arasından kendisi gibi yüzeysel ve renksiz yanıtlar mırıldanıyordu:

"Tanınmaz hale gelmiş... Eskiden bana deselerdi ki, bölme bölme evler olur Tanrı şahidimdir, inanmazdım... Hem bu farklı da üstelik... Bir evin içinde ikinci bir ev... çok eğlenceli..."

Emile bazen de Alain'in üzerine damla damla altında düşmanca imaların gizlendiği hayır dualarını yağdırırdı:

"Mösyö Alain'in genç eşi pek sıhhatli bir hal aldı. Sesi de pek yerinde hani! Öyle iyi konuşuyor ki, sesi komşulardan duyuluyormuş. Hiç diyecek yok sesine... öyle ya... Üstelik de küçük hanım meramını çok iyi anlatıyor. Bahçıvana dedi ki, unutmabeniler ile *silene* çiçekleri yan yana ekilince, rüküş kaçıyormuş... Hâlâ gülerim buna..."

Emile bunu söylerken, ömründe gülmemiş gri donuk gözlerini berrak göklere kaldırıyordu. Alain de gülmüyordu, Saha'dan yana dertliydi. Kedi günden güne

zayıflıyor ve sanki bir umuttan, herhalde Alain'i her gün ve baş başa görme umudundan vazgeçiyordu. Camille gelince kaçmıyordu artık. Ama Alain'le demir parmaklığa kadar da gitmiyor, yanında oturduğu zamanlar derin ve acı bir uysallıkla ona bakıyordu. "Demir kafesin arkasındaki kediciğin bakışı, tıpkı, tıpkı o bakış..." "H"leri sertçe söyleyerek, "Saha! Saha!" diye alçak sesle onu çağırıyordu. Ama Saha atlamıyordu artık, kulaklarını indirmiyordu, "mırrr" diye miyavlamayalı, neşe ve açgözlülükle, "Muek, muek, muek!" demeyeli çok olmuştu.

Camille ile kendisinin, o ağır, kocaman, dört köşe havuz gibi banyonun üstüne oturduğu döşemeyi çökerttiğini görmeleri için Neuilly'ye çağırıldıkları bir gün, karısının içini çektiğini duydu:

"Hiç, hiç bitmeyecek!"

Hayretle, "Ne oluyorsun? Hani Çeyrek Teker'i, onun karabatak ve martılarını seviyordun?" dedi.

"Evet, ama ne de olsa... burası senin evin, gerçek evin... yani bizim evimiz..."

Camille kocasının koluna biraz gevşekçe asılmıştı. Görülmemiş bir şekilde kendine güvensizdi. Hemen hemen yazlık elbisesi kadar mavi olan gözlerinin mavi benekli beyazına, yanaklarının, ağzının ve gözkapaklarının gereksiz süslerine Alain hiç aldırmadı.

Ama düşündü ki, Camille ilk kez söz söylemeden ona danışıyordu. "Camille burada benimle oturacak... Hayır, daha çok erken! Camille'i pijamasıyla sarmaşık gülleriyle sarılı kemerlerin altında dolaşır görmek ha?.." En eski gül fidanlarından biri, açılır açılmaz renkleri solan ve baygın kokuları akşamüstü ta eve kadar yayılan güllerinin yüküyle insanın boyuna geliyordu. "Camille'in bornozla karaağaç fidanları dikili yolda dolaşması..." Şöyle bir düşününce onu Çeyrek Teker'in küçük taraça-

sına kapatmak daha iyi değil miydi? "Hayır, buraya gelmesin, daha gelmesin, daha çok erken..."

Işıkla dolup taşan haziran akşamı geceye yönelmekte gecikiyordu. Bir hasır masanın üstünde kalmış boş bardaklar kızıl renkte koca sinekleri tutmuş bırakmıyor ama çamlar dışında kalan bütün ağaçların altında elle tutulmaz rutubetli bir bölge, bir serinlik vaadi genişliyordu. Ne güney kokuları saçan pembe sardunyalar ne de ateş renginde gelincikler, başlayan şiddetli yazdan etkileniyordu. Alain her adım atışında, "Buraya gelmesin, buraya gelmesin," diyordu kendi kendine. Saha'yı arıyor, ama seslenip kediyi çağırmak istemiyordu. Sonunda onu mavi çiçeklerle örtülü bir tepeceği sınırlayan ufak bir duvarın üzerine yatmış buldu. Top olmuş uyuyor ya da uyur görünüyordu. "Top olmak, bu havada ve bu saatte? Top olup uyumak kışın yapılır..."

"Sahacığım..."

Onu alıp, havaya kaldırınca, kedi titremedi, yalnız güzel gözlerini açıp derin, ilgisiz bir bakışla baktı.

"Aman, ne kadar hafifsin! Sen hastasın, kediciğim..."

Kediyi aldı, annesine ve Camille'e doğru koşarak ulaştı.

"Anne, Saha hasta! Tüylerinden belli, bakın, ne kadar hafif. Hasta olduğunu neden bana söylemediniz!"

Madam Amparat, "Yemek yemiyor son günlerde, istemiyor," karşılığını verdi.

"Yemek mi yemiyor? Daha başka nesi var?"

Kediyi kollarında sallıyordu; Saha, burnu kupkuru ve kesik kesik soluk alarak kendini koyuvermişti. Madam Amparat kalın beyaz saç lülelerinin altından anlamlı bir bakışla Camille'e baktı ve, "Başka bir şey yok," dedi.

Camille söze karıştı:

"Sana hasret çekiyor herhalde. Senin kedin değil mi?"

Alain karısı alay ediyor sanarak başını meydan okur-

casına kaldırdı. Ama Camille'in yüzü değişmemiş, okşamak için uzattığı elinin altında gözlerini tekrar kapamış olan Saha'ya merakla bakıyordu.

"Kulaklarına dokun," dedi Alain birdenbire. Yanıyor kulakları.

Bir saniye düşündü, sonra, "Götüreceğim, başka çare yok," dedi. "Anne, sepetini getirtir misiniz? Bir torba kum da alalım. Ötesi bizde var. Siz de anlarsınız ki, bu kediyi dünyada... Saha sanıyor ki, ben..."

Durdu, Camille'e danışmak gerektiğini sonunda hatırlamıştı:

"Saha'yı almamda bir sakınca var mı, Camille? Buraya döneceğimiz güne kadar bizimle kalsın..."

"Tabii, tabii, ama gece nerede yatacak?"

Camille bu soruyu öyle safça sormuştu ki, annesi duydu korkusuyla Alain'in yüzü kızardı. Kesin bir karşılık verdi:

"İstediği yeri seçer."

Küçük bir kafile halinde gittiler. Alain sepetinde ses çıkarmadan oturan kediyi taşıyor, peşinden kum torbası altında iki büklüm olmuş Emile, en arkadan da Camille geliyordu. Kaşe kumaşta, Alain'in "Kaşesaha," dediği lime lime olmuş eski bir battaniyeyi taşımak da genç kadına düşmüştü.

"Bir kedinin bu kadar çabuk alışacağını sanmazdım..."

"Bir kedi sadece bir kedidir. Ama Saha, Saha'dır."

Alain evinde, kedisini rahat ettirmek istiyordu. Saha'yı hiçbir zaman yirmi beş metrekarelik bir alana tutsak durumda sıkışmış, günün her saatinde ortalıkta dolaşırken ve kedice düşüncelerine dalmak, gölgede yalnız kalma hevesini dindirmek için, oturma odasına gelişigüzel serpiştirilmiş dev koltukların altına, minnacık hole ya da aynayla gizlenmiş duvar dolaplarından birine sığınmak zorunda kalırken görmemişti.

Ama Saha her türlü güçlüğü yenmek istiyordu. Düzensiz yemek, yatma ve kalkma saatlerine uydu, gece meskeni olarak banyoyu ve havlu ile örtülü bir tabureyi seçti ve Çeyrek Teker'i tiksinti ya da yabancılık göstermeden keşfe koyuldu. Hatta mutfakta "mini mini"yi çiğ ciğer yemeye çağıran Madam Buque'ün saçmalıklarını bile sabırla dinledi. Alain ile Camille dışarıya çıktıkları zaman, baş döndürücü taraçanın duvarına yerleşerek hava boşluklarını incelemeye, aşağılarda uçuşan kırlangıç ve serçelerin sırtlarını sakin bir bakışla izlemeye koyuldu. Altındaki dokuz katlı uçuruma hiç aldırış etmemesi, duvarın üstündeyken uzun uzun yalanmayı bir

alışkanlık haline getirmesi Camille'i çileden çıkarıyordu. Alain'e, "İndir, indir şunu!" diye bağırıyor. "Başımı döndürüyor, ödümü koparıyor!"

Alain bilgiçlikle gülümsüyor, yaşama ve beslenme zevkine yeniden kavuşan kedisine hayran hayran bakıyordu.

Gerçi Saha ne çok sağlıklı ne de çok neşeliydi, postunun bir güvercinin mor tüylerini andıran pırıltısı yoktu. Ama daha iyi yaşıyor, Alain'i yukarıya taşıyan asansörün "pum" demesini bekliyor ve Camille'in bazı zamansız ikramlarını, örneğin saat beşte ufacık bir süt tabağını ya da atlasın diye bir köpeğe uzatır gibi kendisine yukarıdan küçük bir tavuk kemiği uzatmasını hoş karşılıyordu.

Alain, "Öyle değil!.. Böyle!.." diye yol gösteriyor ve kemiği alıp paspasın ya da dosdoğru yün saçaklı bej halının üstüne koyuyordu.

Camille, "Aman Tanrım... Ne hale geliyor Patrick'in halısı!" diye sızlanıyordu.

"İyi, ama bir kedi kemiği ya da sert bir et parçasını cilalı bir yerde yiyemez ki! Kedi tabağından kemiği alıp da yemeden önce halının üzerine dayadı mı, pis olduğunu söylerler. Oysa kedi avını yırtar ya da parçalarken, pençesi altında tutmak zorundadır, bunu da ancak toprağın ya da halının üstünde yapabilir. Ama kimse bilmez işte..."

Camille hayretle sözünü kesti:

"Ya sen nereden biliyorsun?"

Alain bu soruyu kendi kendine hiç sormamıştı. İşin içinden bir şaka ile çıktı:

"Sus! Çok zekiyim de, ondan... Ama kimseye söyleme, sakın! Mösyö Veuillet'nin bundan hiç haberi yok!"

Camille'e kedi gelenek ve göreneklerini, fazla incelikleri olan yabancı bir dil gibi öğretiyordu. Bunu yapar-

ken de, istemeyerek tumturaklı bir dille konuşuyordu. Camille onu yakından izliyor, Alain'in sakınımsızca yanıtladığı değişik sorular soruyordu.

"Kedi sicimle oynuyor da, neden perdenin kalın kordonundan korkuyor?"

"Çünkü kordon yılandır onun gözünde. Tam yılan kalınlığında. Yılandan korkuyor."

"Hiç yılan gördü mü ki?"

Alain karısına o çok beğendiği, "haince" bulduğu siyah çizgili yeşil gözleriyle baktı:

"Hayır... görmemiştir herhalde... Nerede görebilirdi ki?"

"Eh, o halde?"

"Ne olacak, hayalinde yaratır yılanı. Sen de yılandan korkardın, ömründe görmüş olmasan bile..."

"Evet, ama bana yılanı anlattılar, resmini gördüm, var olduğunu bilirim."

"Saha da..."

"Nasıl?"

Alain üstün bir gülümseyişle, "Nasıl mı? Doğuştan bilir, bütün soylu kimseler gibi..." dedi.

"O halde ben asil soydan değilim demek!"

Alain yumuşadı, ama yalnızca ona acıdığı için.

"Eh, ne yapalım, değilsin işte..." dedi. "Ama üzülme, ben de değilim. İnanmıyor musun söylediğime?"

Camille, ayaklarının dibinde oturduğu kocasına en büyük gözleriyle, günaydın demek istemeyen o bir zamanki küçük kızın bakışıyla baktı. Sonra ciddi ciddi, "Ne yapayım ki, inanmam lazım," dedi.

Hemen her akşam, evlerinde yemek yemeye başlamışlardı. Alain, "Sıcaklar yüzünden," diyor; Camille, "Saha yüzünden," diye ima ediyordu. Bir akşam yemekten sonra Saha dostunun dizine oturdu.

"Ya ben?" dedi Camille.

"İki dizim var," diye cevap verdi Alain.

Ama kedi ayrıcalığından uzun süre yararlanmadı. Olup bitenin gizemli bir biçimde farkına vararak cilalı abanoz masanın üstüne döndü, koyu renkte bir sıvıya batmış gibi duran kendi mavimtırak gölgesinin üstüne oturdu. Havada başının hizasındaki boşluğu keskin bir dikkatle seyredişinden başka, durumunda göze çarpacak hiçbir şey yoktu.

Camille, "Neye bakıyor?" diye sordu.

Camille her akşam aynı saatte beyaz pijaması, yarı açılmış ve alnına dökülmüş saçları, sabahtan beri üst üste sürdüğü pudra tabakalarının altında çok esmer görünen yanakları ile çok güzeldi. Alain bazen yeleksiz yazlık elbisesini üstünden çıkarmaz, Camille de ellerini sabırsızlıkla üzerine değdirerek ceketini, kravatını çözer, yakasını açar, gömleğinin kollarını kıvırır, tenini ortaya çıkartırdı. Alain de kendini bırakır ve ona "utanmaz" derdi. Camille arzusunu engelleyerek acı acı gülerdi. Sonunda Alain yalnız şehvetten gelmeyen bir sıkılganlığı gizlemek için gözlerini yere indirir ve, "Arzudan yüzü nasıl perişan oluyor," diye düşünürdü. Dudakları kasılıyor... Bu kadar genç bir kadında bu hal... Benden önce davranmayı ona kim öğretti?"

Oturma odasının açık balkon kapısının önünde lastik tekerlekli bir servis arabasına dayalı yuvarlak bir masa etrafında otururlardı. Yıkılmış güzel bir bahçenin kalıntılarından üç yüksek, yaşlı kavağın zirveleri taraça hizasında sallanıyor ve Paris'in batmakta olan kocaman, koyu kırmızı, buharlara boğulmuş güneşi, özsuyunun çekildiği zayıf kavak başlarının arkasında alçalıyordu.

Masa hizmeti iyi olmayan, ama iyi yemek pişiren Madam Buque'ün hazırladığı yemek akşam saatine neşe katıyordu. Serinleyen Alain, Amparat mağazasında, Mösyö Veuillet'nin yönetimi altında geçirdiği günü ve

büroları unutuyordu. Manzaralı evin iki kapatması onu çok iyi karşılıyorlardı. Alain eve girince, Saha'nın kulağına, "Beni bekliyor muydun?" diye fısıldar, Camille ise, "Geldiğini uzaktan duydum!" diye bağırırdı. "Bu evde her şey işitiliyor."

Şikâyet edecek korkusuyla bir akşam Camille'e, "Canın mı sıkıldı?" diye sordu.

Karısı hayır niyetine siyah perçemlerini salladı:

"Yoo... Anneme gittim. Bana inci takdim etti."

"Ne incisi?"

"Evimizde bana hizmetçilik edecek kızı. Umarım ihtiyar Emile ona sataşmaz. İyi bir kız!"

Çıplak kolları üzerine beyaz ipekli elbisesinin geniş kollarını kıvırarak güldü, Saha'nın çevresinde döndüğü kırmızı etli karpuzu kesmeye koyuldu. Alain gülmedi. Evinde yeni bir hizmetçi görmek düşüncesi onu fena halde ürkütüyordu.

"Ya? Düşün ki, annem benim çocukluğumdan beri hizmetçilerini bir kez olsun değiştirmemiştir!

Camille, "Belli!" diye kesti. "Hepsi de müzelik olmuşlar."

Bir karpuz dilimini ısırarak batan güneşe doğru gülüyordu. Alain pek duygulanmadan, Camille'in yüzündeki o ışıltılı yamyamlık ifadesine, gözlerinin, daracık ağzının parlaklığına ve İtalyan havalı biraz yeknesak güzelliğine hayran oldu. Şefkat göstermek için kendini bir daha zorladı:

"Arkadaşlarınla pek görüşmüyorsun gibime geliyor. İstersen..."

Camille bir hamlede, "Hangi arkadaşlarım?" diye sözünü kesti. "Yoksa sana yük olduğumu mu anlatmak istiyorsun? Onlarla görüşüp de seni rahat mı bırakayım? Haydi, çıkar baklayı ağzından!"

Alain kaşlarını çatıp, diliyle "cık... cık..." yaptı. Ca-

mille de çabucak yola gelip gururlu bir erkeğe bayağıca görünen o açıklamaya girişti:

"Doğrusu, çocukken bile hiç kız arkadaşım yoktu. Hele şimdi... Bir genç kızla mı görüşeyim! Ona bir çocukmuş gibi davranmam gerekecek ya da, 'Şu nasıl yapılır? Bunu kocan nasıl yapar?' gibi pis pis soruları yanıtlamam, filan falan..."

Oldukça öfkeli bir sesle sürdürdü ve, "Genç kızlar," dedi, "genç kızlar birbirlerine dürüstçe bağlı değildir, dayanışma nedir bilmezler. Siz erkekler gibi değil onlar."

"Bağışla, ama ben o 'siz erkekler' dediğin türden bir erkek değilim."

Camille hüzünle, "Biliyorum, biliyorum," karşılığını verdi. "Hatta bazen onlardan olsan daha iyi olurdu, diye düşünüyorum."

Camille pek az hüzne kapılır, hüznü gizli bir kararsızlıktan ya da açığa vurmadığı bir kuşkudan kaynaklanırdı.

"Senin de Patrick'ten başka dostun yok," diye devam etti. "Patrick ise burada değil, ama aslına bakarsan, ona da boş veriyorsun..."

Alain'in sert bir hareketi üzerine sözünü kesti, "Bırakalım şu konuyu, yoksa bozuşacağız," dedi.

Aşağıdan uzun uzun çocuk sesleri yükseliyor, havada kırlangıçların keskin ıslıklarına karışıyordu. Saha'nın gece ilerledikçe büyüyen gözbebeğinin kapladığı sarı gözleri havada oynayan, uçuşan, bilinmez cısimleri izliyordu.

"Kedi neye bakıyor ayol? Baktığı yerde bir şey yok ki!"

"Bize göre yok."

Alain dalmış, bir zamanlar göğsünün üstüne yatınca, geceleri dost dişi kedisinin ona verdiği hafif ürpertiyi, çekici kokuyu özlüyordu.

Camille'e yüksekten, "Seni korkutmuyor ya bari?" diye sordu.

Camille sanki hakaret içeren bu sözü bekliyormuş gibi, birden kahkahayı attı:

"Korku mu?.. Beni korkutacak az şey vardır bu dünyada."

Alain'in canı sıkılmıştı, "Aptal bir kız gibi laf ediyorsun," dedi.

Camille omuzlarını silkerek, "Olabilir!" diye karşılık verdi. "Sen de pek aksısın bu akşam."

Geceyle birlikte yükselen morumsu bulut duvarını göstererek, "Saha gibisin," diye sürdürdü. "Fırtınadan hoşlanmıyorsun."

"Fırtınadan kimse hoşlanmaz."

Camille meraklı bir sesle, "Neden? Ben hiç de nefret etmem fırtınadan," dedi. "Her halükârda."

Alain düşmanca, "Dünya âlem fırtınadan korkar," diye karşılık verdi.

"Demek ki ben dünya âlem değilim, işte o kadar."

"Benim dünyamsın..."

Alain bu sözü birdenbire, yapay bir incelikle söylemişti. Camille farkına vardı, "Döverim seni!" diye gürledi.

Alain masanın üzerinden sarı saçlarını karısına doğru eğdi, parlak dişlerini gösterdi:

"Hadi döv beni!"

Camille bu altın saçları yolmak, çıplak kolunu bu parıltılı ağıza uzatmak zevkinden yoksun bıraktı kendini.

"Kambur burunlu!" diye insafsızca alay etti Alain'le.

Alain gülerek, "Fırtınadandır," dedi.

Camille bu nükteyi beğenmedi. Hafiften duyulan ilk gök gürültüleri dikkatini çekmişti. Peçetesini atıp taraçaya koştu.

"Gel, canım şimşekleri görelim."

Alain kımıldamadı:

"Hayır, sen gel."

"Nereye?"

Başıyla yatak odasını gösteriyordu. Camille'in yüzünde pek iyi tanıdığı o inat ifadesi, o aşırı iştah belirmişti, gene de bir an durakladı:

"Önce şimşekleri seyretsek."

Alain başını salladı.

"Niçin, yaramaz oğlan?"

"Çünkü ben fırtınadan korkarım. Seç, ya fırtına ya ben?"

"Hiç lafı mı olur?"

Camille, Alain'in koltuklarını kabartan bir hızla yatak odasına koştu. Fakat arkasından odaya girince, karısının yatağın yanındaki bir lambayı bilhassa yaktığını gördü ve o da lambayı bilhassa söndürdü.

Tam yatıştıkları sırada, açık camlı kapılardan içeriye; ılık, çarpıcı, ozon kokulu bir yağmur giriyordu. Alain'in kolları arasında yatan Camille fırtına sürüp giderken, kocasına fırtına korkusunu bir daha unutturmak istediğini duyurdu. Ama Alain sinirlenmiş, üst üste çakan şimşekleri ve bulutların önünde yükselen göz kamaştırıcı ulu ağaçları sayarak Camille'den uzaklaşmıştı. Genç kadın buna da katlandı, dirseğinin üstünde doğrularak bir eliyle kocasının çıtır çıtır eden saçlarını taradı. Her şimşek çakışında yüzleri mavi alçıdan birer heykel gibi karanlıktan çıkıp gene karanlığa gömülüyordu.

Camille, "Fırtınanın sonunu bekleyelim," dedi.

Alain kendi kendine, "İşte," dedi, "eşsiz buluşmalarımızın birinden sonra, bak söylediği lafa. Sussaydı hiç olmazsa. Emile'in dediği gibi, küçük hanım meramını çok iyi anlatıyor..."

Bir düş gibi uzun yankılı bir şimşek, görünmez tuvalet masasının kristal aynasında ateş kıvılcımları saçarak yansıdı; Camille çıplak bacağını Alain'in vücuduna dayadı.

"Sen fırtınadan hiç korkmadığına göre, bunu bana cesaret vermek için mi yapıyorsun?"

Alain düz çatının üzerine inen yağmur seslerini ve mağaradan çıkar gibi gelen çatırtıları bastırmak için sesini yükseltmişti. Kendini yorgun ve sinirli, bir haksızlık yapmaya hazır hissetti. Artık hiç yalnız kalamadığının farkına varıp ürktü. Birdenbire kafasında eski odasına döndü, duvarları çiçek motifli zevksiz bir kâğıtla kaplı, kimsenin süslemeye veya çirkinleştirmeye yeltenmediği odası. O odayı öylesine özlemişti ki, iyi ayarlanmamış eski kaloriferinin tıkırtısını duyar gibi oldu, parkeye gömülü bakır borulardan çıkan ve kuru bir mahzenin soluğunu andıran bu tıkırtı, duvarda yamyassı olmuş açık renk çiçeklerin hayaline karıştı. Bu sesleri bütün evin sesleri izledi, kullanıla kullanıla yıpranmış, yarı bellerine kadar bodrum katta gömülü yaşayan, artık bahçeden bile haz duymayan yaşlı hizmetkârların fısıltılarını duydu, "Annemden söz ederken 'o' derlerdi de, ben ilk pantolon giydiğim günden beri hep 'Mösyö Alain' olmuştum."

Tok bir gök gürültüsü onu cinsel doyumdan sonra daldığı kısa uykudan uyandırdı. Genç karısı, dirseklerine dayanarak üzerine eğilmiş, kımıldamıyordu.

"Uyuduğun zaman hoşuma gidiyorsun," dedi. "Fırtına uzaklaşıyor."

Alain bu sözü bir davet gibi karşılayarak doğruldu:

"Ben de onun gibi yapayım," dedi. "Ne çok terlemişim! Gidip de şu bekleme odasındaki sıranın üstünde uyuyayım."

Patrick'in güneş tedavisi için kullandığı camekânlı, koridor gibi uydurma bir odadaki tek eşya olan daracık sedire bu adı takmışlardı.

Camille, "Yok, yok, gitme, kal!" diye yalvardı.

Fakat Alain yataktan aşağıya kayıyordu artık. Bulutlar arasından fışkıran büyük ışıklar Camille'in sert ve öfkeli yüzünü aydınlattı.

"Şuna bak! Erkek bozuntusu!"

Alain'in hiç beklemediği bu söz üzerine kocasının burnundan yakalayıp çekti. Alain kolunun tersi ile bilinçsizce yaptığı, fakat pişman olmadığı bir hareketle karısının saygısız elini indirdi. Yağmur ve rüzgârın ansızın dinmesiyle, sessizliğin ortasında birdenbire sağır olmuş gibi kaldılar. Camille dövülen elini ovuşturuyordu. Sonunda, "Kaba... çok kaba bir herifmişsin sen!" dedi.

"Olabilir. Fakat yüzümün ellenmesinden hoşlanmam. Öbür taraflarım yetmiyor mu sana? Bir daha yüzüme dokunma."

Camille yavaşça, "Evet, kaba herifsin!.." diye söylendi gene.

"Bunu da sık sık tekrar etme. Yoksa sana kızmıyorum. Ama dikkat et..."

Çıplak bacağını gene yatağa soktu.

"Halının üstündeki şu büyük gümüşi lekeyi görüyor musun? Doğan gündür. Uyuyalım mı?"

Aynı titrek ses, "Evet... uyuyalım," dedi.

"Öyleyse gel."

Alain, Camille başını dayasın diye sol kolunu uzattı ve o da ölçülü bir incelikle usulca gelip uzandı. Kendinden hoşnut olan Alain karısını dostça sarstı, omzundan tutarak kendine doğru çekti, fakat her olasılığa karşı hafifçe dizlerini kaldırarak onu biraz uzak tuttu, sonra da çabucak uykuya daldı. Uyumayan Camille gergin bir şekilde soluk alıyor ve halının gitgide beyazlaşan lekesine bakıyordu. Serçeleri dinlemeye koyuldu, hışırtılarıyla yağmura öykünen üç kavak ağacının içinde fırtınanın sona ermesini kutluyorlardı. Alain dönerken kolunu çekti ve Camille'in yumuşak, siyah saçlarından çok daha yumuşak tüyleri taramaya alışmış eli karısının başını üç defa bilinçsizce okşadı.

Aralarındaki bağdaşmazlık haziran sonuna doğru, yeni bir mevsim gibi, beklenmedik ve bazen de hoşa giden halleriyle aralarına yerleşiverdi... Alain onu yaz ortasında gelen sert bir bahar gibi içine çekiyordu. Doğup büyüdüğü evde yabancı genç kadına bir yer ayırmaktan duyduğu tiksintiyi içinde taşıyor, kolayca gizliyor, içinden homurdanarak ve yeni dairelerini alaycı bakışlarla seyrederek bu isteksizliği besliyor, körüklüyordu. Tekdüze bir sıcağın bastırdığı bir gün Camille bitkin halde, rüzgârın bile uğramadığı güvertelerinin üstünden, "Aman, gidelim, her şeyi bırakalım!" diye seslendi. "Alalım arabayı ve gidip bir yerde suya dalalım, var mısın, Alain?"

Alain dalkavukça bir hızla, "Varım!" diye bağırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Karısı plajların ve otellerin adlarını sayarken rahat etti. Yere dümdüz uzanmış gergin Saha'ya bakarak düşünmek ve bir sonuca varmak fırsatını buldu. "Onunla yolculuk etmek istemem. Cesaret edemem. Şimdiye kadar yaptığımız gibi gündüz gezmek, sonra da akşam ya da gece geç vakit eve dönmek mümkün. Ama o kadar. Geceleri otellerde, gazinolarda geçirmek... onunla baş başa..." Titredi. "Biraz daha zaman geçsin. Gerçi zor alış-

tığımı itiraf ediyorum, çetin bir mizacım var... Ama ne yapayım? Onunla baş başa gitmek istemiyorum." Aralarında hanımdan söz ettiklerinde Emile ve Adèle'in yaptığı gibi "o" dediğinin farkına vararak biraz utandı.

Camille yol haritaları aldı ve iki nemli yüzü tersinden yansıtan cilalı abanoz masanın üzerine bölge bölge serilmiş bir Fransa'da yolculuk oynadılar.

Kilometreler topladılar, otomobillerine kusur buldular, birbirlerine ahbapça küfürler savurdular ve varlığını unuttukları arkadaşlıklarının farkına vararak âdeta canlanıp rahatladılar. Fakat tropikal ülkelerin sağanaklarını andıran rüzgârsız yağmurlar, haziranın son günlerinde Çeyrek Teker'i sular altında bıraktı. Kapalı camların arkasında korunmuş durumdaki Saha, Camille'in havlulara basa basa sildiği dereciklerin, yılankavi kıvrımlarla mozaiklerin üstünde akmalarını seyretti. Ufuklar, kent, sağanak, tükenmez bir su ile dolmuş bulutların rengine bürünmüştü.

Alain tatlı bir sesle, "İstersen, trenle gidelim," önerisinde bulundu.

Nefret ettiği tren sözünü duyunca Camille'in küplere bineceğini hesaplamıştı. Öyle oldu. Camille bir küfür savurdu. Alain, "Korkarım ki, canın sıkılacak," diye sürdürdü. "Tasarladığımız şu yolculuklar..."

Camille ağlamaklı bir sesle sözünü kesti:

"Şu yazlık oteller... sinek dolu lokantalar... insan kalabalığıyla dolup taşan plajlar, denizler... Otomobille gezmeye alışığız biz ikimiz; ama aslına bakarsan, yolu bilir, yolculuğu bilemeyiz."

Alain karısının biraz üzgün olduğunu görüp kardeşçe öptü. Fakat Camille dönerek onun ağzını ve kulağının altını ısırdı ve saatleri kısaltan, vücutları aşk zevkine kolayca vardıran eğlenceye bir daha daldılar. Alain yoruluyordu bunlardan. Camille'le birlikte annesinin evinde

yemek yedikleri zaman esnemekten kendini alamıyor, Madam Amparat gözlerini yere indiriyor, Camille de içinden kıs kıs gülüyordu. Çabuk tarafından sarmaş dolaş olup kendisini kullanmanın, sonra da nefes nefese itip açık yatağın serin kalan yanına dönmenin Alain'de bir alışkanlık, aman vermez bir alışkanlık durumuna geldiğini gururla fark ediyordu.

Camille bir kez daha safça sokulurdu, Alain de bir kez daha sessizce boyun eğmesine karşın bu davranışını bağışlamazdı karısının. Ama daha sonra bu sayede anlaşmazlıklarının nedenlerini araştırmaya rahatça koyulabilirdi. Sık sık birleşmelerinin dışında başka bir neden aramamak akıllılığını gösteriyordu. Bitkinliğin yardımıyla kadın-erkek düşmanlığının taptaze kalıp, hiç gevşemediği inzivalara çekilip bilinçle düşünmeye başlardı. Camille bazı bazı, güneşin altında uyuyan masum bir çocuk gibi, ona olmadık bir yerini gösterirdi. Örneğin Camille'in ne kadar esmer olduğunu görünce hayretten hayrete düşmüştü. Yatakta karısının arkasında yatarken, onun tıraşlı ensesindeki kısacık saçlarını inceliyor, kirpi iğneleri gibi sıralandıkları derinin üzerinde harita çizgileri gibi dizildiklerini, dipten kesilmiş olanların kararmış birer gözenekten çıkmadan önce, incecik derinin altında birer mavi nokta halinde göründüklerini fark ediyordu.

"Hiç esmer kadınım olmamış mıydı benim?" diye şaşıyordu. "Elimden geçen iki-üç kara kız bende bu kadar esmer bir anı bırakmamıştı." Bunun üzerine kendi sarı-beyaz kolunu ışığın altına uzatarak yeşilimsi altın renginde tüylerle pul pul parlayan, mavi damarlarla yol yol olmuş sarışın erkek tenine bakıyordu. Kendi saçlarını, Camille'in vücudu üzerinde, yosun dalgalanmaları ile egzotik bir bitki örtüsünün birbirine paralel sapları arasında, derinin olağandışı beyazlığını ortaya çıkartan mor yansımalı ormanlara benzetiyordu.

Bir küvetin kenarında incecik bir siyah saç gördü ve midesi bulandı. Sonra biraz değişti bu nevrozu, artık renge değil, şekle tutunacak oldu. Alain, gece kesin gölgelerini göremediği bu genç kadın vücudunu rahatlamış olarak kolları arasında tutarken, tıpkı bir zamanlar "Tavuk kadar pilav, pilav kadar komposto yemelisin, *my garçon*," diyen İngiliz dadısı gibi düşünerek yaradanın Camille'in vücudunu yeterince dengeli ölçüler içinde yaratmış, ama hayal ve cömertliğe hiç yer vermemiş olmasına içerliyordu. Bu yakınma ve eleştirilerini düşlerinin eşiğine kadar götürüyor, patlak gözler, kemerli burunlu balıklar, aylar ve çenelerin cümbüş ettikleri siyah görüntünün kısmetine ayrılmış kısacık âna sığdırıyordu. Böyle anlarda, bin dokuz yüz yılında kullanılan korselerden biriyle Camille'in belini sıkıp kalçalarını genişletmeye ve birer ekşi limona benzeyen küçücük memelerini bu yoldan dengelemeye uğraşıyordu. Kimi zaman, yarı uykulu, pazarlığa girişiyor ve dolgun bir gerdan, kışkırtıcı tepecikleri ile bıngıl bıngıl bir çift et bolluğunu özlüyordu. Kavuşmayla doğup sonra da süren bu gibi hasretler gün ışığına ya da tam uyanıklığa dayanamaz, ancak karabasan ile cinsel düş arasındaki dar bir geçit ânını doldururlardı.

Yabancı kadın aşka gelince, huşağacı, menekşe ya da alevin yaladığı odun gibi, tende uzun süre kalan tatlı, yoğun ve sürekli kokular saçardı. Bunlar Alain'de çelişkili duygular yaratır ve her zaman cinsel istek uyandırmazdı.

Bir gün Camille'e, "Gül kokusu gibisin," dedi, "iştah kesiyorsun."

Camille kocasına kararsızca baktı, iki anlama gelen bu övgüleri başı eğik ve biraz utanarak karşıladı.

"1830'da yaşamalıydın sen..." dedi kocasına.

"Sen o yüzyıla daha çok yakışırdın. Hiç şaşma, öyledir. Hem kime benzediğini biliyor musun?.."

"Marie Dubas'ya,[1] hep söylerler."

"Hayır, çok yanılıyorsun, kızım. Loïsa Puget[2] döneminde bir kulenin tepesinde gözyaşı döken kadınlara benziyorsun. Bir örgülerin eksik. Senin o kocaman şişkin Yunanlı gözün, gözyaşını yanağına sıçratan ağır gözkapaklarınla duygulu romanların daha ilk sayfasında ağlamaya başladı."

Duyuları birbiri ardına Alain'i aldatıp Camille'i mahkûm etmekteydi. Alain karısının hiç olmazsa bazı sözleri iyi karşıladığını kabul ediyordu. Sırtüstü yatarak kirpikleri arasında onu üstü örtülü bir bakışla süzdüğü ve yeni yeteneklerini, bu kadar genç bir gelinin azıcık tekdüze, fakat şimdiden ustaca bir bencillikle gizlediği kösnül eğilimlerini hoşgörüsüzce, hatta insafsızca değerlendirdiği anlarda, kocasının ağzından teşekkürden çok kışkırtı dolu sözler fışkırırdı. Camille, içten bir ışık ve tam bir güvenle aydınlanan bu anların bir düellodan öncekine benzer yarı sessizliğini, bir ip cambazının tehlikeli dengesini andıran gerginliğini uzatmaya çalışırdı.

Camille pek kurnaz olmadığı için, bu içten pazarlıklı meydan okumalarına, içli davetlerine ve Polinezya kadınlarınınkine benzer doğal hayâsızlığına Alain'in pek aldanmadığını, her defasında da karısıyla bu son kez olsun duygusuyla yattığını anlamıyordu.

Alain onu, bağırmasın diye eliyle ağzını kapatarak ya da kafasına bir tokat indirircesine kucaklar, ona sahip olurdu.

Giyinip ayağa kalktığı ya da otomobillerinde yanında oturduğu zamanlar Alain, Camille'i süzerken, ona

1. Marie Dubas (1894-1972), Fransız müzikhol şarkıcısı.
2. Loïsa Puget (1810-1889), Fransız kadın besteci.

artık amansız bir düşman gözü ile bakmazdı, çünkü kendine gelip yüreğinin atışları durgunlaşınca, kendi de eşini yere sermek için soyunan hararetli delikanlı olmaktan çıkardı; böylece kısacık şehvet sözleşmesi, beden hareketlerini iyi yapmak kaygısı, gerçek ya da yapmacık minnet ifadeleri, olmuş bitmiş ve herhalde bir daha tekrar edilmeyecek olaylar düzeyine inerdi. Sonra da aklına daha büyük bir soru saplanır, çok doğal gördüğü, doğru bulduğu bir sorunu çözmeye, öteden beri ön plana aldığı bir derde deva aramaya koyulur, "Camille'i BENİM evimde oturmaktan nasıl alıkoymalı?" diye düşünürdü.

İnşaata karşı düşmanlık dönemi geçince, her an toprağa yakın ve toprağın ürünleriyle yan yana, yerle bir hizada oturmanın verdiği rahatlığa güvenerek bütün umudunu doğduğu eve dönmeye bağlamıştı. "Burada, hava benim başıma vuruyor. Ah, dalların altına bir sığınabilsem... kuşların karınlarını görebilsem..." diye içini çekiyordu. Fakat az sonra da, "Kırsal yaşam bir çözüm değil," sonucuna varıyordu. Bunun üzerine böyle durumlarda insanın kaçınılmaz suç ortağı olan yalana başvuruyordu.

Cayır cayır yanan, asfaltı eriten sıcak bir günün ikindi saatinde malikânesine geldi. Evin çevresinde, Neuilly Mahallesi; ıssız caddelerden, temmuz ayının boş tramvaylarından ve köpeklerin esnedikleri bahçelerden ibaretti. Camille'in yanından ayrılmadan önce Alain, Saha'yı Çeyrek Teker'in en serin taraçasına yerleştirmiş, sonra da bu iki dişisini evde baş başa bıraktığı her defa duyduğu hafif kaygıyla çıkıp gitmişti.

Ev de bahçe de uyuyordu, küçük demir kapı gıcırdamadı. Fazla olgun güller, kırmızı haşhaşlar, yakut gagalı kana çiçekleri, koyu renkte aslanağızları çimlerin üzerinde ayrı ayrı demetler halinde yanıyordu. Evin yan

tarafında yeni yapılmış kapıyla zemin kattaki ufak bir binanın yeni boyanmış iki penceresi açık duruyordu. Alain, "Her şey bitmiş," diye düşündü. Rüyada yürüyormuş gibi çimenlerin üstüne yavaş yavaş basarak ilerliyordu.

Bodrum katından gelen sesleri duyunca, durdu ve dalgınca kulak kabarttı. Eskiden beri tanıdığı seslerdi bunlar –uşaklık, abartılı saygı sözcükleri– bir zamanlar annesine "o", kendisine "Mösyö Alain" deyip sarışın, zayıf delikanlının çocukça gururunu okşayan sözler. Alain acı acı gülümseyerek, "O zaman kraldım ben," diye düşündü.

Yaşlı seslerden biri iyice duyduğu bir sual sordu:

"Demek yakında 'o' da burada yatacak ha?'

"Adele'in sesi" diye düşündü Alain, kulağını duvara dayayarak çekinmeden dinledi.

Emile titrek titrek, "Elbette ki yatacak," dedi. "Lakin bu dairenin düzenlenmesi hiçbir şeye benzemedi."

Kır saçlı, sakallı Basklı oda hizmetçisi atıldı:

"Doğru. Helada ne yapılırsa, banyodan duyuluyor. Mösyö Alain'in hiç hoşuna gitmeyecek."

"O son gelişinde, küçük salonda perdeye gerek olmadığını söyledi. "Mademki bahçeye bakıyor ve karşıda da komşu yok!"

"Komşu mu yok? Ya biz? Biz önünden geçmeyecek miyiz çamaşırlığa giderken. 'O' odada Mösyö Alain'le birlikteyken, bizler her şeyi göreceğiz ha?"

Alain kıs kıs güldüklerini duydu. Sonra kocamış Emile devam etti:

"Belki de o kadar çok şey görülmez... Mösyö Alain ona haddini bildirir... Mösyö Alain güpegündüz kendini sedirlerin üstüne koyuverecek adam değildir..."

Bir aralık Alain biley taşı üzerinde bilenen bir bıçağın sesini duydu yalnızca, ama kulağını sıcak duvara vererek dinlemeyi sürdürdü, kor rengi bir sardunya ile çi-

menin keskin yeşili arasında Saha'nın siyah parıltılı tüylerini dalgın dalgın arıyordu.

"*Onun* sürdürdüğü şu koku var ya, içimi altüst ediyor benim," dedi Adèle.

Basklı Juliette atıldı:

"Ya esvapları? Hem giyinişinde fikrimce hiç kibarlık yok. Bir artist gibi giyiniyor, o ne cüret! Diyorlar ki, bir de hizmetçi kız getirecekmiş, yetimhaneden mi ne almış...

Bir vasistas kapandı ve sesler artık duyulmaz oldu. Alain kendini alçalmış, biraz da sarsılmış hissediyordu, katillerin canını bağışladığı biri gibi soluyordu. İşittiklerine ne şaşmış ne de öfkelenmişti. Kendisinin Camille hakkında düşündükleri ile bodrum katı yargıçlarının yargıları arasında büyük bir fark yoktu. Fakat bu antlaşmasız yandaşlarının, suç ortaklarının düşüncelerini alçakça dinlediği, dedikodularına ceza görmeden kulak kabarttığı için, kalbi küt küt vuruyordu. Bu ortak kadın düşmanlığı, yalnız erkekliğe tapan bu putperest övgüler onu şaşırtmış gibiydi, yüzünü sildi, derin bir soluk aldı. Öğle uykusundan kalkıp odasının panjurlarını açan annesi onu ayakta, yanağını hâlâ duvara yaslamış gördü. Akıllı bir ana gibi telaşsızca seslendi:

"Ha, oğlum... Rahatsız değilsin ya?"

Alain annesinin pencereden sarkan ellerini bir âşık gibi tuttu:

"Hayır, anneciğim... geçerken, uğradım."

"İyi ettin."

Madam Amparat inanmamıştı. Ana-oğul birbirlerine yalan söyleyerek gülümsüyorlardı.

"Bir ricam var, anneciğim."

"Para mı istiyorsun, çocuğum. Biraz dardasınız, değil mi bu yıl? Vah, zavallı çocuklar..."

"Yok, yok, o değil... Bugün buraya geldiğimi Camille'e söylememenizi rica edeceğim. Sebepsiz geldim,

daha doğrusu sizi öpmek için geldim... Ne diye bilsin?.. Sonra bana bir öğüt vermenizi de rica edeceğim... Ama o da aramızda kalsın, olur mu?"

Madam Amparat gözlerini yere indirdi, elini kıvırcık ak saçlarına soktu ve oğlu itirafta bulunmasın diye konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Geveze değilim ya, bilirsin... Saçım başım darmadağınken yakaladın beni, yaşlı bir cadıya benziyorum... İçerisi daha serin, girmez misin?"

"Hayır, anneciğim... Ne dersiniz, acaba bir çare var mı –hep bunu düşünüyorum– yani Camille'i gücendirmeden, kimseyi de kırmadan tabii, onun burada oturmasını önlemenin bir çaresi var mı?.."

Annesinin ellerini sıkıyor, bu ellerin titreyerek ya da geri çekilerek bir işaret vermelerini bekliyordu. Fakat bir şey olmadı, annesinin elleri kendi elleri içinde soğuk ve yumuşak olarak kaldı.

Madam Amparat sıkılganlıkla, "Genç evlilere mahsus acayip fikirler bunlar!" dedi.

"Nasıl?"

"Öyle işte, genç evlilerin arası ya fazla iyidir, ya fazla kötü. Üstelik bu şıkların hangisi daha iyi, o da bilinmez. Ama işler asla sadece kötü ya da sadece iyi olarak yürümez."

"Ama, anneciğim, size sorduğum bu değil ki! Bir çare bulunamaz mı, diye soruyorum..."

Annesinin önünde ilk kez ne diyeceğini şaşırmıştı. Madam Amparat da hiç yardımcı olmuyordu. Alain yüzünü öfkeyle çevirdi.

"Çocuk gibi konuşuyorsun," dedi annesi. "Bu sıcakta sokaklara düşüyorsun, karınla kavga ettiğin için, gelip bana olmayacak sorular soruyorsun... Ben ne bileyim?.. Bu sorulara ancak boşanmakla cevap verilir... yahut da taşınmakla ya da Tanrı bilir nasıl..."

Annesi konuştukça heyecanlanıyordu. Alain onun yüzünü kıpkırmızı ve birkaç söz yüzünden soluk soluğa kaldığını görünce, yaptığına pişman oldu. İhtiyatlıca, "Bu günlük bu kadarı yeter," diye düşündü.

"Kavga etmedik, anneciğim," dedi. "Yalnız ben bu düşünceye alışamıyorum... Camille'i burada görmek..."

Geniş, beceriksizce bir el hareketiyle etraflarını saran bahçeyi, çimenlikteki yeşil havuzu, güllerin altına yorgan gibi serilmiş taçyapraklarını, çiçek açmış sarmaşığın üstündeki bir arı bulutunu, çok sevdiği çirkince evlerini gösterdi.

Avucunda tuttuğu el kapandı, sıkılıp küçük bir yumruk oluverdi. Alain bu duyarlı eli öperek, "Yeter, bu günlük yeter," dedi.

"Gidiyorum, anne. Mösyö Veuillet tahvillerdeki düşüş için yarın size telefon edecek, saat sekizde... Nasıl, görünüşüm, daha iyi mi?"

Manolya ağaçlarının gölgesiyle daha yeşil görünen gözlerini kaldırdı, alışkanlık, sevgi ya da kurnazlıkla çocukça bir ifade almaya zorladığı yüzünü annesine yaklaştırdı. Gözlerini daha güzel göstermek için göz kırptı, dudaklarını uzatıp çekici bir gülümseyişle gülümsedi... Annesinin eli gene açıldı, pencereden aşağıya uzanıp Alain'in üzerinde bilinen zayıf noktaları yokladı; boynu, omuzları, kolları... Soruyu bundan sonra yanıtladı:

"Eh, daha iyi... evet, biraz daha iyisin."

"Camille'den bir şey gizlemesini isteyerek annemin gönlünü aldım..." Alain annesinin son okşayışını anımsarken ceketinin altında kemerini sıktı. "Zayıfladım, zayıflıyorum. Artık cimnastik de yapmıyorum, aşktan başka cimnastiğim yok..."

Hafiflemiş olarak yürüyordu, mevsime uygun giyinmişti ve serin rüzgârda sarışın terinin kara selvininkine

benzer acı kokusunu kurutup dağıtıyordu. Evini ele geçirilmemiş bir burç olarak bodrumdaki müttefik ordusunu da olduğu gibi bırakıyordu, günün geri kalan bölümü artık kolayca geçecekti. Herhalde gecenin on ikisine kadar otomobilde uslanmış Camille'in yanında oturacak ve yol boyunca çamurlu hendeklerle çevrili ormanların nemli ya da harmanların kuru kokularını gecenin kokusuyla birlikte içine çekecekti... "Saha için de yerinden kediotu toplarım..."

Kulenin üstünde ses çıkarmadan ömür süren kedisini bu hayata mahkûm etmiş olduğu için kendisini bir türlü bağışlayamıyordu. "Bir koza içinde yaşıyor, zavallı, benim yüzümden..." Karıkoca arasında aşk oyunları başlayınca, kedi öylesine uzak dururdu ki, Alain onu bir kez olsun üç köşeli odada görmemişti. Saha açlıktan ölmeyecek kadar yemek yiyor, değişik anlamlarda miyavlamıyor, nazlanmıyordu, sanki uzun bir beklemeye dalmış gibiydi. "Parmaklıkların arkasında bekliyor gene... Beni bekliyor."

Alain en üst katın sahanlığına vardığı zaman, kapalı kapının ardından Camille'in çınlayan sesi duyuldu:

"Bu pis hayvanın işi! Gebersin, domuz! Ne? Hayır, Madam Buque, ne derseniz deyin... Vız gelir bana, vız..."

Birkaç küfür daha duydu. Anahtarı yavaşça kilide sokup kapıyı açtı, fakat içeriye girince görünmeden dinlemeye cesaret edemedi. "Pis bir hayvan mı? Hangi hayvan? Yoksa eve bir hayvan mı girdi?"

Oturma odasında Camille kolsuz bir kazak, başının arkasında mucizeyle duran bir örgü bere ile durup öfkeyle ellerine geniş kenarlı eldivenlerini geçiriyordu. Kocasını görünce şaşırdı:

"Sen misin? Nereden çıktın?"

"Çıkmadım, girdim. Ya sen kime çıkışıyorsun?"

Camille konuyu değiştirip kurnazlıkla Alain'e çattı:

"Kırk yılda bir eve vaktinde geldin diye böbürlenme. Ben hazırım, seni bekliyordum."

"Vaktinde geldimse, beni beklemedin demektir. Kime çıkışıyordun? Pis, domuz, hayvan diye avaz avaz bağırdığını duydum. Kimmiş bu hayvan?"

Gözlerinin hafifçe kaymasına karşın, Alain'in bakışına dayandı.

"Köpek!" diye bağırdı, "aşağıdaki köpek. Gece gündüz havlıyor. Gene başladı. İşitmiyor musun? Dinle?"

Parmağını kaldırmış, kocasının dikkatle dinlemesini istiyordu. Alain eldivenli parmağının titrediğini fark etti. Emin olmak için, safça, "Ya, öyle mi?" dedi. "Saha'yı kastettiğini sanmıştım..."

"Ben mi? Ne münasebet. Hiç Saha'dan böyle söz edebilir miyim? Tanrı korusun! Başım belaya girer. Geliyor musun? Gelsene artık!"

"Arabayı çıkar, ben de inerim. Bir mendil, bir de hırka alayım."

Önce kediyi aradı ve en serin taraçada, Camille'in öğleden sonraları uyuduğu bez koltuğun önünde kırılmış cam parçaları gördü. Bunlara aptalca baktı.

Madam Buque'ün tiz sesi duyuldu:

"Kedi benim yanımdadır, beyefendi. Hasır iskemleden hoşlanıyor, tırnaklayıp duruyor."

Alain acı acı, "Mutfakta mı?" diye düşündü. "Benim küçük pumam, bahçelerde, leylaklar arasında mayısböceklerini kovalayan kedim mutfakta ha? Değişmeli artık bu durum!"

Saha'yı alnından öptü, kulağına alışık olduğu bazı sözler söyledi ve kediotu ile şekerli akasya çiçeğini getirmeye söz verdi. Fakat kedinin ve hele Madam Buque'ün durumunda doğal olmayan bir şey vardı.

"Yemeye eve belki döneriz belki dönmeyiz, Madam Buque? Kedinin bir eksiği yok ya?"

Madam Buque telaşla, "Yok, efendim, yok, her şeysi var. Elimden geleni yapıyorum, efendim, emin olun, elimden geleni..." dedi.

Şişman kadın kıpkırmızı ve ağlamaklı gibiydi; kedinin sırtını dostça, beceriksizce okşadı. Saha kamburlaştı ve zavallı, çekingen bir kedicik gibi kısaca miyavladı. Bu ses Alain'in yüreğini sızlattı.

Gezinti umduğundan daha hoş geçti. Direksiyonda oturan Camille, fıldır fıldır gözleri, ahenkle hareket eden elleri ve ayaklarıyla onu Montfort-l'Amaury Tepesi'ne kadar götürdü.

"Dışarıda yemek yiyeceğiz, değil mi, Alain?.. Canım..."

Yandan gülümsüyordu, gurup vaktinde hep güzeldi, yanağı esmer ve saydam, gözünün ucu ile dişleri aynı parlak beyazlıkta. Rambouillet Ormanı'nda ön camı indirdi, rüzgâr Alain'in kulaklarını bir yaprak hışırtısı ve akar su sesiyle doldurdu.

"Bak, küçük bir tavşan... bir sülün..." diye bağırıyordu Camille.

"Bir tavşan daha! Az kalsın..."

"Talihi varmış herifin..."

Alain gitgide canlanarak, "Yanağında bir gamze olmuş, çocukluk fotoğraflarındaki gibi," dedi.

Camille omuzlarını kaldırarak, "Sorma, şişmanlıyorum..." diye karşılık verdi.

Alain karısının bir daha gülmesini ve gamzenin bir daha görünmesini bekledi. Sonra dikkatle Camille'in Venüs'ün boyun çizgilerinden uzak gürbüz boynuna baktı; beyaz bir Zenci güzeli gibi yuvarlak ve esnek olmayan bir boynu vardı. "Evet, şişmanladı... ama çok da yakışıyor, çünkü memeleri de..." Kendini düşünmeye koyuldu ve hışımla erkeğin ölümsüz yakınma konusunu anımsadı: "Sevişe sevişe şişmanlıyor... Beni kemiriyor..."

Elini kıskançlıkla ceketinin arasına sokup kaburga kemiklerini yokladı ve Camille'in gamzesine, çocuksu yanaklarına olan hayranlığı geçti.

Ama biraz sonra gene gururlandı, ünlü bir lokantada masaya otururlarken, komşu masadaki müşteriler bir an yemeklerini bırakıp sessizce Camille'e baktılar. Alain ve karısı çenelerini oynatarak, "güzel çifte" yakışan sevimlilikle birbirlerine gülümseyip bakıştılar.

Camille de o çift uğruna sesini alçalttı, gösteriş olmayan bir rehavet içine girdi ve Alain'e ilgi ve yakınlık gösterdi. Buna karşılık Alain de ona domates salatası tabağını ve çilek sepetini tuttu, kremalı tavuk ısmarlaması için diretti, kadehine şarap doldurdu. Camille şarabı pek sevmezken, bir çırpıda içiveriyor, kadehini boşalttıkça, "Şaraptan hoşlanmadığını bilirsin," diye tekrar edip duruyordu.

Güneşin batmasına karşın, koyu pembe bulutlarla süslü gök hâlâ beyaz gibiydi. Ama lokantanın arkasında dimdik yükselen sık ormandan da gece ile birlikte serinlik de çıkıyordu. Camille elini Alain'in eline dayadı.

O da ürkerek, "Ne? Ne var?" diye sordu.

Camille hayretle elini çekti. İçtiği azıcık şarabın nemli parıltısı gözlerinde, lokantanın pergolasına asılı pembe balonların küçücük yansımasına karışarak gülüyordu sanki.

"Hiç! Ne olacak? Bir kedi kadar sinirlisin... Elimi eline değdirmek yasak mı?"

Alain korkakça itiraf etti:

"Sandım... Sandım ki, bana önemli bir şey söyleyeceksin... Gebe olduğunu söyleyeceksin sandım..."

Camille'in keskin kahkahası öbür masalardaki erkeklerin dikkatini çekti.

"Ve fena halde sarsıldın ha... Sevinçten mi, yoksa sıkıntıdan mı?"

"Bilmem... Ya sen bunu nasıl karşılardın? Memnun

olur muydun, olmaz mıydın? Bunu hiç düşünmedik... Hele ben... Ama neden gülüyorsun?"

"Yüzüne bakıyorum da... Birdenbire idama mahkûm edilmişsin gibi bir ifade takındın... Çok komik! Kirpiklerimin rimellerini akıtacaksın."

İşaretparmaklarıyla gözkapaklarındaki kirpikleri kaldırıyordu.

Alain, konuyu değiştirmekten hoşnut, "Hiç komik değil, önemli bir sorun," dedi. "Fakat neden bu kadar korktum?" diye düşünüyordu.

"Evsiz barksız ya da iki odada oturan aileler için önemli olabilir. Ama biz..."

Aldatıcı şarabın etkisiyle rahat ve dengeli bir iyimserliğe kapılan Camille masaya yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, sanki yalnızmışlar gibi konuşuyor, sigara içiyordu.

"Camille, eteğini indir."

Camille bunu duymayıp, konuşmasını sürdürdü.

"Bizim her şeyimiz var bir çocuk için: Bir bahçe, hem de ne bahçe!.. Rüya gibi, banyolu bir yatak odası."

"Hangi oda?"

"Senin eski odan, şimdi badana da oluyor. A, ama bir ricada bulunayım mı? O odanın duvarlarına ördek ve çam ağaçlarıyla bezeli gök mavisi bir resim yapılmasını isteme sakın... Yoksa yavrumuzun beğenisi baştan bozulur..."

Alain karısının sözünü kesmedi. Yanakları kızarmış, rahatça konuşuyor, kurduğu hayalleri sanki uzaklarda seyrediyordu. Camille'i hiçbir zaman bu kadar güzel görmemişti. Kıvrımsız bir sütun kaidesine benzeyen, bir kas demetiyle sarılmış boynu ve duman fışkırtan burun delikleri Alain'in dikkatini çekiyordu... "Zevk anlarında ağzını kapatıp burun deliklerini gererek, soluk alır, tıpkı küçücük bir at gibi..."

Gururlu kırmızı dudaklarından öyle delice hayaller dökülüyordu ki, Alain bunlardan ürkmedi bile. Camille kadınlık hayatında Alain'in geçmişinin kalıntıları arasından rahatça ilerlemekteydi. "Bak, bak, neler de kurmuş! Bir yaşıma daha girdim!" Gereksiz olan çimenlerin yerine ilerde bir tenis sahası yapılacakmış. Mutfakla diğer servis bölümlerine gelince, Camille şöyle dedi:

"Bunların hiç işe yaramadığının farkına varmadın mı? Dünya kadar yer kayboluyor. Garaj da öyle... Bütün bunları, benim tam olarak yerleşmemiz konusunda çok düşündüğümü göresin diye söylüyorum, cicim... Ama her şeyden önce anneni hesaba katmalıyız. O kadar iyi bir kadıncağız ki, onun her işte görüşünü almalıyız. Değil mi?"

Alain başıyla gelişigüzel, "evet" veya "hayır" diyor, bu arada da örtünün üzerine dökülmüş tek tük dağ çileklerini topluyordu. "Eski odan" tanımlamasını duyar duymaz, panzehir almış gibi, Camille'in sözlerine karşı bağışıklık kazanmış, geçici olarak rahatlamıştı.

Camille devam etti:

"Ama biraz acele etmemiz için de bir neden var. Patrick'in gönderdiği son kart Balear Adaları'ndandı, dikkat... Patrick plajlarda fazla dolaşmadıkça, Balear Adaları'ndan buraya "şıp" diye geliverir. Bir de bakarsın ki, bizim dekoratör daha işi bitirmemiş... Zaten lanet herif, Penelope ile bir erkek kaplumbağanın oğlu mu nedir, yürümez de yürümez! Ama sen hiç merak etme, Patrick gelse de, en tatlı sesimle, 'Küçük Patrick'im benim...' diye yalvarırım. Hemen yelkenleri suya indirir. Bilirsin ya, bana hiç dayanamaz..."

Alain düşünceli düşünceli, "Balear Adaları'nda ha?" diyerek sözünü kesti. "Balear Adaları..."

"Kapı komşumuz, senin anlayacağın... Neden kalktın? Gidelim mi istiyorsun? Çok iyiydik burada..."

Camille de kalktı. Sarhoşluğu geçmişti. Uykudan esniyor, ürperiyordu.

"Arabayı ben kullanacağım," dedi Alain. "Minderin altındaki eski paltoyu giy ve uyu."

Bir sürü pervane ve böcek otomobilin farlarına makineli tüfekle atılmış çakıltaşları gibi vuruyor, araba kanat dolu havayı bir dalga gibi yutuyordu. Camille oturduğu yerde uyudu, uyurken bile başını şoförün omzuna ya da koluna dayamamaya alışıktı. Yalnız yoldaki tümseklerden geçtikçe, başı selam verircesine sallanıyordu.

Alain kendi kendine, "Balear Adaları'na gelmiş ha?" diyordu. Havanın kararmasının ve uçuşan yaratıkları çeken, iten, hurdahaş eden beyaz ışıkların yardımıyla, düşlerinin eşiğine parçalanan yüzlerin tozlarını, silah bırakmayı, bir parolayı, sayıları hep ertesi güne bırakan düşman bakışlı kocaman gözlerden bir ummana dalmıştı. Öyle ki, Pontchartrain ile Versailles arasında kestirme yola sapmayı unuttu ve Camille uykusunda bir şeyler mırıldandı. Alain onun bu halini, "*Bravo!*" diye alkışladı. "Tepkiler yerinde, duyular sağlam ve uyanık... Sen uyur, ben de uyanıkken, ne kadar sevimlisin! Anlaşmamız ne kadar kolay oluyor o zaman!.."

Ay ışığı altında bomboş duran yeni sokaklarına ayak bastıkları zaman, ikisinin de saçları ve kolları çiyden ıslanmıştı. Alain başını kaldırdı. Hemen hemen yusyuvarlak olmuş ayın ortasında, dokuz kat yukarıda sivri kulaklı bir kedi gölgesi eğilmiş, bekliyordu. Onu Camille'e göstererek, "Bak, bekliyor," dedi.

Camille esneyerek, "Nasıl da gördün?" karşılığını verdi.

"Aman, sakın çağırma, düşmesin..."

"Hiç merak etme, çağırsam da gelmez."

Alain alay ederek, "Hakkı da var," dedi.

Bu sözü ağzından kaçırdıktan sonra, pişman oldu. "Vakitsiz söyledim, çok vakitsiz. Hem hiç de uygun bir saat değil."

Camille'in kapı ziline doğru uzattığı parmak hedefine varmadı.

"Hakkı mı var? Neden hakkı olsun? Haydi, çıkar baklayı ağzından. Gene saygısızlık mı ettik kutsal havvanınıza? Kedi beni şikâyet mi etti yoksa?"

Alain garajı kapatırken, "İşte, beğendin mi yaptığını?" diye düşündü. Sokağı geçerek, kavga etmeye hazır bir tavırla kendisini bekleyen karısının yanına vardı. "Ya rahat bir gece geçirmekten vazgeçmeli ya da sert bir saldırıyla tartışmayı kapatmalı ya da... Hayır, ama daha zamanı değil."

"Ee... Sana söylüyorum!"

"Yukarıya çıkalım da, konuşuruz," dedi Alain.

Daracık asansörde omuz omuza gelerek sustular. Oturma odasına girer girmez, Camille beresi ile eldivenlerini, kavgadan vazgeçmediğini belli etmek için, fırlatıp attı. Alain, Saha ile ilgilenerek onu tehlikeli yerinden inmeye çağırıyordu. Bir dediğini iki etmeyen kedi, efendisinin arkasından banyo odasına girdi. Alain dönünce, Camille tiz perdeden başladı:

"Yemekten önce eve girerken duyduklarını kastediyorsan..."

Alain olacağa katlanmıştı. Yorgun bir ifadeyle, "Vazgeç, küçüğüm," dedi. "Hep bildiğimiz şeyleri tekrar etmeyelim. Kediyi sevmiyorsun, malum. Buque Ana'ya çıkışmış olacaksın, kedi bir vazo veya bir bardak kırdı diye – parçalarını gördüm, biliyorum. Ben de sana diyeceğim ki, Saha'ya bağlıyım, beni ondan kıskanmak, bir çocukluk arkadaşıma olan dostluğumu kıskanmak gibi bir şey olur. Bütün gece bunu tartışabiliriz. Nereye varırız? Hiç. Yatıp uyumak daha iyi. Hem sana bir öğüt ve-

reyim mi: Gelecek defa önce davran ve bir köpecik edin."

Öfkesini dışarıya vuramadığı için Camille kaşlarını çatıp hayretle baktı:

"Gelecek defa mı? Hangi defa? Ne demek istiyorsun? Önce davranmak da ne demek?"

Alain omuzlarını silkince, Camille kıpkırmızı oldu ve çok genç görünen yüzünde gözlerinin fazlaca parlaması, ağlamak üzere olduğunu ele verdi. Alain içinden, "Aman, ne can sıkıcı şey!.." diye geçirdi. "Şimdi itiraf edecek, bana hak verecek. Sıkıldım artık..."

"Dinle, Alain..."

Alain kendini zorlayarak sertleşir gibi yapıp üstünlük tasladı:

"Hayır, küçüğüm, hayır! Ne yapsan, boşuna! Bu güzel geceyi anlamsız bir tartışmayla bitirmeyeceğim. Çocukluk etmişsin, ama bundan bir facia çıkarmaya uğraşma. Üstelik de hayvanları sevmeme engel olma."

Camille'in gözlerinde acı bir neşe okundu, fakat bir şey söylemedi. "Biraz ileri gittim. Çocukluk sözü gereksizdi. Hayvanları sevmeye gelince, acaba öyle mi?.." Gecenin baş döndürücü uçurumunun kıyısında, gölge mavisi renginde, bir bulut gibi gümüş bir kıvrımla çevrili ufak bir şekil zihnine yerleşti ve onu, inziva düşkünlüğünü, bencilliği ve şiiri uğruna inatla savunduğu bu ruhsuz yerden uzaklaştırdı.

İçtenlikten uzak bir dostluk havasıyla, "Haydi, küçük düşmanım, gidip dinlenelim şimdi," dedi.

Camille banyo odasının kapısını açtı. Orada, gece için havlu serili taburesinin üzerine yerleşmiş olan Saha, ona pek aldırış etmedi.

"Ama niçin, niçin?.. Niçin bana gelecek defa dedin?"

Su gürültüsü Camille'in sesini bastırıyor ve kesiyordu. Zaten Alain de artık karşılık vermedi. Geniş yataklarında karısının yanına uzandığı zaman, iyi geceler diledi,

pudrasız burnunu gelişigüzel öperken, Camille'in dudakları, çenesine hasret dolu hafif gürültülü bir öpücük kondurdu.

Erken uyanınca, gitti, bekleme odasının iki cam duvarı arasındaki daracık sedire uzandı.

Sonraki geceler de uykusunu burada tamamlamaya geldi. Bayağı yeni olduğu halde güneşten yarı solmuş plastik stor perdeleri, iki yandan çekip örtüyordu. Vücudunda yalnızlığına has ıtırın ta kendisini, çiçek açmış şimşirle karışık acı kedi kokusunu kokluyordu. Bir kolunu uzatıp öbürünü göğsüne dayayarak çocukluk uykularının o yumuşak ve bağımsız tavrını takınıyordu. Üç köşeli binanın daracık doruğunda aşk yorgunluğunun geri püskürttüğü eski düşlerini var gücüyle canlandırmaya çalışıyordu.

Camille'e karşın, kolayca kaçıyordu. Olduğu yerde kendi içine bir kaçıştı bu. Kaçmak, onun için artık bir merdiveni koşar adım inmek, bir taksi kapısını çarparak kapamak ya da kısa bir veda mektubu yazmaktan ibaret değildi... Fakat metreslerinin hiçbiri, Alain'i, Camille ve onun genç kız rahatlığı, Camille ve onun ölçüsüz iştahı, Camille ve onun kısılmış kadın gururu hakkında hiçbir şekilde uyarmamıştı.

Kaçıp kurtulduktan sonra, bekleme odasının sedirine uzanıp ensesini en çok hoşlandığı sucuk gibi yuvarlak bir yastığa dayayınca, Alain terk ettiği odaya doğru kaygıyla kulak kabartırdı. Fakat Camille hiçbir zaman kapıyı açıp bakmadı. Yalnız kalınca, buruşmuş çarşafı ve ipekli yorganı üstüne çeker, öfke ve üzüntü ile kıvırdığı işaretparmağını ısırır ve yatağın üzerine dar beyaz bir ışık demeti saçan kromajlı apliki bir vuruşta kapatırdı. Alain onun artık uyku tutturup tutturamadığını hiçbir zaman bilmedi. Çünkü Camille o genç yaşta yalnız geçirdiği bir

geceden sonra silahlı olarak uyanmak gerektiğini öğrendiği boş yatağından, bir gece önceki pijamasını ve bornozunu bırakıp ortaya biraz süslü ve taptaze olarak çıkardı. Gene de erkeğin, kısa ve geçici bir mevsim gibi geri gelen cinsel isteklerinin hiçbir zaman geriye dönmediğini, yeni bir başlangıç olamayacağını bir türlü anlayamazdı.

Vefasız erkek ise yapayalnız uzanır, gece havasında denizde yüzer gibi yüzerek çevresindeki sessizliği ve bulunduğu doruğun yüksekliğini yakındaki Seine Nehri üzerindeki vapurların uzaktan gelen düdük sesleri ile ölçer ve uykusunu Saha'nın gelişine kadar uzatırdı. Kedi gölgeden daha mavi bir gölge halinde, açık pencereden içeriye dalardı. Pusuda durur ve Alain tanıdığı sözlerle onu çağırdığı halde, göğsüne atlamazdı.

"Gel, pumacığım benim, gel... Zirvelerin kedisi, leylakların kedisi. Saha, Saha, Saha..."

Tepesinde, pencerenin pervazında oturan kedi diretirdi. Alain yalnızca gök üzerinde beliren kedi şeklini, eğik çenesini, dikkatle kendisine yönelmiş kulaklarını sezer, fakat hiçbir zaman bakışını ve gözlerinin ifadesini göremezdi.

Bazen kuru şafak, rüzgâr başlamadan önceki şafak onların doğu taraçasında yanak yanağa dayanmış, göğün ağarmasını ve karşıdaki Folie-Saint-James Parkı'nın güzelim sedir ağacından güvercinlerin birbiri ardına havalandıklarını seyrettiklerini görürdü. Bu binanın tepesinde topraktan bu kadar uzak, bu kadar yalnız ve mutsuz olmalarına birlikte şaşarlardı. Avcılara özgü hızlı bir hareketle Saha güvercinlerin uçuşunu izleyip bir zamanlar çıkardığı tutkulu, iştahlı ve şiddetli "muek... muek..." seslerinin birer zayıf yankısı olarak "...ek ...ek" diye seslenirdi.

Alain kulağına, "Odamız," diye fısıldardı, "bizim bahçemiz, bizim evimiz..."

Saha gene zayıflıyor, Alain de onu hafif ve çekici bu-

luyordu. Ama onu verilmiş bir sözün gerçekleşmesini beklemekten hem yorulan hem güç alan kimseler gibi yumuşak ve sabırlı görünce üzülüyordu.

Doğan gün gölgeleri kısaltmaya başlayınca, Alain gene uykuya dalardı. Önce tacını kaybedip Paris'in sisi ile genişleyen, sonra küçülen, hafifleyen ve tutuşan güneş; bahçelerde bir serçe cıvıltısı uyandırarak yükselirdi. Gitgide fazlalaşan ışık, taraçalarda, balkon kenarlarında, mahpus fidanların kuruduğu daracık avlularda sıcak bir geceden kalma dağınıklığın belirtilerini, bir hasır şezlong üstünde unutulmuş bir elbiseyi, bir sac masacık üzerindeki boş bardakları, bir çift sandalı gözler önüne sererdi. Alain yazın bunalan küçük evlerin bu darmadağın görünüşünden nefret eder; camekânın açık bir kanadından içeriye atlayarak yatağına dönerdi. Dokuz katlı evin dibinde, küçücük bahçesinde cılız sebzeler yetişen bir bahçıvan başını kaldırıp, hırsız gibi atlayıp saydam duvarı aşan o beyaz delikanlıya bakardı.

Saha peşinden gelmezdi. Kâh bir kulağını üç köşeli odaya doğru eğer, kâh toprak seviyesinde, uzak bir dünyanın uyanışını ilgisizce seyrederdi. Yıkık dökük, küçük bir evden dışarı salınan bir köpek sessizce fırlar, küçücük bahçenin çevresinde dört dönüp ancak bu amansız koşudan sonra havlamaya başlardı. Pencerelerde kadınlar görünür, öfkeli bir hizmetçi kapıları çarpar, İtalyan usulü düz bir çatının üstünde portakal rengi minderlerini silker, uykularına doyamamış erkekler günün ilk acı sigarasını yakarlardı...

Çeyrek Teker'in ocak yanmayan mutfağında ise düdüklü otomatik kahve makinesi ile elektrikli çaydanlık birbirine çarpar, banyo odasının yuvarlak penceresinden Camille'in parfüm kokusu ve esnerken çıkardığı kükreme sesleri gelirdi... Yazgısına boyun eğen Saha bacaklarını karnının altına kıvırıp uyur gibi yapardı.

İkisinin de Alain'i bekledikleri bir temmuz akşamı Camille ile kedi aynı parmaklığa dayanmışlardı, kedi dirsekleri üzerine yatmış, Camille kollarını kavuşturup yaslanmıştı. Camille iki yanı taş duvarla kapalı, rüzgârdan korunmuş ve ön taraçayla bağlantısı olmayan, kediye ayrılmış bu balkonu sevmezdi.

İki dişi birbirlerini bir an süzdüler, ama Camille Saha'ya söz söylemedi. Dirseklerine dayanarak baş döndürücü cephe boyunca, kat kat dizilmiş sarı bez panjurları saymak istiyormuş gibi aşağıya sarktı, eğilirken Saha'ya dokundu. Kedi de ona yer vermek için kalktı, gerindi ve biraz öteye uzandı.

Camille yalnızken, günaydın demek istemeyen küçük kıza benziyor, yüzü çocuklara soylu bir görünüm veren insandışı bir saflık ifadesi ve bir melek sertliğiyle çocukluk haline dönüveriyordu. Gözlerini Paris'in ve gün geçtikçe daha erken kararan göğün üzerinde, yan tutmayan bir sertlik ifadesiyle gezdiriyor ve belki de hiçbir şeyi eleştirmiyordu. Sinirli sinirli esnedi, doğruldu ve dalgınca birkaç adım attı, kediyi bir kez daha yere atlamaya zorlayarak bir daha sarkındı. Saha gururla uzaklaştı ve odaya girmeyi yeğledi. Fakat hipotenüsün kapısı kapanmıştı. Sabırla yere oturdu. Bir saniye sonra bir du-

vardan öteki duvara uzun ve hızlı adımlarla yürümeye başlayan Camille'e yer açmak için, gene parmaklığın üzerine atladı. Camille oyun oynuyormuş gibi parmaklığa yaslanarak kediyi gene yerinden etti ve Saha gene kapalı kapının dibine sığındı.

Gözü ufuklara dikili, hareketsizce duran Camille kediye sırtını çeviriyordu. Fakat Camille'in sırtına baktıkça kedinin soluması sıklaşıyordu. Kalktı, kendi çevresinde iki-üç kez dönerek kapalı kapıyı yokladı... Camille kıpırdamıyordu. Saha burun deliklerini şişirerek midesi bulanıyormuş gibi bir tiksinti gösterdi, adım adım, sessizce yaklaşan tehlikeye uzun, üzgün, yürekler acısı bir miyavlamayla karşılık verdi. Camille birden döndü.

Benzi biraz uçmuştu, yani yanaklarındaki allık iki beyaz aya dönüşmüştü. Karşısındaki bakış bir insan bakışıymış gibi, dalgın görünmeye çalışıyordu. Hatta ağzının içinde bir şarkı mırıldanmaya başladı, fakat sesi kısıldı. Ayağıyla ezmek üzere olduğu kediyi gene daracık parmaklığın üstüne atlamaya, sonra da kapıya yapışmaya zorladı.

Saha kendini toplamıştı, ölse de ikinci bir çığlık atmazdı. Kediyi görmüyormuş gibi kovalayan Camille tam bir sessizlik içinde gitti, geldi. Saha, ancak Camille ayaklarına basacağı anda parmaklığa atlıyor ve kendisini dokuz kattan aşağıya atmak üzere uzanan koldan kurtulmak için yere iniyordu.

Ustaca bir yöntemle kaçıyor, gözlerini düşmana dikerek oradan oraya dikkatlice atlıyor ve ne hırslanıyor ne de yalvarıyordu. Aşırı heyecan, ölüm korkusu, duyarlı ayaklarının altını terletti, balkonun yalancı mermer döşemelerini çiçek biçiminde izlerle damgaladı.

İlk olarak Camille gevşer ve öldürme gücünü yitirir gibi oldu. Bir hata işledi: Güneş ışığının zayıfladığını fark ederek saatine bir göz attı, apartmanda bir cam çınlama-

sına kulak kabarttı. Az daha, uyku insandan nasıl uçup giderse, kararı da onu suçsuz ve bitkin bir halde, yüzüstü bırakacaktı. Saha düşmanının gevşediğini sezdi, parmaklık üstünde bir an durakladı ve Camille iki kolunu uzatarak kediyi boşluğa fırlattı.

Kedi tırnaklarının harç üzerindeki cızırtısını işitecek, mavi vücudun bir "S" şeklini alıp, Saha'nın havaya bir alabalık gibi yükselen bir hızla asıldığını görecek kadar zaman geçti, sonra Camille gerileyip duvara dayandı.

Aşağıdaki yeni molozlarla döşeli küçük meyve bahçesine doğru başını uzatmak hiç içinden gelmedi. Odaya girip ellerini kulaklarına dayadı, indirdi, bir sivrisinek vızıltısı duyuyormuş gibi başını salladı, oturdu ve az daha uyuyacaktı, fakat gecenin yaklaşması onu ayağa kaldırdı, duvarda kaldırım taşı gibi dört köşe, mantar biçiminde ve yatağın üstünde uzunlamasına bir gözkapağı gibi açılan lambaları yakarak karanlığı kovdu.

Esnek adımlarla gidip geliyor, rüyada hareket eder gibi hafif ve becerikli ellerle eşyaları elliyordu.

Yüksek sesle, "Sanki zayıflamış gibiyim," dedi.

Giysisini değiştirip beyazlar giydi. Alain'in sesine öykündü:

"Süte düşmüş sineğim!"

Bir sevişme ânını anımsayınca, yanaklarına gene renk geldi ve gerçekler dünyasına döndü. Alain'in gelmesini bekledi.

Asansör gürültülerine kulak kabartıyor, yeni evin kapı çarpmaların, demir atan vapur gibi gıcırtılarını, madeni ve ahenksiz patırtılarını duydukça ürküyordu. Fakat holde bir anahtarın anahtar deliğine yavaşça girmesi yerine zilin uzun yankılarla çalmasına şaşırmadı. Koştu ve kapıyı kendi açtı.

Alain, "Kapıyı kapa!" buyurdu. "Bakayım yaralı mı? Gel, bana lambayı tut."

Saha'yı canlı olarak kollarında taşıyordu. Dosdoğru yatak odasına gitti, görünmez tuvalet masasının biblolarını bir köşeye itip kediyi yavaşça camın üzerine koydu. Kedi dengeyle ayakta durdu, ama yabancı bir evdeymiş gibi, derin bakışlarını çepeçevre dolaştırdı.

Alain kısık bir sesle, "Saha!.." diye çağırıyordu. Bir şeyi yoksa, mucize sayılır... Saha!"

Dostunu rahatlatmak için kedi başını kaldırdı ve yanağını eline dayadı.

"Yürü biraz Saha... Yürüyor! Düşün! Altı kat aşağıya düşmüş. İkinci katın panjuruna çarpmış, oradan da kapıcıların küçük çimenliği üzerine atlamış... Kapıcı onu havada görmüş. "Bir şemsiye düşüyor sandım," dedi. Kulağında ne var?.. Yok, duvar beyazı imiş... Dur, kalbini dinleyeyim..."

Kediyi sırtüstü yatırarak kaburga kemiklerinin altında küçücük kalbinin düzensiz atışlarını dinledi. Sarkmış sarı saçları, kapalı gözleriyle Saha'nın karnı üstünde uyuyor gibiydi. Sonra içini çekerek uyandı ve ancak o zaman kediyle kendisini ayakta sessizce seyreden Camille'in farkına vardı.

"Ne dersin? Bir şeyi yok, değil mi?.. Bir şey bulamıyorum, kalbi çok sert vuruyor, ama kedi kalbi normal olarak da öyle vurur. Nasıl oldu bu iş? Ama ne diye sana soruyorum, nereden bileceksin?.."

Açık balkon kapısına bakarak, "Buradan düştü," dedi. "Yere atla, Saha, atlayabilir misin?"

Kedi biraz duraksamadan sonra atladı, fakat hemen halının üstüne yattı. Sık sık soluk alıp kararsız bir bakışla çevresine bakınıyordu.

"Acaba Chéron'a telefon etsem mi?.. Yok, bak, yalanıyor, gizli bir ağrısı olsa, temizlenmezdi... Aman Tanrım..."

Gerindi, ceketini çıkarıp yatağın üstüne attı. Camille'e yaklaştı:

"Ne iş, ne iş!.. Beyazlar pek yakışmış sana... Öp beni, süte düşmüş sineğim..."

Camille varlığını sonunda anımsayan kolların arasına kendini bırakarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Ne var?.. Ağlıyor musun?"

Alain de heyecanlandı, alnını karısının yumuşak, siyah saçlarına dayadı.

"Senin... Senin iyi bir insan olduğunu bilmiyordum..."

Camille bu söz üzerine Alain'den uzaklaşmamak cesaretini gösterdi. Zaten Alain çabucak Saha'ya dönüp onu sıcak var diye taraçaya götürmek istedi. Fakat kedi ayak diredi, yüzünü kendisi gibi koyu mavi geceye vererek kapının önünde uzanmakla yetindi. Zaman zaman ürperiyor ve dönüp, üç köşeli odanın içini gözetliyordu.

"Geçirdiği korkudandır," dedi Alain. "Onu dışarıya yerleştirmek isterdim."

Camille zayıf bir sesle, "Bırak," dedi, "madem istemiyor."

"O isterse, o olur. Hele bugün. Saat dokuz buçuk olmuş, yiyecek bir şey var mı?"

Buque Ana tekerlekli masayı taraçaya çekti; oturup, Paris'in en ışıklı doğu manzarası karşısında yemek yediler. Alain çok konuşuyor, suyla karışmış kırmızı şarap içiyordu. Saha'yı beceriksizlikle, düşüncesizlikle, "kedi hatası" işlemiş olmakla suçluyordu.

"'Kedi hatası' işlemek sporda yanılmak gibi bir şeydir, bir kedi ne kadar evcil, ne kadar uygarsa, o kadar çok hata işler. Fakat bu hataların, kedinin bile bile yaptığı bazı sert veya beceriksizce hareketlerle ilgisi yoktur..."

Camille bu kez, "Nereden biliyorsun?" diye sormadı.

Yemekten sonra Alain, Saha'yı oturma odasına götürdü, Camille'i de peşinden çekti. Orada kedi biraz önce istemediği sütü içmeye razı oldu. İçerken de, buz gibi bir içki içiyormuş gibi bütün vücudu titriyordu.

"Geçirdiği korkudan," dedi Alain bir daha. "Gene de Chèron'dan yarın sabah gelip görmesini rica edeceğim..."

Sonra neşeyle, "Ha! unutuyordum," diye bağırdı. "Kapıcıya telefon et. Massart denilen şu mübarek mobilyacının verdiği planı aşağıda bıraktım."

Camille telefona giderken, Alain yorulmuş, boşalmış bir halde kendini koltukların birine attı ve gözlerini kapadı.

Camille telefonda, "Alo," diyordu. "Evet, o olacak... büyük bir rulo... Çok teşekkür ederim."

Alain gözleri kapalı gülüyor, Camille de dönmüş, yüzüne bakıyordu.

"Ne nazik konuşuyorsun! Nereden çıktı bu ince, nazik ses? 'Büyük bir rulo, çok teşekkür ederim.' Bu nazik sesini kapıcıya mı ayırıyorsun? Gel, şu Massart'ın son çalışmalarına bakalım."

Abanoz masanın üzerine büyük bir kâğıt rulosu açtı. Her türlü kâğıda bayılan Saha hemen projenin üstüne atladı.

Alain, "Bak, ne tatlı," diye seslendi. "Bir şeyi olmadığını bana göstermek istiyor. Vah, kazazedem benim!.. Başında bir şiş mi var yoksa? Camille, elinle başını bir yokla bakalım... Hayır şiş yok, ama sen de bak bir kere..."

Zavallı küçük bir cani, söz dinleyerek çekildiği inzivadan çıkıp elini uzattı ve çekingen bir nefretle kedinin kafasına yavaşça dokundu.

Yabanıl bir miyavlama, bir çığlık, bir sara kasılması bu hareketin karşılığı oldu. Camille eli yanmış gibi bir "Aa!" çekti. Açılmış projenin üstünde ayakta duran kedi genç kadına suçlayıcı bakışlarla bakıyor, tüyler diken diken olmuş, sırtını kabartıyor, kıpkırmızı ağzının içini ve dişlerini gösteriyordu.

Alain yerinden kalktı, Saha ile Camille'i birbirlerine karşı savunmaya hazırlandı.

"Dikkat! Çıldırdı... Çıldırdı belki... Saha!"

Kedi, Alain'i şiddetle, fakat aklı başında olduğunu gösteren bilinçli bir bakışla süzdü.

"Ne oldu? Neresine dokundun?"

"Dokunmadım..."

İkisi de dudaklarının ucu ile yavaş konuşuyordu.

"Tuhaf şey!" dedi Alain. "Anlamıyorum. Elini bir daha uzat."

Camille, "Hayır, istemem," diye karşı çıktı. "Kudurdu belki."

Alain, Saha'yı sevmek için bir cesaret elini uzattı. Kedi derhal tüylerini indirdi, dost elin altında gerindi, sonra gene gözlerinin ışığını Camille'e dikti.

Alain yavaşça, "Ne tuhaf şey!" diye tekrar etti. "Bak, burnunda bir tırmık var, demin görmemiştim... Kurumuş kan."

Kedinin sarı gözlerinde öfkenin gene arttığını görüp, "Saha, uslu, Saha..." diye yatıştırdı.

Şişmiş yanakları, öne fırlamış dimdik avcı bıyıklarıyla iğne sanki, kedi gülüyor gibiydi. Yüzündeki köşeler çekiliyor, kaslı oynak çenesi sertleşip kalkıyor, yüzü bütün kediliğiyle insanların unuttuğu bir söze, evrensel bir dile doğru zorlanıyordu.

"Bu ne?" dedi Alain birdenbire.

"Hani, ne var?"

Kedinin bakışları altında Camille'in cesareti, savunma içgüdüsü artmıştı. Alain masanın üzerine eğilmiş, kâğıttaki bazı nemli izleri inceliyordu. Düzensiz büyükçe bir lekenin çevresinde dörtlü küçük lekeler halinde pati izleri görülüyordu.

"Patileri ıslanmış..." diye mırıldandı Alain.

"Suya basmış olacak," dedi Camille. "Amma da sorun çıkarıyorsun bir hiç için."

Alain kuru ve mavi geceye doğru başını kaldırdı:

"Suya mı, hangi suya?"

Karısına doğru döndü, yusyuvarlak açtığı gözlerinin bakışları altında Camille ne de çirkin görünüyordu! Sertçe, "Bu izlerin ne olduğunu bilmiyorsun ha! Nerden bileceksin? Korkudandır, anladın mı, korkudan. Korku teri, kedinin teri, kedinin yegâne teri... Demek ki korktu," dedi.

Saha'nın ön patilerinden birini alıp parmağı ile altındaki etli kısmı sildi. Sonra da tırnaklarını saklayan beyaz deriyi kaldırdı. Kendi kendine söyler gibi, "Bütün tırnakları kırılmış," dedi. "Tutunmuş, asılmış olacak... Tutunurken taşı tırnaklamış... Yoksa..."

Sözünü yarıda bırakıp durdu. Kediyi kolunun altına aldı ve banyoya götürdü.

Odada donakalan Camille kulak kabartıyor, ellerini birbirine kenetlenmiş, serbest olduğu halde, prangaya vurulmuş gibi duruyordu.

Alain'in sesi duyuldu:

"Madam Buque, süt var mı?"

"Evet, beyefendi, buzdolabında."

"Soğuktur öyleyse."

"Ocağın üstünde biraz ısıtayım. Çabucak oluverir... Kedi için mi? Hasta değil ya?.."

"Hayır, değil, ama..."

Alain'in sesi gene kesildi, sonra da değişti:

"... Etten bıkmış olacak, bu sıcakta... Teşekkür ederim, Madam Buque. Evet, gidebilirsiniz. Yarın görüşürüz."

Camille kocasının gidip geldiğini, musluğu açtığını duydu. Herhalde kediye yemek ve taze su veriyordu. Madeni bir lambanın üstünden belirsiz bir gölge, yalnızca iri siyah gözbebeklerinin yavaşça kımıldadığı yüzüne değin yükseliyordu.

Alain meşin kemerini gelişigüzel sıkarak geri geldi ve abanoz masanın başına oturdu. Ama Camille'in ya-

nında olduğunu unutmuş gibiydi. Mecburen ilk söze başlayan Camille oldu:

"Gönderdin mi Buque Ana'yı?"

"Evet. Göndermemek mi gerekiyordu?"

Bir sigara yaktı, gözleri çakmağın alevine şaşı bakıyordu.

"Yarın sabah için bazı şeyler ısmarlayacaktım... ama önemli değil, özür dileme..."

"Özür diledim mi ki?.. Yoksa dilemek mi gerekirdi?"

Mavi gece, onu balkon kapısına doğru çekti. Içinde bir ürperti vardı, biraz önceki heyecandan gelmeyen bir orkestra tremolosuna benzer bir ürperti, ta derinden doğup, birşeyler haber veriyor gibiydi. Karşıki eğlence parkından bir havai fişek yükseldi, ışıktan yapraklar halinde patlayıp dağıldı ve birbiri ardına söndü, gecenin maviliği gene sessizliğine, tozlu derinliğine karıştı. Parktaki eğlence yerinde, çakıltaşlarından yapılmış bir mağara, sütunlar, bir şelale pırıl pırıl bir beyaza boğuldu. Camille Alain'e yaklaşıp, "Şenlik mi var?" diye sordu. "Gene havai fişek atacaklar, bekleyelim... Gitar seslerini duyuyor musun?"

Alain yanıtlamadı, kendi ürpertisiyle ilgiliydi. Bilekleri ve elleri karıncalanıyor, beline sanki binlerce iğne saplanıyor, sonsuz bir bitkinlik duyuyordu. Bu durumu ona eskiden kolejdeki koşulardan, sandal yarışlarından sonraki yorgunluğunu anımsattı. Yarışmalardan, zafer veya yenilgisini hor görerek titrek, bitkin, kin ve nefret dolu bir halde çıkardı. Benliğinin yalnız bir yanı, artık Saha için endişe etmeyen yanı rahattı. Uzun ya da çok kısa bir zamandan, Saha'nın kırılmış tırnaklarını, kudurmuş gibi halini gördüğü andan bu yana ne kadar vakit geçtiğini ölçemiyordu.

"Havai fişek yok," dedi. "Belki dans edecekler..."

Camille'in karanlıkta, yanı başında, yaptığı hareket-

ten yanıtını artık beklemediğini anladı. Ama bu sözlerden cesaret alıp kocasına yaklaştı. Alain onun korkusuzca geldiğini hissetti, yandan beyaz bir elbise, çıplak bir kol, içerideki lambanın ışığıyla sarıya boyanmış bir yarım yüz, aydınlık geceye karışmış mavi bir yarım yüz daha, düzgün ufak bir burunla ayrılmış, her birinde hafifçe kırpılan kocaman bir göz bulunan iki yarım yüz algıladı.

Camille, "Evet, dans ediyorlar," diye onayladı. "Hem çaldıkları gitar değil, mandolinmiş. Dinle... *Seerenad yapan deli-kan-lılar... dinleyen gü-ü-zel...*"

En tiz nota üzerinde sesi kırıldı ve kusurunu gizlemek için öksürdü.

Alain içinden, "Ne incecik sesi var," diye şaşırdı. "Gözleri gibi bir karış açık, gür sesi ne oldu? Küçük bir kız gibi şarkı söylüyor, sonra da sesi kısılıyor..."

Mandolinler sustu, eğlenen bir insan kalabalığının uzaktan gelen alkış sesleri esinti ile birlikte kulaklarına çarptı. Az sonra bir havai fişek daha yükseldi, uçlarından ateşten gözyaşları sarkan mor ışından bir şemsiye halinde açıldı.

Camille, "Aa!.." diye bağırdı.

Karanlıkta ikisi de iki heykel gibi ortaya çıkıvermişti, Camille eflatun mermerdendi sanki, Alain daha beyazdı, saçları yeşilimsi ve gözleri renksizdi. Fişek sönünce, Camille içini çekti, "Hep böyle az sürer..." diye inledi. Uzakta müzik tekrar başlamıştı, fakat rüzgârın esintisi tiz çalgıların seslerini başka yana çevirdi, ancak eşlik eden bakır çalgıların iki sert notası onlara doğru ağır ağır yükseldi.

"Yazık!" dedi Camille. "İyi bir caz olsa gerek... *Love in the Night*'ı çalıyorlar."

Şarkının havasını tiz perdeden titrek ve zayıf, sanki ağlamaklı bir sesle söylemeye başladı. Bu yeni ses Alain'in huzursuzluğunu artırıyor, içinde bir aydınlanma gereksinimi doğuruyordu –Uzun bir zamandan ya da

çok kısa bir zamandan beri mi?– Camille ile kendisi arasında henüz bir ad takamadığı, fakat durmadan yükselen duvar gibi şeyi yıkmak istiyordu, Camille'i bir erkekmiş gibi boynundan yakalamasına engel olan, kendisini gündüzün sıcağından hâlâ ılık duvara dayalı, hareketsiz ve dikkat kesilmiş bir halde tutan bir şeyi...

Sabırsızlandı ve, "Bir daha söyle," dedi.

Üç renkte uzun bir yağmur, salkımsöğüt dalları halinde dal dal düşerek parkın üzerindeki göğü aydınlatıp Alain'e karısının şaşkın, dahası kaygılı yüzünü gösterdi.

"Ne söyleyeyim?"

"*Love in the Night*'ı ya da başka bir şarkıyı..."

Camille bir an durakladı, sonra, "Bırak da, cazı dinleyeyim," dedi. "Çok iyi çaldıkları buradan bile belli..."

Alain ısrar etmedi, sabırsızlığını açığa vurmadan, vücudu tepeden tırnağa titreten karıncalanmaya hâkim oldu.

Gecenin içinde hafif hafif havalanan, küçük güneşlerden neşeli bir demet yükseldi; Alain bunları en çok sevdiği düşlerinin yıldızlarıyla karşılaştırıp, "Bunları akılda tutmalı, düşler âlemine sokmalı," diye düşündü. "Düşlerimi fazla ihmal ettim..." Sonunda parkın üzerindeki gökte, sarılı pembeli bir şafak söktü, lal rengi madalyonlar, alevli aşk merdivenleri, göz kamaştırıcı metal kurdeleler halinde patlayıp söndü.

Alttaki balkonlarda çocuk sesleri bu mucizeyi selamlarken, Alain onun ışığında Camille'in dalgın, içinde yanan başka ışıklarla ilgili olduğunu gördü...

Gece bir daha kapanınca, Alain kararsızlığı bir yana bıraktı ve çıplak kolunu Camille'in çıplak koluna geçirdi. Bu kola dokununca, onu yaz güneşinden hemen de hiç yanmamış beyazlıkta, bilekten omuza doğru gitgide açılan altın renginde teninin yatmış incecik tüylerle kaplı olduğunu görür gibi oldu.

"Kolların soğuk..." diye mırıldandı. "Rahatsız mısın?"

Camille yavaşça ağlamaya başladı, o kadar ansızın boşandı ki, Alain onun bu yaşları hazırlamış olmasından kuşkulandı.

"Hayır... ama sen... sen beni sevmiyorsun..."

Alain duvara yaslanıp Camille'i kendine doğru çekti, onun omuzlarından aşağı kıvrılmış çorabının üstündeki çıplak dizlerine kadar buz gibi olup titrediğini hissetti. Camille kocasına sıkı sıkı yapışmış, olanca ağırlığı ile dayanıyordu.

"Demek seni sevmiyorum, öyle mi? Gene Saha yüzünden bir kıskançlık sahnesi mi bu?"

Kolları arasında tuttuğu vücutta kasların gerildiğini, savunma gücünün birden arttığını duyumsadı ve gece saatinin verdiği belirsiz bir fırsattan faydalanarak, üsteledi:

"Ne olur bu tatlı hayvancığı sen de benim gibi benimsesen... Kedi ya da köpek besleyen tek genç karıkoca biz miyiz? Sana bir papağan, küçük bir maymun, bir çift muhabbetkuşu, küçük bir köpek alayım mı, beni kıskandırabilmen için?.."

Camille omuzlarını silkip ağzının içinden üzgün bir sesle, "Hayır," dedi. Alain, başını kaldırmış, sesini denetleyerek, kendi kendine cesaret veriyordu. "Haydi, haydi... Biraz çocukluk, doldurmaca türünden birkaç boş laf daha, sonra da al sana bir sorun... Boşalması için devirmem gereken bir fıçı gibi... Haydi, haydi..."

"Sana küçük bir aslan mı alayım, yoksa daha elli yaşına basmamış bir timsah yavrusu mu? İstemiyor musun? İnan bana, en kolayı Saha'yı benimsemendir. Biraz gayret edersen, pekâlâ olur..."

Camille kollarının arasından öyle sert bir hamle ile ayrıldı ki, Alain sendeledi.

"Hayır, asla!" diye haykırdı. "Duyuyor musun beni? Asla olamaz!.."

Öfkeyle içini çekip daha yavaşça tekrarladı:

"Yoo... asla!"

Alain keyifle, "Tamam, oldu!" diye düşündü.

Camille'i odaya iterek pencereden dış storu indirdi, tavandaki dört köşe lambayı yaktı ve pencereyi kapattı. İçgüdüsel bir hareketle Camille kapıya yaklaştı. Alain kapıyı tekrar açıp, "Bağırmaman koşuluyla..." dedi.

Tek koltuğu Camille'in önüne çekerek temiz çarşaflı geniş yatağın ayakucunda duran tek iskemleye ata biner gibi oturdu. Gece için kapanan plastik stor perdeler Camille'in solgun benzine ve buruşmuş beyaz elbisesine yeşilimsi bir renk veriyordu.

Alain, "Söyle," diye başladı. "Korkunç, çözümlenmez bir sorun mu bu? Ya o, ya sen mi?"

Camille küçük bir baş işaretiyle yanıtladı ve Alain şakaya son vermek gerektiğini anladı. Kısa bir sessizlikten sonra devam etti:

"Ne diyeyim istiyorsun? Söyleyemeyeceğim tek sözü mü? Bilirsin ki bu kediden vazgeçemem. Bıraksam, utanırdım, kendimden de, ondan da..."

"Biliyorum," dedi Camille.

"Hatta sana karşı da..."

Camille elini kaldırarak, "Ha ben..." dedi.

Alain sertçe, "Seni de hesaba katıyorum," dedi. "Sonuç olarak yalnızca bana kızıyorsun demek. Kediden bir şikâyetin yok ya da bana olan sevgisinden mi şikâyetçisin?"

Camille yalnızca bulanık ve kararsız bir bakışla yanıtladı. Alain de bir kez daha soru sormak zorunda kaldığı için öfkelendi. Kısa ve şiddetli bir sahnenin bütün kapıları zorlayacağını sanmış, işin bu kadar kolay hallolacağına bel bağlamıştı. İlk çığlığı attıktan sonra, Camille gerileyip daha ileri gitmesine meydan vermemişti. Alain sabıra başvurdu:

"Söyle küçüğüm... Ne... sana küçüğüm demek de mi yasak? Söyle, Saha'dan başka bir kedi olsaydı, gene de istemez miydin?"

Camille çok çabuk cevap verdi:

"İsterdim, çünkü başkasını Saha gibi sevmezdin."

"Doğru," dedi Alain ölçülü bir içtenlikle.

Camille canlandı:

"Bir kadın, bir kadın bile olsa, bu kadar sevmezdin herhalde."

"Doğru," dedi Alain.

"Hayvansever insanlar gibi değilsin sen... Bak Patrick'e, o hayvanları sever... Koca köpekleri boyunlarından yakalayıp yere yuvarlar, kedileri aldatmak için miyavlamaya koyulur, kuşlara ıslık çalar..."

"Evet, yani pek güç beğenir değildir."

"Seninki başka, sen Saha'yı seviyorsun..."

"Bunu senden hiç saklamadım, fakat Saha'nın sana rakip olmadığını söylerken de, yalan söylemedim."

Sustu ve safça bir saflık sırrı olan sırrını örtmek için gözkapaklarını indirdi.

Camille alayla, "Rakibe var, rakibe var," dedi.

Birdenbire kıpkırmızı kesildi, ani bir taşkınlıkla alevlenerek Alain'in üstüne yürüdü.

"Gördüm sizi!" diye haykırdı. "Sabahları küçük sedirin üzerinde geceyi geçirdikten sonra... şafak sökmeden... gördüm ikinizi..."

Elini titreyerek taraçaya doğru uzattı:

"İkiniz de oturmuş... yanak yanağa vermiştiniz... beni işitmediniz bile..."

Pencereye kadar gitti, soluk alıp gene geldi:

"Açıkça söyle, bu kediye kızmakta ve üzülmekte haklı mıyım, değil mi?"

Alain uzun bir zaman karşılık vermeyince, Camille gene çileden çıktı:

"Cevap ver! Bir şey söyle! İş buraya geldikten sonra, ne çıkar?.. Ne bekliyorsun?"

"Devamını," dedi Alain. "Gerisini..."

Yavaş yavaş kalkıp karısının üstüne eğildi ve balkon kapısını göstererek sesini alçalttı:

"Sensin, değil mi? Saha'yı aşağıya atan sensin?.."

Camille fırlayıp yatağın öbür tarafına geçti, ama yadsımadı. Alain karısının telaşını bir gülümsemeyle seyretti. Dalgın dalgın, "Aşağıya attın," dedi. "Aramızda bir şeyin birden değişiverdiğini hissetmiştim... Sen attın... Duvara tutunurken, tırnakları kırıldı..."

Başını eğip suikastı gözünün önünde canlandırdı:

"Ama nasıl attın? Boynundan tutarak mı?.. Parmaklığın üstünde uyuduğu bir ânı fırsat bilerek mi?.. Uzun zaman mı hazırlandın eylemine? Boğuşmadınız mı, önce?.."

Başını kaldırıp Camille'in ellerine, kollarına baktı:

"Hayır, iz yok... Amma da iyi suçladı seni, ha, başına dokun dediğimde!.. Harikaydı!.."

Bakışları Camille'in üzerinden sıyrılarak geceye, yıldız serpintisine, odanın ışıkları ile aydınlanmış üç kavağın doruklarına kaydı.

Basitçe, "Ben gidiyorum," dedi.

Camille deli gibi, alçak sesle, "Dur... dinle..." diye yalvardı.

Ama odadan çıkmasına engel de olmadı. Alain yüklüğü açtı, banyodaki kediye birşeyler söyledi. Adımlarının sesinden Camille onun sokak ayakkabılarını giydiğini anladı ve farkına varmadan saate baktı. Alain, Saha'yı Madam Buque'ün pazara giderken kullandığı bir sepetin içinde taşıyarak geri döndü. Çabucak giyinmiş, saçları iyi taranmamış, boynuna bir atkı sarmıştı. Bu haliyle sevgilisinin evinden kaçan bir âşığa benziyordu. Onu görünce Camille'in gözleri doldu. Ama Saha'nın sepetin içinde kımıldadığını işitince dudaklarını ısırdı.

"İşte, ben gidiyorum," dedi Alain.

Gözlerini yere dikip sepeti biraz kaldırdı ve acımasızca, bile bile, "Biz gidiyoruz," diye düzeltti.

Sepetin kapağını kapatıp, "Başka şey bulamadım mutfakta," dedi.

Camille Alain'in soğukkanlılığına öykünmeye çalışarak, "Evine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Tabii."

"Gene gelecek... yani seni bugünlerde görebilecek miyim?"

"Tabii, tabii."

Camille hayretten bir daha gevşedi, kendini savunacak, ağlayacak gibi oldu, kendini zor tuttu.

"Ya sen?" dedi Alain, "burada yalnız mı kalacaksın bu gece? Korkmaz mısın? İlle de kal dersen, kalırım, ama..."

Başını taraçaya çevirerek, "Ama, doğrusunu istersen, gitmeyi tercih ederim. Annene, babana ne diyeceksin?"

Kendisini sözleriyle düpedüz annesinin evine gönderdiğine içerleyen Camille doğruldu:

"Onlara söyleyecek bir sözüm yok. Benimle ilgili bir şey bu, kimseyi ilgilendirmez. Aile meclislerinden de hiç hoşlanmam..."

"Sana tamamen hak veriyorum... şimdilik..."

"Zaten karar da verebiliriz yarından itibaren..."

Alain geleceğe ait bu tehlikeye karşı koyarcasına elini kaldırdı:

"Hayır, yarın değil. Bugünün yarını yoktur."

Kapının eşiğinde döndü:

"Banyoya anahtarı bıraktım ve üstümdeki parayı..."

Camille alayla, "Bir koli konserve, bir de pusula bıraksaydın bari!" dedi.

Bir elini kalçasına dayamış, başı güzel boynu üzerinde havaya kalkık, Alain'e meydan okuyordu. Alain,

"Bana tantanalı bir gidiş hazırlamaya uğraşıyor," diye düşündü. O da aynı biçimde son bir gösteriş yapmak, saçlarını alnına düşürmek, kirpikleri arasından Camille'i mağrur bir bakışla süzmek istedi, ama elindeki nevale sepeti ile bağdaşmayacak bu oyundan vazgeçip kısa bir selamla yetindi.

Camille kendini tutuyor, tiyatrovari tavırlarını sürdürüyordu. Alain dışarı çıkmadan önce biraz uzaklaşınca dışarıya çıkmazdan önce karısının gözlerinin altında mor haleler belirdiğini, şakaklarının ve kırışıksız boynunun terden nemlendiğini gördü.

Aşağıya varınca Alain cebinden garajın anahtarını çıkartarak bir robot gibi karşı kaldırıma geçti. Ama, "Olmaz!" diyerek epey ötede geceleri korsan taksilerin dolaştığı caddeye yöneldi. Saha iki-üç kez miyavladı. Alain de onu sesiyle yatıştırdı. "Hoş kaçmaz, ama arabayı almak çok daha rahat olurdu. Gece Neuilly'ye gitmek güç..." Sinirlerinin gevşediğini, içinin rahatlayacağını umduğu halde, yalnız kalınca, soğukkanlılığını kaybettiğine şaştı. Yürümek gergin asabını yatıştırmıyordu. Sonunda karşısına bir taksi çıktı. Eve kadar olan beş dakikalık yol Alain'e uzun göründü.

Ilık gecede, havagazı lambasının altında titreyerek sokak kapısının açılmasını bekliyordu. Bahçenin kokusunu alan Saha, yaya kaldırımına konan sepetinde kesik kesik miyavlıyordu.

Havayla, ikinci kez çiçek açan salkımların kokusu geldi. Alain'in titremesi arttı, hava çok soğukmuş gibi, bir ayağından öbür ayağına geçiyordu. Bir daha çaldı, çünkü kapı zilinin ağır ve gürültülü çalmasına karşın evde kimsecikler uyanmıyordu. Sonunda ufak garaj binasında bir ışık yandı ve çakıltaşları üstünde yaşlı Emile'in sürten adımları duyuldu.

Emektar uşağın solgun yüzü parmaklığın arasında belirince, "Benim, Emile," dedi.

Emile'in her zamankinden daha çok titreyen sesi duyuldu:

"Siz mi, Mösyö Alain? Küçük hanım hasta değil ya? Yazın hava öyle kararsız ki... Bavulunuz mu var?"

"Hayır, Saha. Bırakın, ben taşırım. Yok yok, lambaları yakmayın. Annem uyanmasın. Bana yalnız giriş kapısını açın ve sonra gidip yatın."

"Hanımefendi uyanık, bana o zil çaldı. Kapı zilini duymamıştım, insan ilk uykusunda..."

Alain yaşlı adamın gevezeliğinden ve arkasında duyduğu yalpalayan adımlarının sesinden kurtulmak için acele ediyordu. Gece aysızdı ama bahçenin dönemeçlerinde ayağı falan takılmıyordu. Çiçekli alanlardan daha solgun görünen büyük çimli alan, ona yol gösteriyordu. Çimlerin ortasındaki sarmaşıklar sarılı kuru ağaç, paltosunu koluna atmış iriyarı bir adama benziyordu. Sulanmış sardunyaların kokusu Alain'i durdurdu, boğazı sıkıştı. Eğilip, el yordamıyla sepetin kapağını açtı, kediyi saldı.

"Saha, bizim bahçemiz..."

Kedinin sepetten aşağıya kaydığını hissetti ve sevgisini göstererek artık onunla ilgilenmeyi kesti. Saha'ya geceyi, özgürlüğünü, geçirgen ve yumuşak toprağı, uyanık böcekleri ve uyuyan kuşları geri verdi, ona adadı.

Zemin katın panjurları arasında bir ışık bekliyor gibiydi. Alain'in canı sıkıldı. "Konuşmak, gene konuşmak, anneme anlatmak gerek... Ama neyi anlatacağım? Öyle basit... öyle zor ki!"

Canı yalnızca sessizlik, solgun renkte buketlerle süslü odasını, yatağını, en çok da hararetli gözyaşlarını, bir öksürük gibi boğuk hıçkırıklarla, suçunu gizlice telafi etmek istiyordu.

"Gir, canım, gir..."

Annesinin odasına sık sık girmezdi. Damlalıklı ilaç şişelerinden, dijitalin kutularından, ilaç tüplerinden ta çocukluğundan kalma bencilce nefreti hâlâ sürmekteydi. Ama Alain gösterişsiz, dar yatağından bilekleri üzerinde doğrulan gür beyaz saçlı kadını görünce dayanamadı.

"Bir şey... fazla bir şey olmadı, anneciğim..." diye kekeledi.

Bu aptalca cümleyi söylerken, yanakları gerilip dudakları yatay bir çizgi halinde sırıttı. Bu sırıtmasından kendi de utandı. Yorgunluk onu birdenbire alt etmişti ve sözlerini yalanlıyordu. Alain bu hali kabullenerek annesinin yatağının üzerine oturdu ve atkısını çözdü.

"Kıyafetimi hoş görün anne, olduğum gibi geldim... Uygunsuz saatlerde geliyorum, haber vermeden..."

"Haber verdin ya," dedi Madam Amparat.

Gözü Alain'in tozlu ayakkabılarına ilişti.

"Pabuçların serseri pabucu gibi..."

"Evden geliyorum anne. Uzun zaman taksi aradım. Kediyi taşıyordum..."

Madam Amparat derhal anlamıştı:

"Ya, demek kediyi geri getirdin."

"Tabii... Bilseniz..."

Garip bir duygu sürdürmesine engel oldu. "Bunlar anlatılır şeyler değil, hele bir anneye," diye düşündü.

"Camille, Saha'yı pek sevmiyor, anne."

"Evet, biliyorum," dedi Madam Amparat.

Gülümsemeye çalıştı, kıvırcık saçlarını salladı.

"Çok fena, tabii."

Alain kötü kötü, "Evet, Camille için fena oldu," dedi.

Kalkıp, taşra evlerinde olduğu gibi yazlık beyaz kılıflarla örtülü mobilyalar arasında dolaştı. Camille'i ele vermemeyi kararlaştırdığı andan bu yana annesine söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Biliyor musunuz, anneciğim, kavga etmedik, ne bağırıştık ne de bir şey kırıldı. Cam tuvalet masasına bir şey olmadı, komşular yukarı çıkmadı... Ancak benim biraz yalnız kalmam, dinlenmem gerek..." Yatağın üstüne çökerek, "Artık bıktığımı sizden gizleyemem," diye bitirdi.

"Zaten gizlemiyorsun ki," dedi Madam Amparat.

Elini oğlunun alnına dayadı ve onun solgun bir sakalın çıkmaya başladığı delikanlı yüzünü ışığa doğru çevirdi. Alain inledi, rengi değişen gözlerini yere indirip kopacak olan yaş fırtınasını biraz daha geciktirmeyi başardı.

"Eski yatağımda çarşaf yoksa, başka bir şeye sarınırım anne..."

"Yatağında çarşaf var," dedi Madam Amparat.

Bu söz üzerine annesine sarıldı, gözlerinden, yanaklarından, saçlarından rastgele öptü, burnunu boynuna soktu, sonra "İyi geceler," diye kekeleyip yutkunarak, dışarı fırladı.

Antrede kendini topladı ve hemen yukarı çıkmadı. Çünkü sona eren geceyle Saha onu çağırıyordu. Uzağa gitmedi. Kapının önündeki merdivene çöktü, karanlıkta bir basamağa oturdu ve elini uzatınca, Saha'nın tüylerine, incecik antenler şeklindeki bıyıklarına, serin burun deliklerine rastladı.

Saha cilve yapan vahşi hayvan usulüne uyarak olduğu yerde dönüp duruyordu. Alain'e bir yavru kedi gibi hafif göründü. Kendi karnı aç olduğundan, kedinin de acıktığını düşündü.

"Yarın yiyeceğiz... Birazdan sabah olacak..."

Kedi nane, sardunya ve şimşir koklamaya başlamıştı bile. Alain efendisine güvenen bu küçük ölümlü varlığı kollarında tutarken, Saha'nın daha on yıllık ömrü olduğunu düşünüyor ve bu kadar büyük bir sevginin kısalığına üzülüyordu.

"Senden sonra rastgele birinin olurum, bir ya da bir-

çok kadının. Ama hiçbir zaman başka bir kediyi sevmem..."

Bir karatavuk dört nota üzerinden öterek bütün bahçeyi çınlatıp sustu. Ama serçeler onu duymuşlardı herhalde ki, karşılık verdiler. Çimenlerin ve çiçek tarhlarının üstünde renk hayaletleri doğmaya başlamıştı. Alain neşesiz bir beyaz, siyahtan daha hüzünlü uyuşuk bir kırmızı, çevredeki yeşile batmış bir sarı fark etti; yuvarlak bir sarı çiçek gitgide sarılaşıp göz ve ay şeklinde parıldamaya başladı.

Alain sendeleyerek, uykudan aptallaşmış bir halde odasına çıktı, üstündekileri attı, üstü kapalı yatağı açtı, serin çarşaflar onu tamamen esir aldı.

Sırtüstü yatarak bir kolunu uzattı; kedi sessiz bir dikkatle omzunu yoğurur, Alain pike yaparak hiç ara vermeden uykunun ta dibine dalacakken, sıçrayarak uyandı, şafak söktüğünü, uyanan ağaçların sallandığını ve uzaklarda tramvayın hoş bir gıcırtıyla yola koyulduğunu fark etti. "Neyim var? Bir şey istiyordum... ha evet, ağlamak istiyordum..." Gülümsedi ve uykuya daldı.

Düşlerle dolu rahatsız bir uyku uyudu. İki-üç kez uyanıp yattığı yerin farkına varır gibi oldu, fakat odada duvarların uçuşan kanatlı birer göz halinde pusu kurmuş gibi fena fena bakmalarından yanıldığını anladı. "Hayır, uyuyorum, uyuyorum işte..."

Çakıltaşlarının üstündeki çıtırtıya da, "Uyuyorum," yanıtını verdi. Kapının önünden geçen iki ayağın sürtmesine, "Ee... Bırakın beni, uyuyorum," diye bağırdı. Ayaklar uzaklaştı ve uykucu düşünde kendini kutladı. Ama düşü bu sürekli çağrılarla olgunlaşmıştı. Gözlerini açtı.

Mayısta pencerenin çerçevesi üzerinde bıraktığı güneş bir ağustos güneşine dönüşmüştü, gölgesi evin karşısındaki ağacın parlak gövdesini aşmıyordu. Alain, "Yaz ne kadar yaşlanmış!" dedi kendi kendine. Çırılçıplak kalktı, giyecek bir şey aradı, kolları daracık çok kısa bir

pijama, rengi atmış bir bornoz buldu. İkisini de sevinçle giydi. Pencere onu çağırıyordu, fakat masanın üstünde unuttuğu Camille'in fotoğrafı yolda onu alıkoydu. Aslına uygun olmayan kimi yerleri beyaz kimi yerleri kararmış olan parlak küçük portreyi merakla inceledi: "Sandığımdan daha çok benziyormuş," diye düşündü. "Nasıl da farkına varmamışım? Dört ay önce, 'Bu fotoğraftakinden çok farklı, narin ve bu kadar sert değil,' diyordum."

Uzun ve sürekli bir esinti, ağaçların arasından bir dere mırıltısıyla dolaşıyordu. Alain karnı zil çalarak büyülenmişçesine kendini koyuvermişti. "Nekahat ne tatlı şey!.." diye düşündü. Hayallerini daha da coşturmak üzere kapı vuruldu ve sakallı Basklı hizmetçi kadın elinde bir tepsi ile odaya girdi.

"İnip, bahçede kahvaltı ederdim, Juliette."

Hizmetçi kadın kır sakalları arasından gülümser gibi oldu.

"Belki," dedim... "İsterseniz, tepsiyi indireyim, efendim."

"Yok, yok, karnım çok aç. Tepsiyi burada bırakın, Saha pencereden gelir."

Çağırılınca, kedi gizli bir sığınaktan yeni doğmuş gibi dışarıya fırladı. Dik sarmaşıklar yoluyla yukarıya tırmanmak istedi ve yere düştü. Kırık tırnaklarını unutmuştu.

"Bekle, geliyorum."

Saha'yı kollarının arasında getirdi ve tıka basa yediler; kedi süt ile bisküvi, Alain tereyağlı ekmekle kaynar kahve. Tepsinin bir köşesinde bal şişesinin kulpuna bir gül takılmıştı.

Alain, "Bu gül annemden değil," hükmüne vardı. İyice gelişmemiş, tam açılmamış, alçak dallardan aşırılmış, fakat sarı gül türüne özgü, ağır kokulu bir güldü. "Bu, hizmetçi Juliette'in bir armağanı olsa gerek."

Saha neşe içinde ışıl ışıldı, bir gecede şişmanlamışa benziyordu. Göğsü gergin, kulaklarının arasındaki dört hareli çizgisi iyice belirmiş, bahçeye mutlu despot gözleriyle bakıyordu.

"Ne kadar basit değil mi, Saha? Hele senin için..."

İhtiyar Emile içeriye girip Alain'in ayakkabılarını istedi.

"Bağcıkların biri eskimiş, Mösyö Alain. Başkası yok mu?"

Sonra heyecanla, "Zararı yok, zararı yok, kendi pabuç bağlarımdan bir tanesini geçiririm," diye geveledi.

Alain kendi kendine, "Sanki doğum günümü kutluyorlar," diye düşündü. Bu söz ona tam tersine bir sonuçla dünün günlük olaylarını anımsattı; yıkanıp giyinmeyi, Amparat bürolarına gitmeyi, Camille'le yemek yemek için eve dönme saatini...

"Ama giyecek bir şeyim yok!" diye bağırdı.

Banyoda biraz paslanmış bir tıraş bıçağı, bir parça pembe sabun, eski diş fırçasını bulup, onları bir kazazede sevinciyle kullandı. Fakat Bask hizmetçi elbiselerini götürdüğünden, kısa pijamasıyla aşağıya inmek zorunda kaldı.

"Gel, Saha, gel..."

Eskimiş hasır sandaletleriyle yere sağlam basamadığı için, kedinin peşinden beceriksizce koşuyordu. Tatlı güneş ışınlarına omuzlarını uzatarak gözkapaklarını yarı kapadı; gözleri çimlerin yeşil yansımasına, sık bir horoz ibiği kümesinden, günebakanlarla çevrili kırmızı adaçaylarından fışkıran sıcak renklere alışık değildi artık.

"Aynı... aynı adaçayları..."

Yürek biçimindeki bir kümeyi Alain her zaman kırmızı, her zaman günebakanlarla çevrili ve bazen eylülde tek tük meyve veren yaşlı bir kiraz ağacının koruması altında görmüştü.

"Bak... altı... yedi tane kiraz var. Yedi tane yeşil kiraz!"

Bunları kediye söylüyordu. Saha ise sarı gözleri bomboş bakarak, günebakan çiçeklerinin taşkın kokularından ağzını hafifçe açmış, kışkırtıcı kokulara kapılan vahşi bir hayvanın mide bulantısıyla karışık kendinden geçişini sergiliyordu.

Kendine gelmek için bir otun tadına baktı, sesleri dinledi, burnunu budanmış fidanların sert dallarına sürttü. Ama hiçbir taşkınlık, hiçbir aşırı neşe göstermedi ve çevresini saran gümüş parıltısının altında asil bir şekilde yürüdü.

Alain ona bakarak, "Dokuz kat aşağı düştü," diye düşündü. "Fırlatıldı ya da itildi... Belki kendini kurtarmaya çalıştı, kaçıp kurtulmaya, sonra gene yakalanıp aşağıya atıldı... Suikaste uğradı..."

Bu tahminlerle içinde haklı bir kızgınlık uyandırmaya çalışıyor, bir türlü başaramıyordu. "Camille'i gerçekten sevseydim, kudururdum öfkemden," diye düşündü. Bütün saltanatlar gibi tehdit altında olan saltanatı dört bir yanında, olanca parlaklığı ile yayılmıştı. "Annem diyor ki, 'Yirmi yıla kalmaz, bunun gibi malikâneler, bahçeler tarihe karışır.' Mümkün. Varsın, evimle bahçem elimden gitsin, ama ben buraya sonradan görmüşleri sokmam..."

İçeride telefonun çalması Alain'i telaşa düşürdü. "Haydi, haydi korkacak mıyım şimdi? Camille bana telefon edecek kadar budala değildir. Hakkını vermeli, onun kadar bu aletten az yararlanan bir kadın görmedim.."

Gene de kendini tutamayıp terliklerini kaybederek ve yuvarlak çakıltaşlarının üzerinde sendeleyerek eve koştu.

"Anne, kimdir telefonda?"

Kalın, beyaz sabahlığıyla annesi kapıya çıktı ve Alain onu çağırdığına utandı.

"Kalın, beyaz sabahlığınızı ne çok seviyorum anneciğim, hep aynı sabahlık, hep aynı sabahlık..."

"Sabahlığım için çok teşekkür ederim," dedi Madam Amparat.

Alain'in sabırsızca sorusunu neden sonra yanıtladı:

"Mösyö Veuillet idi. Saat dokuz buçuk oldu. Sen evin adetlerini unuttun zahir."

Parmaklarıyla oğlunun saçlarını düzeltti, dar pijamasının önünü ilikledi.

"Şu kılığa bak! Umarım yoksulluk içinde kalmayacaksın."

Alain böyle beceriklice soru sorduğu için annesine minnet duydu.

"Ne münasebet, anneciğim. Birazdan çaresine bakarım."

Madam Amparat oğlunun geniş ve belirsiz el hareketini sevecenlikle durdurdu:

"Bu gece nerede kalacaksın, Alain?"

Alain, "Burada!" diye bağırdı ve gözleri yaşla doldu.

"Ne çocuksun, Tanrım."

Alain annesinin bu sözlerini bir izci çocuk ciddiyetiyle karşıladı:

"Olabilir, anne. Zaten ne yapmam gerektiğini bilmek, çocukluktan çıkmak istiyorum."

"Nasıl? Boşanma yoluyla mı? Biraz gürültülü bir yol bu."

Alain, gözüpek, "Evet, ama soluk almanın da tek çaresi," dedi.

"Geçici bir ayrılma, bir dinlenme ya da bir yolculuk da aynı sonucu vermez mi acaba?"

Alain çileden çıkıp kollarını havaya kaldırdı:

"Ama, anneciğim, siz bilmiyorsunuz. Aklınızdan bile geçiremezsiniz ki..."

Az daha her şeyi söyleyecek, suikastı anlatacaktı.

Madam Amparat fırsat vermedi, aceleyle, "Bırak bilmeyeyim," dedi. "Bu işler beni ilgilendirmez. Birazcık ketum olsana..."

Alain annesinin utanarak aklına başka şeyler getirmesini fırsat bildi:

"Şimdi işin tatsız tarafını da düşünmeli, yani ticari tarafıyla karışan aile cephesini. Malmert açısından boşanmam, Camille'in bu işte sorumluluğu ne olursa olsun, bağışlanır bir şey değildir. Üç buçuk aylık yeni evli bir kadın bırakılmaz... yani demek istiyorum ki..."

"İşin ticari bir yanı olduğunu da nereden çıkarıyorsun? Ortak bir firmanız yok ikinizin. Karıkoca olmak, ortak olmak değildir."

"Biliyorum, anneciğim, ama işler tasarladığım şekilde gelişirse, formaliteler, görüşmeler ve benzer şeyler birkaç ayımızı zehir edebilir. Boşanmak, dendiği kadar kolay değil..."

Madam Amparat oğlunu sabırla dinliyordu. O da pek iyi bilirdi ki, bazı olaylar beklenmedik sonuçlar verir ve bir insan ömrü boyunca yalnız rastlantıların, darbelerin ve hataların yardımıyla birkaç kez yeni baştan doğar.

"Bağlanmak istediğin bir insandan ayrılmak kolay değildir elbette," dedi. Camille fena bir kız sayılmaz. "Olsa olsa biraz kaba, biraz yol yordam bilmiyor... ama hiç de fena değil. Ben öyle görüyorum, ama gene de sen bilirsin. Daha da düşünebiliriz..."

Alain sert bir nezaketle, "Ben iyice düşündüm," diye yanıtladı. "Hem şimdilik bazı olayları açığa vurmamayı seçmeme karşın..."

Yüzü birdenbire çocukça bir neşe ile aydınlandı. Saha arka ayaklarının üstünde doğrulmuş, kaşık gibi kıvırdığı ön patisiyle, ağzına kadar dolu bir su kovasının içinde boğulmuş karıncaları yakalıyordu.

"Bakın, anne, ne harika kedi değil mi?"

Madam Amparat göğüs geçirerek, "Evet!" dedi. "Senin hüsnükuruntun."

Annesi az kullanılan bir sözcük kullandıkça, Alain hep şaşırdı. Bunu da annesinin elini öpmekle karşıladı. Vaktinden önce yaşlanmış, kalın damarlı, hizmetçi Juliette'in "toprak lekeleri" dediği kahverengi beneklerle yer yer bezenmiş bir eldi bu. Bahçe kapısında zilin çalmasıyla Alain doğruldu.

"Saklan," dedi Madam Amparat. "Bu saatte dükkân çırakları sipariş almaya gelir. Git giyin... kasabın çırağı seni bu kılıkta görmesin..."

Fakat ikisi de pek iyi bilirlerdi ki, kasabın çırağı konukların geldiği büyük kapının zilini çalmaz. Madam Amparat da arkasını döndüğü gibi, iki eliyle sabahlığının eteklerini toplayarak telaşla merdivenlerden çıktı. Alain budanmış iğ kümelerinin arkasından, Basklı kadının, siyah ipekli önlüğü rüzgârda dalgalandırarak kaçıştığını gördü ve çakıltaşlarının üstünde bir terlik sürtmesi Emile'in de sıvıştığının kanıtıydı. Alain uşağı durdurdu:

"Açtınız mı bari?"

"Evet, Mösyö Alain, küçük hanım, arabasıyla..."

Emile dehşet dolu gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı, dolu yağıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı ve ortadan kayboldu. Alain kendi kendine, "Amma da panik yaratıyor!" dedi. "Keşke giyinmiş olsaydım... Bak, bak, yeni bir tayyörü var..."

Camille onu görmüş, doğruca yanına geliyordu. Dramatik anların yarattığı yarı komik şaşkınlık anlarından birini yaşayan Alain, "Belki de kahvaltı etmeye gelmiştir," diye düşündü.

Özenle hafif bir makyaj yapmış, simsiyah kirpiklerle donanmış, güzel dudakları aralanmış ve dişleri parlayan Camille, Alain'in kendisini karşılamaya geldiğini görünce gene de kendine olan güvenini yitirir gibi oldu.

Çünkü Alain evinin ve bahçesinin koruyucu havası içinde ilerliyor, ağaçların görkemli suç ortaklığı altında çimenlere basıyordu. Karşısında Camille, zavallı gözlerle ona bakıyordu.

"Affedersin, bu kılığımla birden boy atmış bir öğrenciye benziyorum... Bu sabah görüşmek üzere sözleşmiş miydik?"

"Hayır... Büyük bavulunu doldurup getirdim."

"Niçin zahmet ettin? Emile'le aldırırdım."

"Ha, buldun adamını... Bavulu vermek istedim de, aptal herif vebalı imişim gibi kaçıştı... Bavul kapının önünde, yerde duruyor."

Utancından yüzü kızarırken, Camille yanağının içini ısırdı.

Alain, "Eh, iyi başlıyor," diye düşündü.

"Vah, vah, çok üzüldüm. Ama Emile'i bilirsin, hep böyledir... Gel, iğlerle çevrili kameriyeye gidelim, evdekinden daha rahat konuşuruz."

Bu önerisine hemen pişman oldu, çünkü budanmış iğlerin ortasındaki hasır koltuklu bu köşe öpüşmelerini gizlemişti bir zamanlar.

"Dur, dal parçalarını kaldırayım, bu güzel tayyörün kirlenmesin, ilk kez görüyorum..."

"Yeni," dedi Camille. Sesinde, "Öldü," diyormuş gibi derin bir üzüntü seziliyordu.

Çevresine bakınarak koltuğun birine ilişti. Kameriye yeşilliklerden karşılıklı iki yuvarlak kemerle dışa açılıyordu. Alain, Camille'in bir gün, "Bilemezsin, senin şu güzel bahçende kendimi ne kadar ürkek hissederdim," dediğini anımsadı. "Buraya beyin oğluyla parkta oynamaya gelen köylü kızı gibi gelirdim bir zaman. Oysa..." Bir sözcükle her şeyi bozmuştu, cümlesinin sonundaki bu "Oysa"; Malmert çamaşır makineleri göz kamaştırıcı bir şekilde gelişirken, Amparat firmasının yoksullaştığını ima ediyordu.

Camille'in eldivenlerini çıkarmadığının fark etti. "Aleyhine dönen bir önlem bu," diye düşündü. "Eldivenleri olmasaydı, belki ellerini, ellerinin işlediği suçu düşünmezdim.." Yüreğinin hızlı atışına kulak vererek, "Ha, sonunda biraz öfke duyuyorum. Bir hayli geç doğrusu..." diye iç geçirdi.

Camille ölgün bir sesle, "Eee, ne yapıyorsun?" diye sordu. "Düşündün mü? Daha karar vermedin belki."

"Verdim," dedi Alain.

"Ya?"

"Evet, dönmeyeceğim."

"Bugün söz konusu olamaz tabii..."

"Dönmek istemiyorum."

"Hiç mi?.. Asla mı?"

Alain omuzlarını silkti:

"Ne demek asla mı? Dönmek istemiyorum. Şimdi dönemem. İstemiyorum."

Camille pusuda durmuş, yalanı gerçekten, gerçek tepkiyi yapmacık öfkeden ayırt etmeye çalışıyordu. Alain onun şüphelerine şüpheyle karşılık vermekteydi. "Çelimsiz bir hali var bu sabah. Şirin bir terzi kıza benziyor. Bu kadar yeşilin içinde boğuluvermiş. Epeyce gereksiz laf ettik..."

Kemerlerin birinden, Camille uzaktan evin bir cephesindeki "inşaatın" izlerini görüyordu; yeni bir pencere, yeni boyanmış panjurlar... Tehlikenin önüne cesurca atıldı, birdenbire, "Ya dün bir şey söylemeseydim?" diye sordu. "Hiçbir şey bilmeseydin?"

"Parlak bir düşünce, kadın aklı! Onur duyabilirsin bu düşüncenle, doğrusu."

Camille başını salladı:

"Onur, onur... Ne olacak? Nice karıkoca mutluluklarını itiraf etmedikleri, edemeyecekleri bir şeye borçludurlar... Ama bana öyle geliyor ki, olayı saklasaydım, da-

ha iyi atlayabilmek için biraz gerilemiş olurdum ancak... Senin bana... nasıl diyeyim?.."

Sözcüğü bulamadığı için ellerini birbirine bağlayarak meramını anlatmaya çalıştı. Alain kinle, "Ellerini göstermekle hata ediyor," diye düşündü. "Bir canlı varlığı öldüren ellerini..."

"Sen hiçbir zaman benden yana olmadın," dedi Camille. "Değil mi?"

Alain hayretle Camille'in haklı olduğunu düşünüyordu. Hiç karşılık vermedi. Camille iyi bildiği ağlamaklı bir sesle bastırdı:

"Söyle yaramaz, öyle değil mi?"

Alain artık kendini tutamayıp, "Bu değil, sorun bu değil!" diye gürledi. "Şu anda beni ilgilendiren, sende beni ilgilendiren tek şey yaptığına pişman olup olmadığındır. Yaptığını düşündükçe, fenalaşıyor musun? Vicdan azabı duyuyor musun? Vicdan azabı, diye bir şey vardır bu dünyada!"

Hırsla kalktı, koluyla alnının terini silerek kameriyenin etrafında yürüdü.

Camille yapmacık bir üzüntüyle, "A tabii," dedi. "Bu işi yapmamış olmayı çok isterdim. Bir çılgınlık ânıma rastladı."

Alain sesini kısarak, "Yalan!" diye bağırdı. "Bir tek üzüntün varsa, Saha'yı öldürememiş olmaktır. Halinden belli, yana eğdiğin şapkan, eldivenlerin, yeni tayyörün... Hep beni kafese sokmak için düşündüğün çareler bunlar... Sahiden pişman olsaydın, yüzünde görürdüm, hissederdin..."

Kısılmış bir sesle bağırıyor ve körüklediği öfkesine artık engel olamıyordu. Pijamasının eskimiş kumaşı dirseğinden söküldü. Alain kolun neredeyse hepsini yırtıp çalılıklara attı.

Camille önce iğlerin koyu yeşili üzerinde tuhaf bir

şekilde bembeyaz görünen bu hareketli kola baktı. Alain ellerini gözlerine dayayıp kendini daha yavaş konuşmaya zorladı.

"Masum küçük bir varlık, en güzel düşlerimiz gibi masmavi, ufacık bir can... Sadık da üstelik, seçtiği insandan ayrı düştü mü, sessizce ölebilecek bir kedicik... Sen onu ellerinde tuttun, boşluğun üstünde tuttun ve ellerini açtın... Bir canavarsın sen... Ben bir canavarla yaşamak istemiyorum..."

Ter içinde kalmış yüzünü açtı ve Camille'i yıkacak sözler arayarak yaklaştı. Camille, kesik kesik soluk alıyordu, dikkati Alain'in çıplak kolundan, kanının çekildiği, kolu kadar beyaz yüzüne yönelmişti. Öfkeyle, "Bir hayvan!" diye haykırdı. "Beni bir hayvan uğruna feda ediyorsun! Ben senin karınım oysa, beni bir hayvan için bırakıyorsun!"

"Hayvan mı? Evet, bir hayvan..."

Alain görünüşte yatışmıştı, gizem dolu, bilgiç bir gülümseyişle içine kapandı. "Saha'nın bir hayvan olduğunu kabul ediyorum... Gerçekten bir hayvansa, bu hayvandan üstün ne olabilir ve bunu Camille'e nasıl anlatırım? Güleyim, şu tertemiz, erdemli ve öfkeli küçük caniye! Hayvanın ne olduğunu o biliyor ha?.."

Daha fazla alaya vakit bulamadı. Camille'in sesi, "Canavar sensin!" diye haykırdı.

"Efendim?"

"Evet, sensin! Nedenini iyice anlatamayacağım maalesef, ama eminim yanılmadığıma. Ben Saha'yı yok etmek istedim. Hoş bir şey değil. Fakat kendisine rahatsızlık, ıstırap veren bir varlığı öldürmek bir kadının, hele kıskanç bir kadının aklına ilk gelen şeydir... Doğaldır. Fakat doğal olmayan, canavar olan sensin, senin şu..."

Düşüncesini anlatmak için akla karayı seçiyor, aynı zamanda da Alain'in üstünde bu suçlamaları haklı çıka-

rabilecek bazı şeylere işaret ediyordu: pijamasının yırtılmış kolu, hakaretler yağdıran ağzı, titreyen dudakları, kanın çekildiği bembeyaz yanakları, bir delinin kafasını andıran karmakarışık sarı saçları... Alain karşı çıkmıyor, kendini savunmaya kalkışmıyor ve dipsiz bir düşünceye dalmış gibi duruyordu.

"Bir kadını kıskançlıkla öldürseydim ya da öldürmeye kalkışsaydım, beni bağışlardın herhalde. Ama kedine, dişi kedine dokunduğum için hesabım görülmüştür. Bundan sonra sana nasıl canavar demeyeyim istersin?"

Alain üstün bir tavırla sözünü kesti:

"Senden bunu istedim mi?"

Camille ona korkulu gözlerle baktı. Elinden bir şey gelmediğini belirten bir hareket yaptı. Alain asık yüzü ve dolgun duruşuyla, Camille'in her kımıldanışında eldivenli, o iğrenç elini izliyordu.

"Şimdi, bundan sonra ne yapacağız?.. Bize ne olacak Alain?"

Hoşgörüsüzlüğü taşmaya başlayan Alain az daha, "Ayrılacağız işte, susacağız, yatıp kalkacağız, birbirimizden ayrı soluk alacağız!" diye bağıracaktı. "Senden çok, çok uzağa çekileceğim, mesela şu kiraz ağacının altına, şu siyahlı beyazlı saksağanın kanatlarının altına ya da sulama makinesinin tavuskuşu gibi açılan şu kuyruğunun içine... Bir küçük altın doların, bir avuç hatıranın ve bir Chartreux kedisinin himayesinde... Soğuk odama..."

Fakat kendini tuttu ve durgun bir sesle yalan söyledi:

"Şimdilik hiç. Bir karar vermek için daha çok erken... Sonra bakarız..."

Ölçülü ve nazik olmak için gösterdiği bu son çaba onu bitkin bir hale getirdi. Camille'i geçirmek için kalkınca ilk adımda sendeledi, Camille ise bu belirsiz barışmayı canlı bir umutla karşıladı:

"Doğru, evet, daha çok erken... Daha sonra düşünü-

rüz... Gelme, kapıya kadar gelmeni istemiyorum... Bu kolla dövüştük sanacaklar... Belki de Ploumanach'a; Patrick'in kardeşiyle yengesine giderim, biraz da denize girerim... Şu anda ailemin yanına dönmeyi düşündükçe..."

Alain, "Otomobili al da öyle git," önerisinde bulundu.

Camille kızardı, gereğinden fazla teşekkür etti:

"Paris'e döner dönmez, geri veririm. İhtiyacın olursa, söyle, sakın çekinme... Zaten gidişimi ve dönüşümü haber veririm..."

Alain, "Şimdiden kararlar verip köprüler kuruyor, kopmuş iplikleri toplamaya, düğümlemeye, dokumaya başlıyor... Korkunç! Annem işte bu halini beğeniyor onun. Belki de çok güzel bir şey. Ama ben bunu anlayıp ödüllendirebilecek durumda değilim. Beni çileden çıkaran şeyler onu rahatsız bile etmiyor... Gitse, aman gitse artık..." dedi.

Camille elini uzatmadan gitti. Fakat budanmış yeşilliklerden kemerin altından geçerken, dolgun göğüslerini boş yere Alain'e sürtmek cesaretini gösterdi. Yalnız kalınca, Alain bir koltuğa yıkıldı ve yanında, hasır masanın üstünde, kedi bir mucize gibi ortaya çıkıverdi.

Bahçe yolunun bir dönemecinde yapraklar arasındaki bir boşluk, Camille'e uzaktan kedi ile Alain'i bir daha görmek fırsatını verdi. Yerinde durakladı, dönmek üzere davranır gibi oldu. Ama bir an sallandıktan sonra, daha da hızlanarak uzaklaştı. Çünkü, Saha'nın pusuya yatıp Camille'in gidişini bir insan gibi seyretmesine karşın, Alain yarı uzanmış, kedi pençesi gibi kıvrılmış eliyle, ağustosun henüz yeşil ve dikenli ilk kestaneleriyle ustaca oynuyordu.



Keskin bir gözlemcilikle duyguların karanlık derinliklerini anlatan Colette, XX. yüzyılın önde gelen Fransız kadın yazarıdır.

Colette'in, Fransız romanında olduğu gibi dünya romanında da çok özel bir yeri vardır. Tutuculuğun her şekline karşı çıkan Colette, roman sanatına yeni ve kadınca bir dünya görüşü getirirken, farklı bir üslubun da yaratıcısı olmuştur. *Dişi Kedi*, genç bir erkek, genç bir kadın ve dişi bir kedi üçgeninde kıskançlığı, bütün derinlik ve çıplaklığıyla ele alır. Alain'in nişanlısı Camille'in, genç erkeğin dişi kedisi Saha'nın varlığında beklenmedik bir rakip keşfetmesi; Alain'in Camille'in karşısına Saha'nın kedice inceliğini çıkarması ve kedi Saha'nın Alain'i dişice kıskanması sonucunda roman trajik boyutlara ulaşır. Saha'nın varlığı, Camille için, dışında kaldığı bir sevgi dünyasının somut simgesidir. Camille, Alain'in bütün ilgisini üzerinde toplayan Saha'dan nefret eder. Ve Colette *Dişi Kedi*'de, kadın-erkek arası, insanlar arası ilişkilerin en karanlık katmanlarına el atar. Bu güzel ve özgün roman, pek az yazara kısmet olan ölümsüzlüğün yazınsal gizlerini açıklıyor.



Kapak resmi: DUDLEY HARDY

ISBN 978-975-510-283-

9 789755 102

10 TL
KDV DAHİL